

OBAVIJESTI VOJNOG ORDINARIJATA
Službeno glasilo Vojnog ordinarijata u Republici Hrvatskoj

Izdavač:

Vojni ordinarijat u Republici Hrvatskoj
Zagreb, Ksaverska cesta, tel: 01/46 70 660, 46 70 659, (37 84 489-MORH)
faks: 01/46 70 662
www.vojni-ordinarijat.hr
e-pošta: vojni.ordinarijat@morh.hr

Odgovara:

Mons. Juraj Jezerinac, vojni ordinarij

Uredio:

Mladen Čobanović

PORUKA VOJNOG ORDINARIJA SVETA STOLICA	5
Turizam i približavanje kultura	7
HRVATSKA BISKUPSKA KONFERENCIJA	
Priopćenje s izvanrednog plenarnog zasjedanja Hrvatske biskupske konferencije	9
Neprihvatljivost predloženih izmjena Zakona o trgovini	10
Izjava Stalnoga vijeća Hrvatske biskupske konferencije	11
Za Crkvu koja živi Otajstvo	12
VOJNA BISKUPIJA	
DEKRETI I IMENOVANJA U VOJNOM ORDINARIJATU	14
IZVJEŠĆA I DOGAĐAJI	
Uvođenje u službu dvojice vojnih kapelana u Kninu	15
Portugalski vojni kapelani i časnici posjetili Vojni ordinarijat u RH	16
Vojni kapelan GOMB-re odlikovan Hrvatskim pleterom	16
Posjet predstavnika Ogulinskog kraja Vojnom ordinarijatu	17
Proslava Dana biskupije u Zagrebu	18
Proslava Dana biskupije u Kninu	18
Sailing retreat u Nizozemskoj	21
12. hodočašće policijskih uprava sjeverozapadne Hrvatske u Ludbreg	21
Radni susret kapelana Vojnog ordinarijata	22
Uvođenje u službu novog kapelana u Policijskoj akademiji	22
Raščlamba programa ljetovanja djece djelatnika MORH-a i OS RH	24
LJETOPIS VOJNOG ORDINARIJATA	25
PROPOVIJEDI VOJNOG ORDINARIJA	32
Propovijed generalnog vikara o. Jakova Mamića, Biskupija kod Knina	61
Propovijed biskupskog vikara za pastoral don Josipa Stanića, Gospić	63
Propovijed policijskog kapelana fra Frane Musića, Zagreb	64
Propovijed kardinala Josipa Bozanića, Udbina	65

PORUKA VOJNOG BISKUPA MONS. JURJA JEZERINCA PRIGODOM 19. HODOČAŠĆA HRVATSKE VOJSKE I POLICIJE I HRVATSKIH BRANITELJA U MARIJU BISTRICU

Uvijek je postojala i uvijek će postojati potreba za ljudima u kojima se njihova osobna životna priča stapa u jedno s pričom o životu koju, putem Objave, primismo na dar. Takvi su ljudi autentični i nepatvoreni, iskreni i dosljedni. Djela su im temelj govora, a govor osobno svjedočanstvo vrednota, na kojima je utemeljen njihov život. Stoga oni, njihovo djelovanje i njihove riječi, privlače i potiču. Povijest Crkve svjedoči o mnogim osobama koje su živjele dobrim životom, potvrđujući ispravnost takva opredjeljenja. Te ljude zovemo slugama Božjim, blaženicima, svecima.

Dok pišem ove retke za poticaj, usmjeravam vašu pažnju na jedan primjer iz bogate riznice Crkve, na sv. Ivana Zlatoustog. U Crkvi je još uvijek snažno njegovo svjedočanstvo potvrđeno životom, iako je živio prije više od tisuću šesto godina (349.-407.). Rođen je u Antiohiji, uzornog odgoja, prihvatio je asketski život te, postavši svećenikom, s velikom je ljubavlju vršio propovjedničku službu. Postao je i carigradskim biskupom. Bio je uzoran pastir koji se trudio iz korijena popraviti život povjerenog mu vjerničkog puka i klera njegove biskupije. Uz pisanje, propovijedao je temeljne sadržaje katoličke vjere, te na taj način mnogima davao pravilno usmjerenje kršćanskog života. Nisu ga voljeli oni koji nisu marili za Božje. Dvapat je protjeran iz Carigrada i zatočen. U zatočeništvu je i umro, ali nije odustao od pravoga puta. Njegova se životna priča preklopila pričom o životu što joj je Stvoritelj autorom. Svjedok su tome riječi jedne od njegovih homilija: „*Navaljuju mnogi valovi i ozbiljne oluje, ali mi se ne bojimo (...) Neka se valovi uzdižu, Isusovu lađu ne mogu potopiti. Čega da se bojimo? – pitam. Reci mi, zar smrti? Meni je život Krist, a smrt mi je dobitak. Ili zar progona? Gospodnja je zemlja i sve na njoj. Zar zaplijene dobara? U svijet ništa ne donijesmo i zacijelo ništa iz njega ne možemo ponijeti. (...) Siromaštva se ne plašim, za bogatstvom ne čeznem. Smrti se ne strašim, niti žudim za životom, osim za vašim napretkom.*

Krist je sa mnom, koga da se bojim? Pa uzdigli se protiv mene i valovi, i mora, i bijes proaka, sve je to za mene slabije od paučine. (...) Uvijek naime kažem: 'Gospodine, budi volja tvoja' da činim što ti hoćeš...“

Sretni su oni koji sretnu takve osobe na svome životnom putu, pa se, iz iskustva proživljena u susretu s njima, obogate osobno te radost prenesu u vlastitu životnu sredinu. Ovaj kratki susret sa svetim Ivanom Zlatoustim nek nam svima bude na blagoslov i poticaj za ustrajnost u nastojanju oko dobra.

Ponovno smo, nakon zasluženih i potrebnih dana odmora, na svojim radnim mjestima svjesni izazova i zadaća koji stoje pred nama, kako bismo u vremenu koje nam je darovano i prostoru koji dijelimo s mnogima, osobno i zajednički, najprije postupanjem a zatim i riječju, potvrđivali priču o životu, utemeljenu prije svega na onome što smo primili Objavom, po Riječi po kojoj sve postade. I već proživljeno iskustvo, doživljeni susreti i odrađeni poslovi, dobro učinjeno i posijana nada u srcima onih koji su nam došli u susret, jesu i ostaju trajni poticaj za buduće dane i obveza da u dobru ustrajemo.

U tom nastojanju uvijek možemo i moramo računati na zagovor naše Majke Marije. Ovih će dana već po tradiciji, kao i svake godine u rujnu, uz blagdan Imena Marijina, naši vojnici hodočastiti u Biskupiju kod Knina. Vojni ordinarijat je nedjeljivo, po izboru zaštitnice, vezan uz to mjesto i to staro marijansko svetište, koje prema povijesnim izvorima svoje začetke ima u vrijeme starohrvatskih vladara (9. st). Temeljem povijesnih podataka, može se reći da je ondje bilo središte političke vlasti i crkvene uprave, te da je u njemu bilo rasadište kulture u starohrvatskoj državi. Naselje je nosilo naziv *Pet crkava na Kosovu*.

Od samog osnutka biskupije (1050.) koja se prostirala do Drave, odnosno cijelim starohrvatskim kraljevstvom, u svetištu sv. Marije Kraljice Hrvata (odnosno Gospe od Biskupije) stolovao je biskup kojega se naziva *hrvatskim biskupom*. Od tada mjesto *Pet crkava* dobiva naziv Biskupija, a crkva – katedrala sv. Marije, postaje sjedište biskupa svih Hrvata. Kninski je biskup nosio naslov hrvatskog biskupa sve do 1330., nakon čega, do ukidanja biskupije 1493. godine, tj. do pada kninskog kraja pod Turke (1522.), nosi naslov *kninski biskup*. S provalom Turaka, dolazi do uništavanja i zapuštanja prostora i kulturne baštine. Godine 1828. kninska je biskupija spojena sa šibenskom.

Na temeljima stare crkve uređena je 1937/38. godine memorijalna crkva prema nacrtu najpoznatijeg hrvatskog kipara Ivana Meštrovića. U njenom ukrašavanju, uz već spomenutog Meštrovića, sudjelovao je i veliki hrvatski umjetnik Jozo Kljaković. Tijekom Domovinskog rata i ova je crkva uništena pa sada čeka obnovu.

Jedna od pet crkava na Kosovu, bila je i trobrodna bazilika sv. Marije, koju je dao izgraditi kralj Zvonimir kao svoju zadužbinu. U njoj je, na dijelu kamenog zida koji je dijelio svetište od crkvenog broda, iznad oltarne pregrade, pronađen i najstariji znani pralik Gospe u starohrvatskoj umjetnosti, slavljen kao **Gospa Velikoga hrvatskog krsnog zavjeta**.

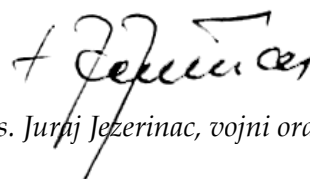
Kad je Sveta Stolica donosila odluku o Zaštitnici Vojnog ordinarijata izabrala je Majku Božju i to upravo pod ovim nazivom koji svje-

doči o vjekovnoj povezanosti našeg naroda s Crkvom i Majkom Crkve. Naslov **Gospa Velikoga hrvatskog krsnog zavjeta** vezan je i uz spomen proslavu 13 stoljeća kršćanstva u Hrvata.

Već je blaženi kardinal Alojzije Stepinac pripremao 1941. godine proslavu 13-stoljetnog jubileja pokrštenja Hrvata, no zbog onovremenih ratnih zbivanja nije mogao ostvariti željeni plan. S protekom vremena i smirivanjem stanja, prvenstveno mislim na vrlo loš i potpuno grub odnos komunističkih vlasti u ondašnjoj Jugoslaviji prema vjeri i vjernicima, Katolička crkva u Hrvata održava, među ostalima, dva velika slavlja: u Solinu 1976. i u Mariji Bistrici 1984. godine.

Nekako se u taj niz dobro uklapa i osnivanje Vojne biskupije, što je izravni pokazatelj da je ponovno nastupilo vrijeme slobode, i za vjernike i za Crkvu. Vojni ordinarijat u RH ustanovljen je kako bi hrvatski vojnici i redarstvenici, vjernici katolici, lakše živjeli svoj kršćanski identitet, služeći domovini i ljudima u specifičnim uvjetima profesionalnog života. Duhovna skrb među katolicima vojno-redarstvenih snaga ima svoju dugu povijest, ne samo kod nas, ali i kod nas. Ona je nažalost prekinuta komunističkom diktaturom, ali se neformalno vratila među naše hrvatske policajce i vojnike s prvim danima obrane domovine. Svećenici su s posebnom pažnjom i kršćanskom ljubavlju pratili naše branitelje izložene pogibli u Domovinskom obrambenom ratu. Bili su za njih i s njima u vojarnama, na bojištima, na brodovima... Skrbili su o tome da ostanu vjerni čovjeku u sebi i ne zaborave Evanđelja ni u teškim okolnostima dajući na taj način svoj doprinos ljudskom ophođenju i oplemenjivanju svake pojedine osobe i po njoj čitave zajednice. Pokazatelj takvog odnosa je i krunica na reveru odore hrvatskih branitelja.

Zaštitnicu radosno častimo i pod drugim imenima i na drugim mjestima. Pred nama je 19. nacionalno hodočašće vojno-redarstvenih snaga RH. Radujući se susretu u Mariji Bistrici, zazivam blagoslov Božji i zagovor nebeske zaštitnice naše biskupije na sve vas i vaše obitelji, na vaš posao i vaša nastojanja oko dobra, kako bi se i po vama i vašim životima stopile u jedno životna priča naše biskupije s onom pričom o životu u punini što dolazi iz usta Božjih.

Mons. Juraj Ježerinac, vojni ordinarij u RH

U Zagrebu, 13. rujna 2011.,
na spomendan sv. Ivana Zlatoustog

Turizam i približavanje kultura

Poruka Papinskog vijeća za pastoral selilaca i izbjeglica povodom Svjetskog dana turizma 2011.

Na poticaj Svjetske turističke organizacije (STO) 27. rujna slavi se Svjetski dan turizma. Tu je inicijativu Sveta Stolica prigrlila već od prve proslave toga Dana 1980. godine.

Ovogodišnja tema "Turizam i približavanje kultura" želi istaknuti važnost putovanja u susretu među različitim svjetskim kulturama, osobito u ovim vremenima u kojima više od devet stotina milijuna ljudi putuje svijetom, što olakšavaju suvremena sredstva komunikacije i smanjeni troškovi.

Na taj način, turizam se predstavlja kao "djelatnost koja ruši barijere koje razdvajaju kulture i promiče snošljivost, poštivanje i uzajamno razumijevanje. U našem, često podijeljenom, svijetu te vrijednosti predstavljaju temelje mirnije budućnosti" (1).

Polazeći od šireg poimanja kulture koje, uz povijest odnosno umjetničku i etnografsku baštinu, obuhvaća također načine života, odnose, vjerovanja i vrijednosti, ne samo da ustanovljujemo postojanje kulturne različitosti, već, u skladu s crkvenim učiteljstvom, vrednujemo tu različitost kao pozitivnu činjenicu. Stoga "treba učiniti sve da ljudi ne samo prihvaćaju postojanje kulture drugoga", kao što to kaže Benedikt XVI., "već da se žele time obogatiti" (2), prihvaćajući naime ono što je u njoj dobro, istinito i lijepo.

Da bi se postigao taj cilj, turizam nam nudi sve svoje mogućnosti. U Svjetskom etičkom kodeksu za turizam u vezi s tim se kaže da "ako se provodi u djelo s nužnom otvorenosću duha, (turizam) predstavlja nezamjenjivi činilac osobnog samoodgoja, uzajamne snošljivosti i približavanja legitimnim razlikama među narodima i kulturama, kao i njihovim različitostima" (3). To, po svojoj naravi, može potpomoći kako susret tako i dijalog, jer nas dovodi u doticaj s drugim mjestima, tradicijama, načinima života, svjetonazorima i poimanjima povijesti. Za sve navedeno, turizam je zasigurno povlaštena prigoda.

Međutim, osnovni je preduvjet za vođenje dijaloga znati slušati, htjeti biti poučeni od drugoga, htjeti otkriti poruku koja se skriva u svakom spomeniku, u svakoj kulturnoj manifestaciji, na jednom temelju poštivanja, bez predrasuda i isključivosti, izbjegavajući površna ili djelomična tumačenja. Zato je veoma važno i "znati pri-

hvaćati" i "znati putovati". To podrazumijeva da turističke aktivnosti trebaju biti organizirane uz uvažavanje osobnosti, zakona i običaja zemalja prihvata, zbog čega turisti, prije polaska na putovanje, moraju prikupiti informacije o karakteristikama mjesta koje namjeravaju posjetiti. Jednako tako, zajednice koje primaju turiste i zaposleni u turizmu moraju poznavati oblike života i očekivanja turista koji ih posjećuju (4).

Polazeći od činjenice da svaka kultura sadrži u samoj sebi ograničenja, susret s različitim kulturama omogućuje obogaćenje vlastite stvarnosti. Upravo to je imao pred očima blaženi Ivan Pavao II. kada je govorio da "različitost koju neki smatraju tako opasnom, može postati, zahvaljujući smjernom dijalogu, izvor dubljeg shvaćanja tajne ljudskog života" (5).

Cilj pastorala turizma bit će sigurno taj da odgaja i obrazuje kršćanske vjernike da susret kultura, do kojeg može doći na putovanjima, nije izgubljena prilika, već služi kao osobno obogaćivanje, koje pomaže upoznati drugoga i upoznati same sebe.

U tome dijalogu, koji je plod približavanja kultura, Crkva ima mnogo za ponuditi. "I na kulturnom polju", ističe Benedikt XVI., "kršćanstvo ima svima za ponuditi najsnažniju snagu obnove i uzdizanja: to je ljubav Boga koja postaje ljudska ljubav" (6). Shvaćena u gore navedenom širem smislu, kulturna baština koja izvire iz vjere, iz susreta kulture i evanđelja, koji je plod dubokog vjerskog života kršćanske zajednice, doista je neizmijerna. Sigurno da ta umjetnička djela i rad na povijesnom sjećanju imaju golemi potencijal evangelizacije, jer se uključuju u via pulchritudinis, put ljepote, koji je "povlašteni i očaravajući put koji omogućuje približiti se Božjem misteriju" (7).

Prvi cilj našega pastorala turizma mora biti taj da pokažemo pravo značenje kulturne ostavštine, nastale u toplom okrilju vjere i za slavu Božju. U vezi s tim, još uvijek odjekuju riječi blaženog Ivana Pavla II. pastoralnim djelatnicima u turizmu: "Vi surađujete na oblikovanju pogleda koji je buđenje duše za stvarnosti duha, pomažući posjetiteljima da se vinu do samih vrela vjere iz koje su potekla ova zdanja i čineći vidljivom Crkvu sazdanu od živog kamenja koja obliku-

ju kršćanske zajednice" (8). Zato je važno da tu baštinu predstavljamo u njezinoj autentičnosti, pokazujući je u njezinoj pravoj vjerskoj naravi, uključujući je u liturgijski kontekst u kojem je nastala i za koji je nastala.

Budući da smo svjesni da Crkva "postoji zato da naviješta evanđelje" (9), moramo se stalno pitati: kako primati osobe u svetim mjestima, naima na takav način da im pomognemo bolje upoznati i ljubiti Gospodina? Kako olakšati susret između Boga i svih ljudi koji ondje dolaze? U prvom redu treba istaknuti važnost prikladnog prihvaćanja "koje vodi računa o osobitosti svake skupine i svake osobe, očekivanjima duša i njihovih autentičnih duhovnih potreba" (10), a što se očituje u raznim sastavnicama: od najjednostavnijih pojedinosti do osobne raspoloživosti za slušanje, kroz duhovno vodstvo tijekom njihova boravka.

U vezi s tim, a sa ciljem da se unaprijedi međukulturni dijalog i stavi našu kulturnu baštinu u službu evangelizacije, dolikuje primijeniti niz konkretnih pastoralnih inicijativa. One se moraju uklopiti u širi program tumačenja koji, zajedno s informiranjem povijesno-kulturnog tipa, pokazuje na jasan i dostupan način izvorno i duboko značenje tih kulturnih manifestacija, služeći se u tu svrhu suvremenim i privlačnim sredstvima i korisno upotrebljavajući osobne i tehnološke resurse koji nam stoje na raspolaganju.

Među konkretnim prijedlozima je izrada turističkih itinerara koji nude posjet najvažnijim mjestima vjersko-kulturne baštine biskupija. Za-

jedno s tim, mora se poticati da ova budu duže otvorena te raspolagati prikladnom strukturom za prihvaćanje gostiju. U tome pogledu je važan duhovni i kulturni odgoj turističkih vodiča, a može se i proučiti mogućnost stvaranja udruga katoličkih vodiča. Važno je također izraditi "mjesne tiskovine u obliku turističkih brošura, web stranica i specijaliziranih revija o baštini, s pedagoškim ciljem da se iznesu na vidjelo duša, nadahnuće i poruka djela i sa znanstvenom analizom upravljenom k dubljem shvaćanju djela" (11).

Ne smijemo se pomiriti s tim da shvaćamo turistički posjet kao jednostavnu pred-evangelizaciju, već se moramo njome okoristiti kao platformom za ostvarivanje jasnog i izričitog naviještanja Isusa Krista.

Koristim ovu prigodu da službeno najavim proslavu VII. Svjetskog kongresa za pastoral turizma, koji će se, ako se Bogu tako svidi, održati u Cancunu u Meksiku u tjednu od 23. do 27. travnja 2012. Taj događaj, što ga priređuje naše Papinsko vijeće, u suradnji s Meksičkom biskupskom konferencijom i prelaturom Cancún-Chetumal, bit će zacijelo važna prigoda za nastavak i produbljivanje konkretnih prijedloga koje pastoral turizma zahtijeva u sadašnjem dobu. ■

+ *Antonio Maria Veglio*
Predsjednik

+ *Joseph Kalathiparambil*
Tajnik

Bilješke

(1) Taleb Rifal, generalni tajnik STO-a, Poruka za Svjetski dan turizma 2011.

(2) Benedikt XVI., Poruka u prigodi studijskog dana o dijalogu među kulturama i religijama, kojeg su organizirali Papinsko vijeće za međureligijski dijalog i Papinsko vijeće za kulturu (Messaggio in occasione della giornata di studio sul dialogo fra culture e religioni, organizzata dal Pontificio Consiglio per il Dialogo Interreligioso e dal Pontificio Consiglio della Cultura), 3. prosinca 2008.

(3) Svjetska turistička organizacija, Svjetski etički kodeks za turizam, 1. listopada 1999., usp. Čl. 2 § 1.

(4) Usp. Svjetska turistička organizacije, Svjetski etički kodeks za turizam, 1. listopada 1999., usp. Čl. 1.

(5) Ivan Pavao II., Govor na Općoj skupštini Ujedinjenih naroda, 5. listopada 1995., br. 10.

(6) Benedikt XVI., Uzajamno otvaranje među kulturama je povlašteno tlo za dijalog. Govor članovima Papinskog vijeća za kulturu (La apertura reciproca fra le culture è un terreno privilegiato per il dialogo. Discorso al Pontificio Consiglio della Cultura), 15. lipnja 2007.

(7) Benedikt XVI., Opća audijencija od 18. studenog 2009.

(8) Ivan Pavao II., Govor sudionicima IV. Svjetskog kongresa za pastoral turizma (Discorso ai partecipanti al IV Congresso Mondiale di pastorale del turismo), 17. studenog 1990., br. 4.

(9) Pavao VI., apostolska pobudnica Evangelii nuntiandi o evangelizaciji u suvremenom svijetu, 8. prosinca 1975., br. 14.

(10) Papinsko vijeće za pastoral selilaca i izbjeglica, Svetište. Spomen, prisutnost i proroštvo Boga života, 8. svibnja 1999., br. 12.

(11) Papinsko vijeće za kulturu, Završni dokument s plenarne skupštine na temu "Via pulchritudinis, povlašten put evangelizacije i dijaloga, 27.-28. ožujka 2006.

Priopćenje s izvanrednog plenarnog zasjedanja Hrvatske biskupske konferencije

Izvanredno plenarno zasjedanje Hrvatske biskupske konferencije, pod predsjedanjem mons. Marina Srakića, đakovačko-osječkog nadbiskupa i predsjednika HBK, održano je 12. srpnja u zgradi Hrvatske biskupske konferencije, Ksaverska cesta 12, u Zagrebu. Na zasjedanju je prisustvovao i apostolski nuncij u RH mons. Mario Roberto Cassari.

Osvrt i analiza apostolskog pohoda pape Benedikta XVI. Hrvatskoj 4. i 5. lipnja bila je glavna tema zasjedanja. Papin pohod bio je veliki događaj za našu Crkvu i narod koji je imao velikoga odjeka kako u Hrvatskoj tako i u inozemstvu istaknuo je u pozdravnom govoru mons. Srakić te je pročitao pismo zahvale što ga je Papa uputio predsjedniku HBK. U njemu Papa izražava duboku zahvalnost na srdačnom dočeku kao i na zauzetosti oko pripreme posjeta uz pozorno i pobožno sudjelovanje velikoga mnoštva. Papa ističe da nosi u srcu jake dojmove koje su pobudili susreti s različitim slojevima hrvatskoga naroda podsjećajući na susrete s mladima na Trgu bana Josipa Jelačića, obiteljima na Hipodromu te na molitvu Večernje s biskupima, svećenicima, redovnicima, redovnicama, bogoslovima, sjemeništarcima, novacima i novakinjama u zagrebačkoj prvostolnici.

U svojem osvrtu na Papin pohod biskupi su posebno istaknuli veličanstveni skup na glavnom zagrebačkom trgu s kojega je snažno odjeknuo govor tišine hrvatske katoličke mladeži koja je molitvom, pjesmom i šutnjom posvje-

dočila svoju vjeru i oduševila mnoge. Biskupi su pohvalili bogat i sadržajan predprogram na hipodromu te naglasili važnost poruka koje je Papa uputio u svojoj propovijedi hrvatskim katoličkim obiteljima. Istaknut je i značaj susreta u Hrvatskom narodnom kazalištu gdje je na osobit način došla do izražaja Papina otvorenost za dijalog sa svim strukturama društva.

Biskupi su zahvalili svima koji su na bilo koji način sudjelovali u organizaciji Papina pohoda kako u Crkvi tako i na državnoj razini. Mnogi su pojedinci i skupine uložili sebe, ne žaleći truda i vremena, kako bi se Hrvatska na najbolji način pripremila za susret sa Svetim Ocem. Među mnogim zaslužnima istaknuta je iznimna požrtvornost te ljudski i profesionalni doprinos policijskih službenika i medicinskog osoblja.

Biskupi potiču vjernike i sve ljude dobre volje da čitaju i produbljuju poruke Svetoga Oca izrečene u Hrvatskoj kako bi one zaživjele i donijele ploda u našem narodu.

U nastavku zasjedanja biskupi su informirani o dovršetku izgradnje Crkve hrvatskih mučenika na Udbini koja će biti posvećena 10. rujna. Od iduće godine Dan hrvatskih mučenika slavit će se, kako je ranije odlučeno, u zadnju subotu u kolovozu. Biskupi su upoznati sa statusom kazuze slugu Božjega svećenika Miroslava Bulešića koga su komunisti ubili 24. kolovoza 1947. godine u župnoj kući u Lanišću. ■

Zagreb, 12. srpnja 2011.

Neprihvatljivost predloženih izmjena Zakona o trgovini

Izjava Komisije "Iustitia et pax" Hrvatske biskupske konferencije

U više navrata crkvene su institucije upozoravale da je potrebno uložiti napor da se uredi odnosi u sektoru trgovine, te da se radnice i radnici u trgovini zaštite od pretjeranog iscrpljivanja i od samovolje pojedinih beskrupuloznih poslodavaca, i napose od nemilosrdnosti krupnog kapitala kojemu nije u interesu ni poštivanje dostojanstva hrvatskih radnica i radnika, ni zaštita hrvatskih nacionalnih interesa. U tom smjeru učinjeni su neki pomaci, kojima je nažalost bila namijenjena sudbina "korak naprijed - dva natrag". Tako se mogu protumačiti i najnovije izmjene Zakona o trgovini usvojene na sjednici Vlade Republike Hrvatske 21. srpnja 2011. godine. Prema tom aktu može se zaključiti da Država odustaje od uređenja toga područja gospodarskoga i društvenoga života. Za takav potez nisu razvidni nikakvi valjani razlozi. Stoga iznosimo razloge zbog kojih se mora preispitati ta iznenadna odluka.

1. Očuvanje dostojanstva radnica i radnika, socijalnih i radničkih prava. Sva zakonska rješenja u društvu, a tako i cjelokupna praksa uređenja društva, moraju smjerati općem dobru, kako pojedinaca tako i cjelokupnoga društva. U tom je smislu iznimno važno očuvati i promicati dostojanstvo radnica i radnika, posebice onih s nižim obrazovanjem. Naše je društvo prepuno senzacionalnih događanja, spektakularnih uhićenja, sudskih procesa, besplodnih moraliziranja. U toj buci katkad je teško čuti glas "malih ljudi", konkretnih radnika i radnica koji svakodnevno rade, ne prave skandale, ne pripadaju nikakvoj egzotičnoj skupini. Stoga ponovno dižemo glas za njih. Želimo biti glas onih koji glasa nemaju i želimo našu javnost, uključujući društvene i političke elite, učiniti osjetljivijima za zaštitu najranjivijih slojeva naše populacije. To su na poseban način radnice i radnici u trgovinama. Pred kršenjem njihovih prava javnost često zatvara oči. To, naravno, ne znači da nismo svjesni da i druge kategorije ljudi, posebice radnika u raznim gospodarskim granama, nisu u teškom stanju, ali držimo da je ova kategorija ljudi posebno ugrožena, a preko nje ugroženo je i cijelo društvo.

2. Kultura i tradicija. Prije svega, valja podsjetiti da ideja kako se niži društveni slojevi trebaju zaštititi od pretjeranog iskorištavanja nije nova. Ona se rađa u židovskom narodu prije nekih 3000 godina, kad se rađa ideja šabata, dana posvećenog Jahvi. Toga dana ne smije se raditi. S kršćanstvom ta ideja ulazi u zapadni civiliza-

cijski krug i postaje kulturno dobro Zapada. Kao takva, nedjelja se u Europi dovodi u pitanje tijekom 19. i u početku 20. stoljeća zbog industrijske i političkih revolucija, zapravo najviše zbog liberalne i komunističke ideologije. No, ubrzo se uvidjelo da premoreni radnici ne mogu dobro raditi i da je i ekonomski mnogo isplativije radnicima dati dostatan odmor. Nedjelja je ponovno došla na udar potkraj 20. stoljeća s razvojem globalizacijskih procesa. Prvi su na udar došli, kao i obično, upravo najranjiviji slojevi: niže obrazovani i žene koji čine većinu u sektoru trgovine.

3. Zaštita hrvatskog društva. Odluka Države da odustane od uređenja jednog područja društvenog života može imati dugoročno teške posljedice po ukupni društveni život. Ta odluka nikako nije vrijednosno neutralna. Ona pogoduje razvoju niske razine kulture shopping mallova koja znači veliku redukciju i eroziju autohtone hrvatske kulture. Na taj način širi se potrošački mentalitet, stvaraju se pretpostavke za zapadanje građana u dužničko ropstvo, a što je najvažnije, otvara se mogućnost da hrvatski građani i u drugim područjima života budu jeftini radnici bez dostatnog odmora. Krupni kapital osvaja prvo najslabije utvrde, a to su u našem slučaju trgovine, jer u njima rade pretežno žene s najmanje realne moći u društvu i s najlakšom mogućnošću zamjene ako se pojedinačno ili organizirano usprotive izrabljivačkoj politici poslodavaca i zakonodavaca. Trgovine su tako samo lakmus papir za daljnje širenje deregulacije u zaštiti rada i radnika u Hrvatskoj što već uzrokuje, a i još će više uzrokovati, mnoge negativne posljedice. Braneći slobodu nedjelje za radnice i radnike u trgovini ne branimo samo jedan poseban ceh ili sektor, već kulturu hrvatskog radništva i cjelokupnoga hrvatskog društva. Zato i upozoravamo da država mora preuzeti odgovornost za uređenje bitnih područja javnoga života, a trgovina svakako pripada jednom od njih.

4. Zaštita državnih interesa. Uz prvotnu nakanu zauzimanja za zaštitu dostojanstva radnica i radnika valja također obratiti pozornost i na zaštitu legitimnih državnih interesa. U trgovini radnici rade mjesečno i do 50 sati prekovremeno i neplaćeno. Inspeksijski nadzori koji se provode formalni su i ne sprječavaju nepravilnosti, a nije razvidno kako bi se to promijenilo. Radnici i radnice rade prosječno dva tjedna bez prekida, a katkad i po mjesec dana bez ijednoga dana odmora. To je stvarnost i pravo stanje pred

kojim se zatvara oči. Takve radnice i radnici ne mogu u tom ritmu raditi cijeli životni vijek. To znači da je realno očekivati da će se dobar dio njih razboljeti, a njihova će liječenja pasti na teret države, odnosno poreznih obveznika. Time se stvara novi kontingent trajno nezaposlenih i nezaposlivih ljudi.

5. Udar na obitelj. Uz sve spomenuto treba uzeti u obzir još jednu bitnu činjenicu. Riječ je o pretežno ženskoj populaciji fertilne dobi, a Hrvatska je u depopulaciji. Deregulirani ritam rada značajnog dijela fertilnog kontingenta žena svakako nije mjera koja ide u prilog podizanju nataliteta, nego upravo suprotno. Vezano uz obitelj i nemogućnost, posebno majki da budu u obitelji barem nedjeljom, povećava se vjerojatnost širenja delikventnog ponašanja mladih i povećanja maloljetničkog nasilja. U takvim okolnostima ulaganje sredstava u projekte suzbijanja maloljetničke delikvencije licemjerno je i posve promašeno.

6. Turizam i trgovina. U argumentiranju razločnosti takvih zakonskih rješenja često se navodi da je Hrvatska „turistička zemlja” pa je potrebno da trgovine budu otvorene. To je višestruko krivi argument. Naime, postoje i druge turističke zemlje, koje od turizma prihoduju mnogo više od Hrvatske i imaju jasnu regulaciju rada trgovina. S druge strane, upravo bi kanaliziranje potrošnje u ugostiteljstvo koje je poglavito, još uvijek, u rukama hrvatskih građana, povećalo prihode hrvatskih građana od turizma, ali i prihode države od poreza.

7. Europska pravna praksa. Ovdje valja podsjetiti na odluku Ustavnog suda Republike Hrvatske o tome pitanju. Odluke Ustavnog suda moraju se poštivati, no valja upozoriti da je ta odluka iznimka u europskim razmjerima. Primjeri-

ce, njemački je Ustavni sud donio odluku o istoj problematici, u isto vrijeme kad i hrvatski, dijamelno suprotnu odluci hrvatskog Ustavnog suda. A praksa koju je naš sud doveo u pitanje uobičajena je praksa u Austriji, Francuskoj, Velikoj Britaniji. Takva odluka pogoduje krupnome kapitalu i u neravnopravan položaj dovodi radnike. Svakako, sada kada se približavamo ulasku u Europsku uniju, valjalo bi premisliti odluku koja ide na štetu hrvatskih radnika i protivna je europskoj pravnoj praksi, pa ma koja je instanca donijela.

8. Značaj sindikata. Sindikati imaju nezamjenjivu ulogu u zaštiti radnica i radnika u suvremenom društvu. To posebno dolazi do izražaja u turbulentnim razdobljima kakva su promjene društvenog, političkog sustava, ili ulazak u neke nove asocijacije kakav predstoji Hrvatskoj. U sadašnjem trenutku hrvatskim su radnicima potrebni snažni sindikati koji će znati zaštititi hrvatskog radnika od presizanja krupnog kapitala u turbulentnim tranzicijskim promjenama, kao što se to upravo događa u sektoru trgovine, a sutra već vjerojatno u mnogim ostalim sektorima gospodarskoga života. Stoga pozivamo sindikate da se još snažnije i razboritije zauzmu za hrvatske radnice i radnike, sada imajući u vidu novi kontekst Europske unije u kojemu će se Hrvatska ubrzo naći.

Nadamo se da će Vlada Republike Hrvatske i oporba u Hrvatskoj uočiti važnost ovoga pitanja i konačno ga urediti u skladu s našom kulturom, tradicijom i, posebice, djelotvornom zaštitom hrvatskih radnica i radnika. ■

U Zagrebu, 1. kolovoza 2011.

Vlado Košić,

predsjednik Komisije "Iustitia et pax" HBK

Izjava Stalnoga vijeća Hrvatske biskupske konferencije

O sporu između Porečko-pulske biskupije i benediktinske opatije Praglia

Budući da se u hrvatskoj javnosti putem raznih društvenih medija ovih dana višekratno moglo čuti i čitati o sporu između Porečke i pulske biskupije i benediktinske opatije Praglia u Italiji glede imovinsko-pravih odnosa, vezanih uz crkveno zemljište na području župe Dajla u spomenutoj biskupiji, smatramo potrebnim obratiti se ponajprije vjernicima, a zatim i cijeloj hrvatskoj javnosti kako bi se pridonijelo istinitom uvidu u stvarno stanje i kako bi se otklonio neprimjeren, obmanjujući i za cijelo naše društvo štetan pristup.

Ovo prilično zamršeno pitanje treba promatrati prije svega kao unutarcrkveno pitanje, ne zanemarujući ni ostale vidike. Ono je proizašlo iz postupanja fašističkoga, a zatim komunističkoga režima koji su proganjali njima nepodobne ljude dokidajući temeljna ljudska prava, oduzimajući imovinu, kako pojedincima, tako i institucijama, među kojima su se našli i benediktinci u Dajli.

Naime, ne ulazeći u odluke hrvatskih pravosudnih tijela i razloge tih odluka, ostaje činjenica da je godine 1999. benediktinska imovina

primala župi Dajla u Porečkoj i pulskoj biskupiji. Ubrzo nakon toga, Biskupija i benediktinci opatije Praglia, kao dvije crkvene pravne osobe, znajući dobro što se sve događalo s oduzimanjem i vraćanjem imovine, nastoje na temelju kanonskih propisa pronaći najbolji način da ono što je vraćeno bude pravedno podijeljeno. Ne želeći ni na koji način dovoditi u pitanje Osimske i Rimске sporazume, crkveni su subjekti međusobno isključivo željeli doći do pravednosti, pri čemu je razumljivo nastojanje i jedne i druge strane da zagovara vlastite interese.

Nakon što su u rješavanju spora svoj doprinos dale Kongregacija za biskupe te Kongregacija za ustanove posvećenoga života i družbe apostolskoga života, između Porečke i pulske biskupije te benediktinske opatije Praglia došlo je do dogovora da se imovina podijeli na pola. Taj su dogovor zainteresirane strane potpisale u Rimu 17. svibnja 2006. godine. Budući da zainteresirane strane nisu mogle realizirati dogovorenu podjelu, Sveti Otac je 2008. godine imenovao kardinalsku komisiju koja je imala za cilj provesti već raniji dogovor između Porečke i pulske biskupije te benediktinske opatije Praglia. Kardinalska komisija je u studenom 2010. godine rezultate svog rada predala Svetom Ocu, na temelju kojih je on

donio svoju odluku.

Nije potrebno ovdje iznositi sve moguće razloge koji su vodili biskupa porečkoga i pulskoga mons. Ivana Milovana da ne potpiše zaključni dokument kojim se završavaju višegodišnji pregovori. No, nužno je reći da je Sveti Otac imenovao svoga povjerenika kao potpisnika toga dokumenta da bi se mogle provesti unutarcrkvene odluke kojima se nipošto nije kanilo štetiti Porečkoj i pulskoj biskupiji. Upravo suprotno, bez takvih dogovora ostali bi nejasni odnosi među institucijama unutar iste Crkve, što ne bi pridonosilo rastu u evanđeoskome duhu.

Mi biskupi i dalje ćemo - poštujući različitost stavova i mišljenja u raspravama - gajiti i razvijati crkveno zajedništvo. Ostajemo čvrsti u jedinstvu biskupske službe, osobito u poštivanju odluka i u ljubavi prema Svetomu Ocu, Svetoj Stolici te prema raznim crkvenim institucijama, zalažući se za pravednost i otklanjajući sve ono što bi moglo narušiti mir među vjernicima, narodima i državama. Kako se to pokazalo puno puta u prošlosti, samo vođeni istinom i pravednošću možemo svjedočiti i svoju ljubav prema hrvatskoj domovini. ■

U Zagrebu, 3. kolovoza 2011.

Za Crkvu koja živi Otajstvo

Poruka predsjednika Vijeća HBK za katehizaciju mons. Đure Hranića na početku školske i katehetske godine 2011./2012.

“Postavit ću svetište svoje među njih”. Kršćanska vjera poznaje Otajstvo koje prethodi svakom ljudskom i crkvenom djelovanju. Štoviše, ono je nositelj čitavoga crkvenog djelovanja i života, kao i svakog ljudskog napora i rada. Važno je, čini se, o dvadesetoj godini djelovanja Crkve po vjeronauku u školi, ali i novih oblika pastoralno-katehetskoga rada, na poseban način iznova podsjetiti na to otajstvo. Misleći to otajstvo, ono najdublje naše kršćanske vjere i Crkve, sjećamo se izazova biblijske starozavjetne poruke, dane već proroku Ezekielu: Bog ne samo da se želi nastaniti u svom narodu, nego naviješta da za sva vremena, duboko u srcu svoga izabranoga naroda, želi izgraditi svoje svetište (usp. Ez 37, 26-28).

Današnja Crkva, osim što je pozvana biti domom Božjim, daleko je više izabrana biti graditeljicom svetišta Božjega. I upravo je to Božje svetište središnje otajstvo kršćanske vjere. Bog, koji se utjelovio u svome Sinu Isusu Kristu, nastanio se u svijetu i posvetio čovječanstvo. Cr-

kva, skromna i sveta čuvarica tog otajstva postoji ponajprije radi proslave i života toga otajstva, otajstva istine Evanđelja, darovane i današnjem čovjeku.

Naviještanje u službi Božjega svetišta. Otajstvo Boga među ljudima Crkva slavi i živi na različite načine. Uz katehetska nastojanja vlastita župnoj zajednici, posljednjih dvadeset godina Crkva u Hrvatskoj svjedoči to otajstvo i vjeronaukom u školi te vjerskim odgojem u predškolskim ustanovama. Sudjelujući u radu odgojno-obrazovnih institucija u posljednja dva desetljeća, ona izbliza nastoji upoznati i pratiti pedagoška i druga nastojanja koja vode dobru učenika, ali i društva u cjelini. Nerijetko je Crkva i svjedokom doista teške i odgovorne zadaće koju si škola stavlja pred sebe: odgajati i svestrano pripremati učenika i mladoga čovjeka za život u društvu kakvo zapravo još ne postoji. Takav doista izvorni rad, djelovanje bez postojećega uzora, poploćen je stalnim promjenama, obnovama te traženjem

jasnoće cilja. Taj konačni cilj pedagoških nastojanja škole - koji se sastoji u potpunom i cjelovitom ostvarenju čovjeka - često je uvjetovan novovjekovnim ekonomskim vizijama čovjeka i svijeta što ih stvaraju gospodarski interesi. Premda vizija i ciljevi ovozemnog društva nisu uvijek identični kršćanskoj slici svijeta i čovjeka, ipak vjeronauk u školi, duboko naslonjen na središnje otajstvo vjere Crkve, nastoji ponuditi one sadržaje koje kršćanska vjera nosi u sebi. Oni su u potpunosti ostvareni u Isusu Kristu i zato ih Crkva može ponuditi i nudi ih našem društvu kao uzor kakvim ono može postati.

U službi Kristove vizije društva i čovjeka. Utemeljen na ugovorima, mudrim oblicima stalnoga dijaloga Crkve i države, vjeronauk u školi je u posljednjih dvadeset godina postao neizostavni dio kanona školskih predmeta i organiziran je u okvirima međusobnog poštovanja i odgovornosti. Tako, bilo da je riječ o vjeroučiteljima i njihovoj izobrazbi, o sadržajima vjeronauka u školi ili njegove redovitosti unutar života škole, bilo da je riječ o nadzoru vjeronauka kao predmeta ili onih koji ga ostvaruju, uvijek je riječ o trajnom poštovanju vlastitih uloga svih koji sudjeluju u tom, možda i najvećem navjestiteljskom projektu Crkve posljednjih desetljeća. Iako se često čini da vjeronauk u školi mnogi ne promišljaju kao institucionalnu stvarnost društva, ipak se s pravom može ustvrditi da onaj tko dobro razumije vjeronauk u školi shvaća da zapravo nema proturječnosti između želje Crkve i očekivanja društva. Štoviše, vjeronauk u školi tumači sadržaje vjere i društvu nudi uzor - Kristovu viziju budućnosti - zahvaljujući i ustavnim pretpostavkama koje Katoličkoj crkvi, ali i svim ostalim vjerskim zajednicama, daju mogućnost vlastitog doprinosa u izgradnji čovjeka i suvremenoga svijeta.

U perspektivi svetosti. Upravo zbog toga nam se čini da je vrijeme da se u vjeronauku u školi obnovi onaj duh naviještanja Crkve, koji je utemeljen na najdubljem otajstvu kršćanske vjere: na Božjem svetištu među nama. Taj duh naviještanja Crkve znak je njezina puta k svetosti, koju je još papa Ivan Pavao II. proglasio jedinom istinitom perspektivom nove evangelizacije i čitavoga pastoralnog puta Crkve: "Prije svega, bez oklijevanja kažem da je perspektiva u koju treba smjestiti čitav pastoralni hod svetost" (Ulaskom u treće tisućljeće, br. 30). Pitanje naših hrvatskih biskupa: "U kojoj mjeri naš školski vjeronauk odgaja mlade za prihvaćanje Isusova životno-

ga programa, koji označujemo riječju svetost?" predstavlja trajni izazov svih promišljanja o vjeronauku u školi (HBK, Na svetost pozvani, br. 24). Naime, postati svetim i živjeti iz sakramenta krsta zapravo je jedno! Izgradnji toga jedinstva smjera i vjeronauk u školi. Spoznaje o kršćanskoj vjeri, stečene u vjeronauku, mogu biti izvanredan pristup vjeri, no tek osobna ispovijest kršćanske vjere, koja slijedi nakon spoznaje vjeronaučnih sadržaja, vodi do osobnih životnih opredjeljenja i stavova. To pak nije ništa drugo doli oživotvorenje svetosti.

U ozračju vjere kršćanske zajednice. Osobna kršćanska opredjeljenja te stavovi svoj pravdom i ostvarenje pronalaze poglavito u iskustvu žive i duboke vjere konkretne kršćanske zajednice. Ona, izabranica Božja, sveta i ljubljena (usp. Kol 3, 12) pozvana je biti mjestom ostvarenja duhovnoga bogoslužja (usp. Rim 12, 1) i vjerodostojnom svjedokinjom stvarnosti Riječi Božje, koja dolazi do ljudi po susretu sa svjedocima koji je čine nazočnom i živom. Upravo nova pokoljenja imaju na osobit način potrebu "da budu uvedena u Riječ Božju posredstvom susreta i autentičnog svjedočanstva odrasle osobe, posredstvom pozitivnog utjecaja prijatelja i velikog društva crkvene zajednice" (usp. Benedikt XVI., Verbum Domini, br. 97).

Biti i izgrađivati Božje svetište. Dragi vjeroučitelji i katehete, draga braćo svećenici i redovnici, dragi vjeroučenici i dragi roditelji, biti Božje svetište je naš poziv. Izgrađivati ga - naše je poslanje.

Vas, dragi učenici, pozivamo da otkrivete istine vjere koje su vam ponuđene u naviještanju Crkve i u liturgijskom životu vaših župnih zajednica. Zdušno ih prigrlite kao vlastiti put prema susretu s Isusom Kristom koji jedini nudi puninu života.

Dragi vjeroučitelji i katehete, draga braćo svećenici i sestre redovnice, okus te punine bio je odlučujući za vašu odluku na vjeroučiteljsku službu, na svećeništvo i na redovništvo. Ohrabrujemo vas da se osvežite na Izvoru punine života kako biste iznova zasinuli kao Božje svetište i dom njegove slave. Sjetite se da se Bog pri izgradnji svoga svetišta u nadolazećim generacijama ljudi služi i vašim nastojanjima. Neka tijekom nove školske i katehetske godine trajno nailazi na vašu raspoloživost. ■

U Đakovu, 28. kolovoza 2011.

DEKRETI I IMENOVANJA U VOJNOM ORDINARIJATU

Obavijest iz Ureda Vojnog ordinarijata o osnivanju policijskih kapelanija

Temeljem Posebnog dijela Pravilnika o ustrojstvu i djelovanju Vojnog ordinarijata u Republici Hrvatskoj za Ministarstvo unutarnjih poslova iz 2009. godine vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac dekretom je osnovao Policijsku kapelaniju "**Sveti Hrvatski mučenici**" za Policijsku upravu ličko-senjsku sa sjedištem u Gospiću. Kapelanija je započela s radom 1. rujna 2011. godine. Policijskim kapelanom imenovan je vlč. **Ivan Blaževac**, svećenik Đakovačko-osječke nadbiskupije. Vlč. Blaževac također će vršiti i službu dušobrižnika za pripadnike Hrvatske vojske u Gospiću.

Obavijest iz Ureda Vojnog ordinarijata o imenovanjima i razrješenjima u Vojnom ordinarijatu

P. Stjepan Harjač DI, policijski kapelan u kapelaniji „Sv. Mihael arkandeo“ u MUP Sjedište i Ravnateljstvo, dekretom Vojnog ordinarijata od 1. srpnja 2011. godine imenovan je **Biskupijskim povjerenikom za pastoral braka i obitelji** Vojnog ordinarijata u RH.

Fra Frano Musić OFM, svećenik Hercegovačke franjevačke provincije Uznesenja BDM, 1. rujna 2011. godine imenovan je policijskim kapelanom u kapelaniji "**Sv. Mihael arkandeo**" u Policijskoj akademiji u Zagrebu.

P. Anto Vukoja DI, svećenik Hrvatske provincije Družbe Isusove, koji je obavljao službu vojnog kapelana u kapelaniji "**Gospa Snježna**" u Zagrebu, 30. rujna 2011. godine razriješen je službe zbog odlaska u mirovinu. Vojni ordinarij zahvalio je p. Vukoji na trinaest godina služenja u dušobrižništvu Oružanih snaga Republike Hrvatske.

Fra Marko Medo TOR, svećenik Provincije franjevaca trećoredaca glagoljaša sv. Jeronima, 1. listopada 2011. godine imenovan je vojnim kapelanom u kapelaniji "**Gospa Snježna**" u Sjedištu MORH-a i Glavnog Stožera OS RH u Zagrebu.

Novoimenovanim svećenicima - vojnim i policijskim kapelanima, kao i njihovim pomoćnicima želimo uspjeh u radu na dobrobit povjerenih im duša

Uvođenje u službu dvojice vojnih kapelana u Kninu

Vojni biskup mons. Juraj Jezerinac predvodio je u četvrtak 21. srpnja misno slavlje u crkvi sv. Ante u Kninu prigodom uvođenja u službu dvojice vojnih kapelana: fra Ilije Mikulića, kapelana Vojne kapelanije „Uzvišenje svetog Križa“ u Zapovjedništvu gardijske motorizirane brigade u Kninu i fra Ivana Lukača, kapelana u Vojnoj kapelaniji „Gospa Velikog hrvatskog krsnog zavjeta“ 2. motorizirane bojne „Pauci“ u Kninu, u koncelebraciji s generalnim vikarom Vojnog ordinarijata dr. o. Jakovom Mamićem, kninskim gvardijanom i župnikom fra Petrom Klarićem, vojnim dekanom i kapelanom VK „Sv. Gabrijel arkandeo“ iz Zemunika o. Ivom Topalovićem, kapelanom Hrvatske ratne mornarice o. Jozom Mravkom uz nazočnost dvojice pomoćnika vojnih kapelana Borisa Lapende, Marka Buzuka i drugih. Nazočni su bili zapovjednik gardijske motorizirane brigade brigadni general Mladen Fuzul i zapovjednik 2. motorizirane bojne „Pauci“ pukovnik Željko Nakić u pratnji zapovjednika postrojbi iz Knina i Benkovca, te s osobnim skupinama, vojnicima, dočasniciima i časnicima.

Nakon uvoda u euharistijsko slavlje i biskupova pozdrava uslijedilo je čitanje dekreta

o imenovanju dvojice vojnih kapelana u Kninu. Propisanu ispovijest vjere položili su vojni kapelani Mikulić i Lukač nakon obznanjenih dekreta. Brigadni general Fuzul u ime vojske primio ih je kao suradnike u izgradnji ljudskog i kršćanskog duha u pripadnike Oružanih snaga stacioniranih u Kninu i Benkovcu. Generalni vikar Vojnog ordinarijata u homiliji istaknuo je trostruku ulogu novoimenovanih kapelana među pripadnicima Oružanih snaga u Kninu: ulogu učitelja, voditelja i posvetitelja vojnika vjernika koji pripadaju spomenutim kapelanijama. Istaknuo je potrebu njegovanja ljudskih kreposti u njihovu radu, ljubaznost, strpljivost, upornost a, s kršćanskog stajališta, stvaranje kršćanske zajednice u kapelanijama, te potrebu osobnog izbora vjere kao svjetla života.

Na kraju euharistijskog slavlja biskup je zahvalio provincijalu dr. fra Željku Toliću, kao i cijeloj Franjevačkoj provinciji Presvetog Otkupitelja na velikodušnom daru dvojice mladih svećenika, a za ustupanje sakralnog prostora u crkvi sv. Ante za prigodna slavlja dviju kapelanija biskup je zahvalio kninskom gvardijanu i župniku. ■

Portugalski vojni kapelani i časnici posjetili Vojni ordinarijat u RH

U utorak 2. kolovoza Vojni ordinarijat u RH neslužbeno su posjetili portugalski vojni kapelani Guilherme Peixoto i Luis Seixeira te satnik oružanih snaga Portugala Jorge Santos iz zapovjedništva Portugalskog QRF (Quick Reaction Forces) u afganistanskoj ISAF misiji. Gosti su došli u pratnji vojnog kapelana PZB o. Zdravka Barića i natporučnika Ivana Špoljara koji se s njima upoznao kao sudionik 15. HRVCON-a. Ovakav posjet rezultat je suradnje i prijateljstva hrvatskih i portugalskih vojnika u misiji ISAF koji se po povratku u domovine međusobno posjećuju. Gosti su pored posjeta Vojnom ordinarijatu gdje ih je primio generalni vikar o. Jakov Mamić posjetili Sibenik, Plitvice, Zagreb i druga mjesta.

Suradnja s portugalskom vojskom i Vojnom biskupijom u misiji ISAF je odlična i svestrana, od redovite vojničke do dušobrižničke brige koju hrvatski i por-

tugalski kapelani razmjenjuju.

Generalni vikar je poželjevši dobrodošlicu kratko ilustrirao ustroj i projekte Vojne biskupije u RH. Vojni kapelan Guilherme prenio je svoja iskustva iz Afganistana naglašavajući suradnju s hrvatskim vojnim kapelanima. ■

Vojni kapelan GOMB-re odlikovan Hrvatskim pleterom

Predsjednik Republike i vrhovni zapovjednik OS RH Ivo Josipović, ministar obrane Davor Božinović, načelnik GS OS RH general pukovnik Drago Lovrić te brojni visoki gosti i uzvanici nazočili su u utorak 2. kolovoza 2011. u Domu HV "Zvonimir" svečanosti uručivanja odlikovanja, promaknuća, nagrada i pohvala djelatnicima MORH-a i GS OS RH, koja je održana u prigodi Dana pobjede i domovinske zahvalnosti. Tom prigodom dodijeljena su promaknuća, odlikovanja Reda bana Jelačića, Reda Petra Zrinskog i Frana Krsta Frankopana, Pohvale Predsjednika RH, Pohvale i nagrade ministra obrane te načelnika GS OS. Vojni kapelan GOMB-re iz Vinkovaca vlč. Alojz Kovaček odlikovan je Hrvatskim pleterom. Posmrtno je odlikovan nadnarednik Vladimir Vincelj, čije je odlikovanje Reda Petra Zrinskog i Frana Krsta Frankopana preuzela njegova supruga.

Čestitajući promaknutima i nagrađenima, predsjednik Ivo Josipović prisjetio se branitelja koji su sudjelovali u Domovinskom ratu i Oluji i koji su, time, pridonijeli stvaranju slobode i demokracije. "Hrvatska je ispunila mnoge visoke ciljeve, članica smo NATO-a i uskoro ćemo biti članica EU-a, no naša je zadaća

da uvijek činimo još više i još bolje, a OS RH tome daje svoj doprinos – od izvršavanja teških zadaća u međunarodnim misijama do angažmana i suradnje s civilnim sektorom u zemlji." „Današnji je dan prilika da se sjetimo svih onih koji su sudjelovali u Domovinskom ratu i dali sve za domovinu, ali je i prilika da pogledamo u budućnost - a ja, u budućnosti, vidim Hrvatsku kao gospodarski uspješnu, europsku i demokratsku zemlju, zemlju sretnih ljudi", završio je predsjednik Josipović.

Ministar obrane Davor Božinović rekao je

kako je Oluja bila legitimna operacija, a narod i vojska koji su izveli tu operaciju pokazali su kako za njih ništa nije nemoguće. Prešavši u 16 godina put od Oluje do zemlje čiji pripadnici sudjeluju u čak 11 međunarodnih vojnih operacija, hrvatske OS napravile su izvanredan kvalitativan skok i pozicioniraju se među najučinkovitije oružane snage u euroatlantskom prostoru, kazao je između ostalog ministar dodavši: "Današnja promaknuća i odlikovanja pokazatelj su visokih kriterija prema kojima se u OS RH vrednuje i nagrađuje izvrsnost, motiviranost, izobrazba i kvaliteta. Vodstvo MORH-a i OS RH-a time šalje poruku kakav hrvatski časnik jeste i kakav u budućnosti treba biti", zaključio je ministar Božinović.

Načelnik GS OS RH general pukovnik Dra-

go Lovrić naglasio je kako je Oluja najznačajnija bitka u povijesti hrvatskog naroda. "Hrvatska i njezine OS danas su značajan sudionik mira širom svijeta, spremne su na nove izazove koje pred njih stavljaju članstvo u NATO-u i EU-u, i ubuduće namjeravaju biti čvrst oslonac miru".

Brigadir Marinko Ogorec zahvalio je u ime svih nagrađenih i promaknutih pripadnika OS RH i MORH-a.

Po završetku svečanosti biskup Jezerinac je čestitao kapelanu te njega i njegove odlikovane i promaknute kolege iz GOMB-re pozvao u sjedište Vojnog ordinarijata gdje su se zadržali u kratkom razgovoru. Tom prigodom je i generalni vikar o. Jakov Mamić čestitao vlč. Alojzu i njegovim kolegama časnicima. ■

Posjet predstavnika Ogulinskog kraja Vojnom ordinarijatu

Vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac primio je u srijedu 3. kolovoza u sjedištu Vojnog ordinarijata u Zagrebu izaslanstvo Ogulinskog kraja, poglavito predstavnike bataljuna „Klek“ Zbora narodne garde, predvođene karlovačkim županom Ivanom Vučićem i župnikom Oštarija Antom Luketićem. Bio je to uzvratni susret zahvale za sudjelovanje vojnog ordinarijata na svečanosti obilježavanja 20 godina od početka obrane Ogulinskog kraja od agresora u Domovinskom ratu.

U pozdravnom obraćanju vlč. Luketić zahvalio je ordinariju na nedavnoj posjeti Ogulinskom kraju, na molitvi za poginule branitelje te na riječima poticaja za življenje života po Evanđelju. U ime okupljenih izrazio je vojnom ordinariju čestitku povodom Dana pobjede i domovinske zahvalnosti te svetkovine zaštitnice Vojnog ordinarijata Gospe Velikoga Hrvatskog Krsnog Zavjeta.

Zahvalivši na čestitkama mons. Jezerinac naglasio je da ga mnoga dugogodišnja prijateljstva vežu s Ogulincima u domovini i diljem svijeta, poglavito članovima Hrvatske bratske zajednice u Americi i Kanadi. Predstavio je povijest i djelovanje Vojnog ordinarijata te veliku ulogu koju Međunarodno vojno hodočašće u Lourdes u Francuskoj ima u zbližavanju naroda Europe.

Župan Karlovačke županije Ivan Vučić u ime okupljenih zahvalio je vojnom ordinariju na duhovnoj brizi za Ogulinski kraj, naglasivši da homilije mons. Jezerinca redovito smatra satom vjeronauka, povijesti i domoljublja, te mu je uputio čestitke povodom predstojećih blagdana. Potom su razmijenjeni prigodni darovi, a vojni ordinarij županu Vučiću darovao je Monografiju Vojnog ordinarijata.

Izaslanstvo Ogulinskog kraja činili su karlovački župan Ivan Vučić, župnik oštarski Ante Luketić, dogradonačelnik Grada Ogulina Tone Radočaj, načelnik općine Josipdol Zlatko Mihaljević, načelnica općine Saborsko gđa Đurđica Špehar, načelnik općine Plaški Ivica Šego, načelnik općine Tounj Ivan Sopek, predsjednik Udruge bataljun Klek ZNG Ogulin Zoran Pađen, predsjednik Časničkog zbora Ogulin Miko Kolić, predsjednik Udruge 143. brigada HV-a Željko Lipošćak, ravnatelj Prve osnovne škole Ogulin i katolički novinar Zvonko Ranogajec, majka iz Udruge roditelja poginulih branitelja gđa Biserka Salopek, umirovljeni inspektor Specijalne policije iz Ogulina Željko Kolić, zamjenik načelnika PP Ogulin Josip Pavličić, predsjednik Lovačkog saveza Karlovačke županije Vinko Pavlič, predsjednik Udruge Narodne zaštite Ogulin Ivica Stošić, zamjenik zapovjednika DVD Josipdol Veseljko Šegan te Srećko Jandrić. ■

Proslava Dana biskupije u Zagrebu

Uoči proslave svetkovine zaštitnice Vojne biskupije Gospe Velikog Hrvatskog Krsnog Zavjeta u četvrtak 4. kolovoza u kapeli Vojnog ordinarijata u Zagrebu slavljena je sveta misa koju je predvodio vojni biskup mons. Juraj Jezerinac u koncelebraciji s generalnim vikarom o. Jakovom Mamićem, pastoralnim vikarom don Josipom Stanićem i desetak vojnih kapelana.

Pozdravljajući svećenike i okupljene vjernike biskup je prije mise zamolio Gospodina da blagoslovi zajedništvo i pastoralni rad.

Sagledavši u kontekstu ekonomije spasenja mjesto i ulogu žene, Marije – zaštitnice Vojne biskupije, o. Mamić je u homiliji istaknuo tri sastavnice povijesti: Razornu snagu zla od samih početaka povijesti; Ženu i njenu ulogu u povijesti kao posrednice zla (Eva) i milosti (Marija); Božju želju da sačuva čovjeka u slobodi, izvornoj slobodi.

Ženi je obećano da njeno potomstvo neće satrti zlo (Zmaj) koje neće imati konačnu pobjedu. Otac nebeski šalje Glasnika koji započinje rat sa zlom i štiti ženu i plod. "Vojni ordinarijat je upravo tu ženu, ženu početka ljudske povijesti, ženu krsnog saveza uzeo za svoju zaštitnicu. Ova biskupija uzima za zaštitnicu onu koja je nada ljudske povijesti, koja je i nas pratila od naših početaka. O takvom početku s Marijom svjedoče i arheološka istraživanja koja uz najstarije crkve i kapele uvijek na-

laze Marijin lik", istaknuo je generalni vikar.

"Marije je: Žena susreta. Susret je prevažan element komunikacije, biti s drugima i poradi drugih. Vojni ordinarijat njeguje takve susrete, susrete s osobom i s Ocem.

Žena ploda. Plod je uzrok radosti, on "zai-gra od radosti" u susretu. Tako i naši susreti trebaju uvijek u sebi imati plod novosti i radosti.

Žena "ludih". Žena koja je opredijelila za "lude ljude", odnosno sporedne, odbačene. I mi u pastoralu moramo biti okrenuti takvima, onima koji nisu u prvim redovima i prvi za stolom.

Žena molitve. Dubokog razgovora s Bogom i čovjekom. Vojni ordinarijat s ponosom slavi svetkovinu svoje Zaštitnice iščitavajući iz nje povijest spasenja", zaključio je p. Jakov. ■

Proslava Dana biskupije u Kninu

O svetkovini nebeske zaštitnice Vojne biskupije Gospe Velikoga Hrvatskog Krsnog Zavjeta, Dana pobjede i domovinske zahvalnosti i Dana hrvatskih branitelja, vojni biskup Juraj Jezerinac predvodio je u petak 5. kolovoza misno slavlje u crkvi Gospe Velikog hrvatskog krsnog zavjeta u Kninu. U koncelebraciji su bili generalni vikar Vojnoga ordinarijata dr. o. Jakov Mamić, pastoralni vikar don Josip Stanić, provincijal Franjevačke provincije Presvetog Otkupitelja dr. fra Željko Tolić, ravnatelj Hrvatske inozemne pastve fra Josip Bebić, kninski župnik i gvardijan fra Petar Klarić, vojni i policijski kapelani te svećenici kninskog kraja. Na misi su nazočili predsjednik Republike i vrhovni zapovjednik Oružanih snaga RH dr. Ivo Josipović, predsjednica Vlade Jadranka Kosor, potpredsjednici Hrvatskog sabora, ministri, visoki vojni dužnosnici, saborski

zastupnici, predstavnici lokalnih uprava i samouprava na čelu s domaćinima kninskom gradonačelnicom Josipom Rimac i šibensko-kninskim županom Goranom Paukom.

U homiliji biskup je istaknuo kako u svijesti našega naroda ulazak hrvatske vojske 5. kolovoza 1995. u kraljevski grad Knin nema tek značenje oslobođenja jednog u nizu okupiranih gradova, nego, uz konkretno oslobađanje prostora i ljudi, taj povijesni događaj simbolično i stvarno zaokružuje višestoljetnu borbu Hrvata za nacionalnu slobodu i državnu neovisnost. „Ponosni smo na to vrijeme i te događaje, što pokazuje i ova središnja proslava Dana domovinske zahvalnosti, u kojoj su od početka prisutne sve sastavnice hrvatskog društva, pa tako, po nama vjernicima i naša Crkva. Ujedinjeni u zajedničkoj proslavi, u svečanom državnom proto-

kolu sudjeluju predstavnici Crkve, a u svečanom euharistijskom slavlju nositelji političke vlasti te predstavnici vojske i policije”, rekao je biskup istaknuvši kako je to jasan pokazatelj svijesti o važnosti sadržaja toga blagdana za narod, državu i Crkvu. „Gledano iz perspektive vjernika, ovim misnim slavljem ujedno očitujemo važnost duhovnih vrednota u životu pojedinca i zajednice. Crkva svoje duhovno poslanje u demokratskom društvu, pa onda i u državnim institucijama, vidi kao služenje konkretnom čovjeku, prije svega u njegovim egzistencijalnim potrebama”, rekao je biskup.

Osvrnuvši se na Dan pobjede, biskup je istaknuo kako je naraštaj hrvatske vojske i policije, koji je obranio Hrvatsku, imao sreću biti sudionikom stvaranja slobodne i neovisne Hrvatske, o kojoj su stoljećima sanjala pokoljenja. Bili su nošeni srcem i vjerom. Najjače oružje koje su ponijeli na bojište bili su bogoljublje i domoljublje, narodni ideali i univerzalna ljubav. „Svima nama koji smo doživjeli plodove uložених žrtava u obrani predstoji duhovna obnova u istini i pravdi, u slozi, ljubavi i miru, u zauzetosti oko općeg dobra, boreći se protiv svih negativnih pojava, pljački i prijevara, kako bi Hrvatska postala i ostala zemlja prava, poštenja, čestitosti”, rekao je biskup, poručivši da i danas, kao i uvijek, Hrvatska treba ljude vjere što s nadom grade bu-

dućnost, ne bježeći od bilo kakvog napora oko dobra, imajući pred sobom opće dobro naroda, a ne vlastitu korist i interese.

Dan pobjede i domovinske zahvalnosti i Dan hrvatskih branitelja te 16. obljetnica vojnoredarstvene operacije Oluja i ove je godine 5. kolovoza u Kninu obilježen svečanim postrojavanjem na gradskom stadionu „Dinara” te podizanjem hrvatske državne zastave na Kninskoj tvrđavi.

I ovogodišnju svečanost u Kninu uvećao je najviši državni i vojni vrh, predsjednik RH Ivo Josipović, predsjednik Hrvatskog sabora Luka Bebić, predsjednica Vlade RH Jadranka Kosor, ministri obrane i unutarnjih poslova Davor Božinović i Tomislav Karamarko te ministar obitelji, branitelja i međugeneracijske solidarnosti Tomislav Ivić, načelnik GS OS RH general pukovnik Drago Lovrić, potpredsjednici Sabora i Vlade, ministri i saborski zastupnici, vojni izaslanici, predstavnici županije i grada te hrvatski branitelji i sudionici Oluje.

Mimohod postroja udruga proizišlih iz Domovinskog rata, ratnih zastava te vojnih i policijskih postrojbi u pratnji vojnog orkestra kao i svake godine krenuo je iz vojarne „Kralj Zvonimir” i prošao gradskim ulicama te se uz taktove vojne koračnice svečano postrojio na gradskom stadionu. Uz šesnaest postroja u kojima je bilo oko 1200 pripadnika OS RH, udruga branitelja i

pripadnika MUP-a, ovogodišnju središnju svečanost upotpunio je i postroj EU Borbene skupine OS RH sa dvanaest borbenih oklopnih vozila Patria i četiri vozila HMMWV, koja su već u uporabi u misiji ISAF u Afganistanu, vozila veze, vojne policije te NBKO.

Prijavak vrhovnom zapovjedniku OS RH predao je kontraadmiral Zdenko Simičić, zamjenik načelnika GS OS RH za operacije. Načelnik GS OS RH general pukovnik Drago Lovrić na početku je ukratko podsjetio na provedbu operacije Oluja koju je ocijenio kao vrhunac ratnog umijeća pozvavši da pobjednički olujni duh hrvatskih vojnika vječno živi, a potom su kao svojevrsan uvod u važnost događanja atraktivnošću izvedbe vježbovnih radnji pozornost svih nazočnih zakupili pripadnici Počasno-zaštitne bojne.

U svojim su govorima najviši državni dužnosnici istaknuli veličinu i značenje vojno-redarstvene operacije Oluja kao i povijesnu ulogu prvog hrvatskog predsjednika dr. Franje Tuđmana.

Na početku svog obraćanja predsjednica Vlade RH uputila je poseban pozdrav svim hrvatskim braniteljima i hrvatskim generalima, a osobito generalima Anti Gotovini i Mladenu Markaču. „Bez Oluje i bez zapovjednika koji su je vodili mi danas ne bi bili ovdje i ne bismo imali što slaviti. Istina je samo jedna: Oluja je bila pobjednička i časna, ona je počast Vukovaru, Škabrnji, Dubrovniku..., ona je počast prognanima, počast Hrvatskoj. Nikada nećemo prihvatiti da

nam se predbacuju naše pobjede jer to su bile pobjede demokracije i slobode“, kazala je predsjednica Vlade istaknuvši kako je Hrvatska danas europska država.

Podsjetila je i na povijesno podizanje hrvatske zastave na kninskoj tvrđavi prije 16. godina i predsjednika Franju Tuđmana, posebno istaknuvši kako bez branitelja koji su se odazvali njegovu pozivu ne bi bilo sna koji je ostvaren, slobodne i neovisne Hrvatske države. „Zahvaljujući hrvatskim braniteljima danas sami odlučujemo o svojoj budućnosti, zbog njih nemamo pravo biti neodlučni. Kao što smo znali na početku tako i danas znamo odgovoriti izazovima pobjednički i olujno“, poručila je premijerka.

Čestitke braniteljima na kraju je uputio i predsjednik Josipović koji je ovom prigodom posebno istaknuo žrtvu poginulih branitelja ali i civila koji su odanošću domovini dali svoj doprinos. „Oluja je bila kruna borbe za slobodnu i demokratsku Hrvatsku. Zahvaljujući pobjedonosnoj Oluji Hrvatska pripada slobodnom i naprednom svijetu i odgovorno sudjeluje u međunarodnim misijama. Oluja je značila postavljanje temelja zemlji kakvu smo oduvijek željeli, a spremnost na žrtvu i vjeru u budućnost je ono što moramo baštiniti od hrvatskih branitelja“ istaknuo je.

Svečanost je na stadionu završena prigodnim letačkim programom koji je izvela akrogrupa HRZ-a “Krila Oluje”. ■

Sailing retreat u Nizozemskoj

U organizaciji Vojne biskupije u RH, Hrvatskog vojnog učilišta i organizacije Military Ministries International dva kadeta Hrvatske vojske: Katarina Cerovšek i Marijan Milinović sudjelovali su od 14. do 19. kolovoza na retreat jedrenju.

Ovakva međunarodna vojna suradnja ima cilj promicanja kršćanskih, etičkih i moralnih vrijednosti među pripadnicima oružanih snaga, kadetima i mladim časnicima, kroz proučavanje Biblije, prijateljsko druženje i timski rad na brodu. Retreat je udaljavanje iz svakodnevnog života na određeno vrijeme s ciljem povratka Bogu. Takvo vrijeme je ispunjeno molitvom i razmišljanjem.

Kadeti su bili smješteni u Stavorenu, a jedrilicom su plovili do Terschellinga, Amelanda, Makkuma te jedrili otvorenim morem. Uz hrvatske kadete sudjelovali su nizozemski i poljski časnici te kadeti iz Litve, Češke, Albanije, Poljske i Engleske.

Svaki dan su u dva navrata čitali Bibliju i diskutirali na određene teme: „Usmjeri svoj život“, „Biti kršćanin u oružanim snagama“, „Predani kršćanin u vojarnama“ i dr.

Kadeti su pokazali želju sudjelovati i na sličnim aktivnostima u Litvi (Cadet Bible Camp) i Austriji (Skiing Retreat). Na susretu u Litvi hrvatski kadeti su sudjelovali 2006. godine. ■

---

12. hodočašće policijskih uprava sjeverozapadne Hrvatske u Ludbreg

---

Tradicionalno, 12. po redu, regionalno hodočašće policijskih uprava sjeverozapadne Hrvatske: Bjelovarsko-bilogorske, Koprivničko-križevačke, Krapinsko-zagorske, Međimurske i Varaždinske u Ludbreg održano je u petak 2. rujna. Misno slavlje u koncelebraciji s policijskim kapelanima predvodio je vojni biskup u RH Juraj Jezerinac.

U homiliji biskup je kratko podsjetio na nastanak „ludbreškog euharistijskog čuda“. „Došli smo u ovo svetište u Ludbreg da si posvijestimo značenje Kristove Krvi i njegova dara za naš život, za ovo vrijeme i za naše poslanje. Ova krv nam pokazuje kako se ljubi i koje su granice ljubavi. Ova krv nam govori kako Bog nalazi način da ostane s nama na naš način, da ga blagujemo kao svoju hranu i da od te hrane živimo. Ovakvi Božji postupci bude u nama zahvalnost za milosti koje smo kao pojedinci i kao narod primili. Sve nas to potiče ne samo na zahvalnost nego da cijenimo njegov dar euharistije, da je primamo često i čista srca i duše“, rekao je biskup te je istaknuo kako se „spominjući Kristovu smrt i njegovu prolivenu krv, spominjemo i krvi hrvatskih branitelja, koji su ispunili Isusovu zapovijed ljubavi kad je rekao da nema veće ljubavi od ove nego kada tko dade svoj život za prijatelje svoje“.

„Mrtvi nam branitelji - policajci poručuju da nema ljubavi bez žrtve, da je put žrtve jedini

put prema istinskoj sreći i slobodi. Zapamtimo ovu poruku poginulih branitelja za sva vremena. Oni nam poručuju da mi nastavimo graditi na Kristovim i njihovim temeljima i da ne zidamo zgradu svoje budućnosti na drugim temeljima, jer neće izdržati navali raznih oblika smrti. Neka naš Gospodin Isus Krist, koji je za sve nas prolio svoju krv, nagradi sve one koji su dali svoju krv u obrani Hrvatske. Neka ona bude zalogom naše sretnije budućnosti“, rekao je biskup Jezerinac. ■

Radni susret kapelana Vojnog ordinarijata

U organizaciji Vojnog ordinarijata održan je u srijedu 7. rujna radni susret vojnih kapelana koji djeluju pri postrojbama OS RH. Susret je prije svega bio usmjeren na neposrednu pripremu i provedbu jesenskih pastoralnih aktivnosti namijenjenih duhovnoj skrbi pripadnika vojnih kapelanija.

Duhovne vježbe za vojnike, dočasnike i časnike; duhovne vježbe za kapelane Vojnog ordinarijata i njihove pomoćnike, te djelatnike dvaju Odjela pri Vojnom ordinarijatu; organizacija hodočašća u Rim ove godine i organizacija hodočašća u Svetu zemlju iduće godine, povodom petnaeste obljetnice utemeljenja Vojnog

ordinarijata; sudjelovanje, na poziv vojnog biskupa Bosne i Hercegovine u vojnom hodočašću u Bobovcu; priprema radnog susreta klera Vojnog ordinarijata u RH o temi: "Naše poslanje, naš život" – teme su i sadržaji promišljanja i donošenja konkretnih rješenja na ovom radnom susretu.

Radost zbog susreta, pa makar i radnog, pojačana je činjenicom da su uz već dugo djelatne vojne kapelane, na sastanku sudjelovala i četvorica svećenika koji su u rad na poslanju Vojnog ordinarijata uključena odnedavno: vlč. Ivan Blaževac (Gospić), fra Ivan Lukač (Knin), fra Ilija Mikulić (Knin), fra Marko Medo (Zagreb). ■

Uvođenje u službu novog kapelana u Policijskoj akademiji

Fra Frano Musić OFM, član Hercegovačke franjevačke provincije Uznesenja Marijina, uveden je u službu kapelana u Policijskoj kapelaniji "Sv. Mihael Arkandeo" u Policijskoj akademiji u Zagrebu u petak 9. rujna. U službu ga je uveo vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac. Dekret o imenovanju pročitao je dekan Policijskog dekanata

p. Stjepan Harjač DI, nakon čega je novi kapelan položio ispovijest vjere. Novi kapelan zamijenio je dosadašnjeg, don Josipa Stanića SDB, koji je preuzeo službu biskupskog vikara u Vojnoj biskupiji u Zagrebu.

Na početku misnog slavlja vojni biskup pozdravio je koncelebrante, posebno kapelanovu subraću fra Miljenka Šteku, zamjenika provincijala, fra Zorana Senjaka i fra Antu Bekavca te predstavnike Ministarstva unutarnjih poslova i Ravnateljstva policije, državnog tajnika Miljenka Radnića, pomoćnika načelnika Policijske akademije Josipa Šešeta, načelnika Odjela za policijsku obuku Marijana Žuljevića, načelnika Visoke policijske škole dr. Joška Vukosava, načelnika Odjela za stručno osposobljavanje i specijalizaciju Silvija Bratkovića, načelnika Inspektorata u MUP-u Nikolu Turkalja, načelnika Odjela za suradnju s Vojnim ordinarijatom Josipa Zagorščaka, suradnike i sve nazočne policajce i policajke, polaznike akademije, kao i vojne policajce.

Ekscelencijo,

Povodom 53. vojnog hodočašća u Lourdes, koje se odvijalo od 20. do 22. svibnja 2011. godine, trideset i jedan hrvatski mladi policajac, a ujedno i mladi vojni policajci Hrvatske vojske djelovali su u sklopu službe osiguranja PMI-a, pod vodstvom glavnog policijskog inspektora Željka Renića. Ovi vojnici bili su raspoređeni za izvršavanje zadaće osiguravanja opće sigurnosti ovog međunarodnog vojnog okupljanja, pod odgovornošću pukovnika žandarmerije Rolanda Le Ny, a ukupno je bio 231 vojnik iz šest europskih nacija: Francuska (123), Njemačka (35), Hrvatska (31), Italija (28), Španjolska (11) i Portugal (3).

Ovi policajci koje su dodijelile hrvatske vlasti preko hrvatske Vojne biskupije, izvršavali su razne zadaće upravljanja masama, kontrolirali pristup različitim ceremonijama i osiguravali brojne francuske i strane predstavnike vlasti.

Moram vam izraziti svoje osobno, a ujedno i iznimno zadovoljstvo pukovnika Le Nya u pogledu zadaća koje su izvršavali vaši policajci i hrvatski vojnici. Primjernog držanja i ozbiljnosti, na čast vašoj domovini, ovi hrvatski policajci i vojnici pokazali su svu profesionalnost vaših ljudi u poslovima osiguranja, uvijek djelujući spremno i raspoloživo. Također moram naglasiti dobru suradnju i izvrsne odnose sa glavnim policijskim inspektorom Renićem koji je dobrim vodstvom i čvrstom voljom služio na ponos vašem narodu.

Molim vas Ekscelencijo, da im preko njihovih nadležnih prenesete moje zahvale i ujedno izrazite moju radost da se ponovo pridruže službi osiguranja prilikom idućeg PMI-a.

Otac Blaise Rebotier, ravnatelj Međunarodnog vojnog hodočašća

U svojoj propovijedi, oslanjajući se na dnevna čitanja, posebice na evanđeosko u kojem je zahtjev: "Ne sudite da ne budete suđeni" i "izvadi najprije brvno iz oka svoga pa ćeš onda dobro vidjeti izvaditi trun iz oka bratova", propovjednik je pozvao na evanđeosku blagost u odnosu prema bližnjima te i sam zatražio pomoć u službi na čijem je početku.

Na kraju svete euharistije biskup se zahvalio franjevcima što su dodijelili svog subrata Vojnoj biskupiji, dosadašnjem kapelanu, a također i zboru Policijske škole koji je pjevao pod ravnanjem prof. Nevenke Pavleковиć te je pročitano pismo koje je iz Lourdesa uputio o. Blaise Rebotier,

ravnatelj Međunarodnog vojnog hodočašća.

Nakon čitanja pisma dodijeljene su zahvalnice za gotovo dvadeset godina sudjelovanja Hrvatske vojske u međunarodnom vojnom hodočašću u Lourdes, petnaest godina da se u to hodočašće uključila i hrvatska policija, a zadnje tri godine, zajedno s pripadnicima Vojne policije OS RH, u njemu sudjeluje posebna skupina hrvatskih policajaca i polaznika Policijske akademije, radeći u poslovima osiguranja.

"Radost je, što čovjeka ponosom ispunja, slušati riječi pohvale i priznanja zbog uzornog i profesionalnog odnosa naših ljudi prema povjerenim im zadaćama", kazao je biskup, stoga sam

odlučio, u ime Vojnog ordinarijata, pripadnicima grupe na poslovima osiguranja 2011. godine na 19. međunarodnom vojno-redarstvenom hodočašću u Lourdes dodijeliti Zahvalnice". To su pripadnici Hrvatske vojske: Marijo Vujčić, Igor Kovačević, Ivica Grbavac, Mihajlo Brmbota i Jozo Radoš; te pripadnici hrvatske policije: Željko Renić, Jure Tadić, Jozo Krstanović, Ivan Galić, Ante Markić, Elyn Plucnar, Davor Đorošević, Marija-

na Uzel, Anto Uzinić, Kristijan Ilovača, Nikolina Knezović, Kristina Dedaković, Marija Delić, Davor Musić, Dubravka Klasić, Domagoj Knez, Frano Laco, Tomislav Suša, Ivica Božinović, Vlado Štimac, Marin Jurčević, Mateo Gabela, Kristijan Soviček, Dejan Rašić i Josip Rašić.

Zahvalnica je dodijeljena i Policijskoj akademiji kao instituciji, a primio ju je pomoćnik načelnika Policijske akademije Josip Šešet. ■

Fra Frano Musić rođen je 10. svibnja 1976. u Gornjemu Brišniku, općina Tomislavgrad u Bosni i Hercegovini, gdje je završio osnovnu školu. Klasičnu gimnaziju pohađao je u Visokom i Sinju. Potom je upisao teološki studij na Katoličkom bogoslovnom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu na kojemu je diplomirao 2002. godine. Iste godine zaređen je za svećenika te je otpočeo pastoralni rad u župi Međugorje u Hercegovačkoj franjevačkoj provinciji kojoj kao svećenik i franjevac pripada. Godine 2004. upi-

sao je diplomski studij Hrvatskog jezika i književnosti na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu i uspješno diplomirao s drugom studijskom grupom Lingvistike, stekavši akademski stupanj magistra Hrvatskog jezika i književnosti i Lingvistike. Također je doktorand na Filozofskom fakultetu, na kojem mu predstoji napisati i obraniti doktorsku disertaciju.

Od 1. rujna 2011. imenovan je dušobrižnikom za Policijsku kapelaniju „Sv. Mihael arkanđeo“ u Policijskoj akademiji u Zagrebu.

Raščlamba programa ljetovanja djece djelatnika MORH-a i OS RH

Biskupski vikar za pastoral u Vojnom ordinarijatu u RH don Josip Stanić zajedno s voditeljem programa ljetovanja djece djelatnika MORH-a i OS RH vlč. Davidom Klarićem, te djelatnicima biskupije koji su sudjelovali u programu ljetovanja: stn Juricom Hećimovićem, stn Dolores Rečić-Vragović, stn Antunom Mandićem, ds Danielom Radinovićem, voj Lorenzom Tomkićem, gđom. Brankicom Šandro i Nenadom Verigom učinili su raščlambu i osvrt na ljetovanje djece tijekom 2011. godine u ponedjeljak 12. rujna u zgradi Vojnog ordinarijata.

Na sastanku su konstatali zadovoljstvo odrađenim, te su ustanovili da svako novo iskustvo donosi i nove prijedloge za poboljšanje projekta za slijedeću sezonu.

Vrlo su zadovoljno također i prepozna-

vanjem kvalitete i važnosti programa od strane MORH-a i GS OS RH, te službama koje su i logistički popratile čitav projekat.

LJETOPIS VOJNOG ORDINARIJATA

09. 07. 2011.

Od 2. do 9. srpnja u vojarni "Kovčanje" na Malom Lošinj u organizaciji Vojnog ordinarijata u Republici Hrvatskoj odvijalo se ljetovanje za prvu od ukupno četiri skupine djece djelatnika Hrvatske vojske. Voditelj kampa bio je vlč. David Klarić s pomoćnicima vojnih kapelana Antunom Mandićem i Lorencom Tomkićem.

Tijekom ljetovanja uz sportsko-rekreativni, duhovni i edukativni sadržaj ponuđeni su izleti u Veli Lošinj, Osor, Cres, Mali Lošinj, Artatore.

Mladići su se natjecali u nogometu, stolnom nogometu, stolnom tenisu, plivanju, šahu, badmintonu i košarci, a bile su prisutne i druge rekreativne igre. Duhovni program sastojao se od jutarnje i večernje molitve i svetih misa. Dok su posjećivali mjesta mogli su naučiti ponešto i o povijesti franjevačkog i benediktinskog reda.

U sportskim natjecanjima postignuti su sljedeći rezultati: prvo mjestu u gađanju trica u košarci osvojio je Ivan Horvat, u badmintonu Luka Tomić, u šahu Emanuel Galić, u stolnom nogometu Mateo Janković, u stolnom tenisu David Karatović, u plivanju Ante Bruno Topić, dok je za najboljeg nogometaša proglašen Josip Grgačević. Za najbolju nogometnu ekipu proglašena je 2. ekipa. Peta grupa dobila je nagradu za kolegijalnost i zajedničku suradnju. Oni su u djelu u kojem je trebalo predstaviti svoju grupu, snimili petnaestominutni film na temu proslava rođendana. Članovi pete grupe bili su: Ante Severinski, Marin Pintarić, Matej Matković, Marijan Petrović, Josip Grgačević, Stjepan Ramčić, Josip Lucić, Marin Belajević, Ivan Horvat i Marko Bekavac.

10. 07. 2011.

U Zagorju Ogulinskom gdje je prije 20 godina osnovan bataljun „Klek“ Zbora narodne garde, vojni biskup mons. Juraj Jezerinac predvodio je molitvu za poginule branitelje pred postrojenim pripadnicima bataljuna te specijalne i temeljne policije. Zatim je na prvoj crti bojišnice ogulinskog kraja na Pitomom Javoru blagoslovio spomen-kamenje bataljuna Klek i župe Cerovnik koji će biti prineseni na Udbini kod Crkve hrvatskih mučenika. Na kraju je predvodio misno slavlje u župnoj crkvi Uzašašća Isusova u Cerovniku.

Uz biskupa su koncelebrirali mjesni župnik Antun Luketić, župnik i ogulinski dekan mons. mr. Tomislav Rogić kao i župnici susjednih župa. Obilježavanju je nazočilo više stotina vjernika te karlovački župan Ivan Vučić, gradonačelnik Ogulina Nikola Magdić sa suradnicima, načelnik

općine Josipdol Zlatko Mihaljević te brojni predstavnici bataljuna Klek, policije, udruga proisteklih iz Domovinskog rata, laičkih društava, vatrogasnih, lovačkih i sportskih udruga te Katedre čakavskog sabora Modruše.

16. 07. 2011.

U organizaciji Vojnog ordinarijata u vojarnu „Kovčanje“ na Mali Lošinj 9. srpnja otišla je na ljetovanje 2. skupina djece djelatnika MORH-a i GS OS-a s pomoćnicima vojnih kapelana satnikom Juricom Hećimovićem i desetnikom Danielom Radinovićem. Polazak je bio organiziran iz Splita, a voditelj kampa bio je vlč. David Klarić. Tijekom osam dana mladi su mogli sudjelovati u raznim radionicama, koje su imale za cilj obogatiti ih duhovno i edukativno. Tako su posjetili Veli Lošinj, Osor, Cres, Mali Lošinj, gdje su se upoznali s prošlošću i sadašnjošću tih mjesta i kulturnih znamenitosti u njima.

Duhovni program sastojao se od jutarnje i večernje molitve, svetih misa, kao i radionica duhovnog sadržaja. Svakako da je postojala mogućnost za svetu ispovijed, kao i dodatni sadržaj molitve za one koji su to htjeli. Neizostavna su bila i sportska natjecanja, gdje su postignuti sljedeći rezultati: prvo mjesto u stolnom nogometu osvojio je Luka Šandro, u košarci Ivan Soldić, u stolnom tenisu u parovima Luka Šandro i Fran Topol, u plivanju Fran Topol, za najboljeg strijelca proglašen je Hrvoje Urlić.

Prva grupa se je osobito dobro predstavila. Napravili su natjecanje u sviranju i pjevanju, što je plijenilo pažnju svih sudionika kampa, ali i drugih koji su se našli u vojarni. Kroz službeni dio programa, kao i kroz neslužbeni dio mladi su se mogli zbližiti, upoznati i jedan drugoga obogatiti što se je i događalo, a što je i jedan od ciljeva ovog kampa. Također su mogli vidjeti da je uz sve to u svakodnevnom životu važno i Bogu dati mjesto koje mu pripada.

17. 07. 2011.

U župnoj crkvi Sv. Franje Ksaverskog na karlovačkoj Švarči, u kojoj se Gospa Karmelska od starine časti kao zavjetni blagdan i staro proštenje, svečanu misu s desetak svećenika Karlovačkog dekanata te karlovačkim dekanom mons. Ferdinandom Vražićem predvodio je vojni biskup Juraj Jezerinac.

20. 07. 2011.

Svečano prijednevno euharistijsko slavlje na

tradicionalnoj proslavi blagdana sv. Ilije proroka, nebeskog zaštitnika Bosne i Hercegovine te Karmela "Sv. Ilija prorok" s istoimenim duhovnim centrom u Zidinama na Buškom jezeru nedaleko od Tomislavgrada (BiH), predvodio je vojni biskup mons. Juraj Jezerinac. Koncelebrirali su provincijal Hrvatske karmelićanske provincije sv. Josipa sa sjedištem u Zagrebu o. Vinko Mamić, prior Karmela o. Dominik Magdalenić, karmelićani iz Karmela, župnik Grabovice te veći broj okolnih svećenika.

Mnogobrojni su se vjernici, štovatelji sv. Ilije iz župe te cijelog Tomislavgrada i šire okupili na svečanoj misi u samostanskoj crkvi, jer se starozavjetni prorok "borac za Jahvu i obranu vjere i Božjih zakona", napose u Bosni štuje od davnina. Od turskog osvajanja tih prostora, kada je islam opasno ugrožavao kršćanstvo, kazao je biskup na početku misnog slavlja. Ocrtavši ukratko povijest zaštitnika Bosne, kazao je da je Sveta Stolica u doba kada su Bosnom vladali Turci, u cilju zaštite kršćanske vjere dopustila da starozavjetni prorok "borac za Boga i vjeru" postane zaštitnikom Bosne i Hercegovine, kako bi se "Bog proslavio po nama i u nama, kao što se proslavio u proroku Iliji". Sve nazočne preporučio je u zaštitu i zagovor sv. Iliji. Biskup je ukratko orisao život proroka, koji je živio u VIII. stoljeću prije Isusa Krista. Bog nije dopustio da izraelski narod propadne, već je progovorio preko proroka Ilije, pa neće ni nama, budemo li imali vjeru i povjerenja u njega. Ilija je bio odlučan, zahtjevan, nepopustljiv kad se radilo o Božjim zakonima, o vjeri u jedinog pravog Boga, istaknuo je biskup.

Istoga dana: Pstrojbe petrinjskih vojarni "Zrin" i "Pukovnik Predrag Matanović" svečano su proslavile Dan Vojne kapelanije „Sv. Ilija prorok“. Svečano misno slavlje ispred kapelice sv. Ilije proroka pred velikim brojem vojnika vjernika iz Logističke pukovnije, bojni "Tigrovi" i "Gromovi" gardijske motorizirane brigade, 2. voda za održavanje Zapovjedništva za potporu, 2. satnije veze Pukovnije veze i Opslužništva vojarne "Pk Predrag Matanović" predvodio je don Josip Stanić, biskupski vikar za pastoral Vojnog ordinarijata u RH. Koncelebrirali su mu vojni kapelani Karlovačkog dekanata Vojnog ordinarijata i svećenici Sisačkog i Glinsko-petrinjskog dekanata Sisačke biskupije. Također, u svetoj misi su sudjelovale obitelji poginulih i nestalih pripadnika 2. gardijske brigade "Gromovi", predstavnici policije, vatrogastva, Udruga obitelji poginulih branitelja iz Domovinskog rata, petrinjski gradonačelnik i predstavnici Udruge ratnih veterana 2. gardijske brigade "Gromovi".

Na početku svete mise zapovjednik Logističke pukovnije brigadir Stjepan Šarčević pozdravio je

nazočne i uputio im riječi dobrodošlice i čestitke za Dan vojne kapelanije. Podsjetio je kako je sv. Ilija prorok do 2008. godine, do preustroja OS RH, bio nebeski zaštitnik vojne kapelanije 2. gbr "Gromova", a sada je to vojna kapelanija u Logističkoj pukovnji i svim postrojbama u obje petrinjske vojarne.

Na kraju misnog slavlja svima se zahvalio i čestitao Dan vojne kapelanije don Milenko Majić, vojni kapelan Vojne kapelanije „Sv. Ilija prorok“. Misno slavlje svojim pjevanjem uzveličao je Zbor mladih Marijine legije iz petrinjske župe sv. Lovre.

Poslije mise, obitelji poginulih i gosti posjetili su spomen-sobu 2. gbr "Gromovi" u prostorijama 2. mehanizirane bojne "Gromovi", postrojbe koja čuva uspomenu imena, tradiciju i stečevine ove legendarne gardijske brigade iz Domovinskog rata, a čiji je sv. Ilija Gromovnik nebeski zaštitnik.

21. 07. 2011.

Vojni biskup mons. Juraj Jezerinac predvodio je misno slavlje u crkvi sv. Ante u Kninu prigodom uvođenja u službu dvojice vojnih kapelana: fra Ilije Mikulića i fra Ivana Lukača.

24. 07. 2011.

Treći turnus djece djelatnika MORH-a i OS RH počeo je s programom ljetovanja mladih. Nakon iskazane dobrodošlice i upoznavanja, te upoznavanja s programom ljetovanja, voditelj programa vlč. David Klarić, sa svojim pomoćnicima satnikom Antunom Mandićem i Nenadom Verigom, uputio je mlade na osvježanje u moru. Poslije raspripremanja i kratkog odmora, krenuli su s rekreativno-sportskim natjecanjima, kreativnim radionicama i duhovnom edukacijom.

25. 07. 2011.

Primorska župa Jadranovo, koja sv. Jakova apostola časti kao svog nebeskog zaštitnika, ujedno i kao Dan općine, svečano je proslavila svečev blagdan misom i velikom procesijom s 350 godina starim kipom apostola. Svečani ophod i euharistijsko slavlje s o. Markom Stipetićem, misionarom Družbe Srca Isusova, župnikom Dramlja, koji upravlja i Jadranovim te s desetak koncelebranata, predvodio je vojni biskup Juraj Jezerinac. Na početku liturgijskog slavlja župnik je pozdravio biskupa, zaželjevši mu dobrodošlicu kao i svim okupljenima u svečanoj proslavi.

26. 07. 2011.

"Već dugo godina naša župa uz blagdan sv. Mihovila, svog župnog patrona, slavi i blagdan svoje suzaštitnice sv. Ane, majke Blažene Djevice Marije, o čemu svjedoči i ovo današnje vjer-

ničko okupljanje kako naše župe tako i brojnih hodočasnika iz okolnih župa”, kazao je vojni biskup mons. Juraj Jezerinac na početku svečanog euharistijskog slavlja koje je na Anino proštenje predvodio u rodnoj župi Gornje Prekrižje kraj Krašića.

U homiliji misnog slavlja koje je predvodio uz vlč. Dominika Pleše, novog župnika Vrhovca koji upravlja i Gornjim Prekrižjem te desetak koncelebranata, uzveličanog mješovitim župnim zborom, biskup je ukratko orisao život sv. Ane. Osvrnuo se i na nezamjenjivu ulogu i značenje majke u životu svakoga čovjeka te podsjetio na riječi pape Benedikta XVI. upućene roditeljima u misnom slavlju na zagrebačkom hipodromu kojim ih je pozvao da se trajno obvežu učiti svoju djecu moliti. “Danas su nam doista potrebni sveti očevi i svete majke, sveti mladići i djevojke, potrebna su nam sveta djeca, koji će se hraniti Riječju Božjom, koji će živjeti svetim euharistijskim životom”, poručio je u propovijedi biskup na Anino u svojoj rodnoj župi, u kojoj je i dan ranije, 25. srpnja, u svom rodnom selu Jezerinama, slavio svečanu misu o danu blagoslova crkve.

31. 07. 2011.

I ove je godine Vojni ordinarijat u suradnji s Glavnim stožerom OS RH i MORH-om tijekom srpnja organizirao ljetovanje za djecu i mlade u vojarni “Kovčanje” na Malom Lošinju. Na ljetovanju su sudjelovala djeca djelatnika GS OS RH i MORH-a u četiri turnusa. Iz Vojne kapelarije „Sv. Bartolomej i sv. Petar apostoli” na ljetovanje je upućeno pet dječaka i jedna djevojčica (čiji su roditelji pripadnici Pukovnije veze, Obučnog središta za MVO, te Počasno-zaštitne bojne).

Tijekom boravka u kampu djeca su posjetila župu Ćunski, gdje je slavljena sv. misa, a organizirani su i izleti u Cres, Mali Lošinj, Veli Lošinj te Osor. Sudionici ljetovanja imali su priliku bolje upoznati sebe i svoje vršnjake kroz zajedništvo, molitvu, predavanja, a organizirana su i natjecanja u plivanju, stolnom tenisu i stolnom nogometu. Mlade je tijekom boravka u kampu duhovno, edukativno i sportski animirao i pratio policijski kapelan PU zagrebačke vlč. David Klarić, te pomoćnici vojnih kapelana.

Po prvi puta ove godine su na ljetovanju u vojarni “Kovčanje” sudjelovale i djevojčice. Uz kapelana, djevojčice su pratile i animirale pomoćnica vojnog kapelana stn Dolores Rečić Vragović, djelatnica Vojnog ordinarijata Brankica Šandro te medicinska sestra Marina Fehtig.

Istoga dana: Zadnjom skupinom mladih, koju su sačinjavale 44 djevojke, kćeri djelatnika Oružanih snaga RH i Ministarstva obrane, završen je

ljetni kamp za mlade koji je kroz cijeli srpanj održavan u vojarni “Kovčanje” na Malom Lošinju. Kroz kamp je prošlo oko 176 djece djelatnika OS HR i MORH-a.

Posljednja skupinu je na Lošinju boravila od 23. do 30. srpnja. Skupinu je duhovno, edukativno i sportski animirao i pratio policijski kapelan PU zagrebačke vlč. David Klarić, pomoćnica vojnog kapelana VK “Sv. Bartolomej i sv. Petar apostoli” stn Dolores Rečić-Vragović i djelatnica Vojnog ordinarijata Brankica Šandro.

Za vrijeme boravka u kampu skupina je posjetila župu Ćunsko gdje je slavljena sveta misa s mještanima i župnikom. Posjetili su Veli Lošinj, Mali Lošinj, otok Cres te Osor. Pored organiziranih natjecanja u plivanju, stolnom tenisu, stolnom nogometu, pjevanju i dr. mladi su se redovito zabavljali igrokazima, plesom te okupljali na molitvi.

01. 08. 2011.

Prije dvadeset godina u velikosrpskoj agresiji na Dalj poginulo je 20 policijskih službenika Policijske postaje Dalj, 15 pripadnika Zbora narodne garde i četiri pripadnika civilne zaštite. U znak sjećanja na njihovu žrtvu u Dalju, ispred PP Dalj, u organizaciji Ministarstva unutarnjih poslova i PU osječko-baranjske održana je svečanost obilježavanja dvadesete obljetnice tog tragičnog događaja. Uz obitelji stradalih, brojne mještane Dalja, predstavnike lokalne uprave i braniteljskih udruga proizašlih iz Domovinskog rata, komemoraciji su nazočili: ministar unutarnjih poslova Tomislav Karamarko, ministar obitelji, branitelja i međugeneracijske solidarnosti Tomislav Ivić, župan Osječko-baranjske županije Vladimir Šišljagić, načelnik stožera Zapovjedništva za obuku i doktrinu “Fran Krsto Frankopan” brigadir Željko Šikić, vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac, generalni vikar Vojnog ordinarijata dr. Jakov Mamić, gradonačelnik Osijeka Krešimir Bubalo te zamjenik načelnika općine Erdut Dragan Vulin.

U ime Ministarstva unutarnjih poslova i Ravnateljstva policije, uz ministra Karamarka, događaju su nazočili: glavni ravnatelj policije Oliver Grbić, njegovi zamjenici Dražen Vitez i Milijan Brkić, državni tajnici Ivica Buconjić i Miljenko Radnić, načelnik PU osječko-baranjske Željko Prša, zapovjednik Zapovjedništva specijalne policije Zdravko Janić, tajnik Kabineta ministra Dubravko Novak te načelnik Odjela za odnose s javnošću Krunoslav Borovec.

Na početku komemoracije brojna izaslanstva položila su vijence i zapalila svijeće podno spomen-obilježja poginulim hrvatskim braniteljima ispred PP Dalj. Nakon intoniranja hrvatske himne u izvedbi policijske klape „Vinčace“, minutom šutnje odana je počast svim poginulim

pripadnicima PP Dalj, kao i svim hrvatskim braniteljima.

Nakon komemoracije u župnoj crkvi Sv. Josipa u Dalju misu zadušnicu za sve poginule branitelje PP Dalj predvodio je vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac.

02. 08. 2011.

Vojni ordinarijat u RH neslužbeno su posjetili portugalski vojni kapelani Guilherme Peixoto i Luis Seixeira te satnik oružanih snaga Portugala Jorge Santos iz zapovjedništva Portugalskog QRF (Quick Reaction Forces) u afganistanskoj ISAF misiji.

Istoga dana: Predsjednik Republike i vrhovni zapovjednik OS RH Ivo Josipović, ministar obrane Davor Božinović, načelnik GS OS RH general pukovnik Drago Lovrić te brojni visoki gosti i uzvanici nazočili su u Domu HV "Zvonimir" svečanosti uručivanja odlikovanja, promaknuća, nagrada i pohvala djelatnicima MORH-a i GS OS RH, koja je održana u prigodi Dana pobjede i domovinske zahvalnosti. Tom prigodom vojni kapelan GOMB-re iz Vinkovaca vlč. Alojz Kovaček odlikovan je Hrvatskim pleterom.

03. 08. 2011.

U katedrali sv. Vida u Rijeci je sv. misom proslavljena sloboda koju valja njegovati i čuvati.

Istoga dana: Vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac primio je u sjedištu Vojnog ordinarijata u Zagrebu izaslanstvo Ogulinskog kraja, poglavito predstavnik bataljuna „Klek“ Zbora narodne garde, predvođene karlovačkim županom Ivanom Vučićem i župnikom Oštarija Antom Luketićem.

04. 08. 2011.

Uoči proslave svetkovine zaštitnice Vojne biskupije Gospe Velikog Hrvatskog Krsnog Zavjeta u kapeli Vojnog ordinarijata u Zagrebu slavljena je sveta misa koju je predvodio vojni biskup mons. Juraj Jezerinac u koncelebraciji s generalnim vikarom o. Jakovom Mamićem, pastoralnim vikarom don Josipom Stanićem i desetak vojnih kapelana.

Istoga dana: Polaganjem vijenca i paljenjem svijeća svim poginulim braniteljima na Trgu hrvatskih rodoljuba te molitvom na gradskom groblju u Ogulinu, zajedno s predstavnicima crkvenih i gradskih vlasti započelo je svečano obilježavanje Dana pobjede i domovinske zahvalnosti i Dana hrvatskih branitelja u Vojno-obavještajnoj bojnoj HKoV u Ogulinu. Svečanost je nastavljena svečanim misnim slavljem u vojarni „Sveti Petar“ u Ogulinu. Misno slavlje predvodio je fra Marijan Jelušić.

Pred svečano postrojenim djelatnicima vojarne „Sveti Petar“ zapovjednik VOB HKoV pukovnik Perica Turalija iznio je pozdrave načelnika OS

RH kao i svoje osobne te je uručio činove, pohvale i nagrade djelatnicima Vojno-obavještajne bojne HKoV kao i djelatnicima Opslužništva vojarne „Sveti Petar“ Ogulin.

05. 08. 2011.

O svetkovini nebeske zaštitnice Vojne biskupije Gospe Velikoga Hrvatskog Krsnog Zavjeta, Dana pobjede i domovinske zahvalnosti i Dana hrvatskih branitelja, vojni biskup Juraj Jezerinac predvodio je misno slavlje u crkvi Gospe Velikog hrvatskog krsnog zavjeta u Kninu. U koncelebraciji su bili generalni vikar Vojnoga ordinarijata dr. o. Jakov Mamić, pastoralni vikar don Josip Stanić, provincijal Franjevačke provincije Presvetog Otкупitelja dr. fra Željko Tolić, ravnatelj Hrvatske inozemne pastve fra Josip Bebić, kninski župnik i gvardijan fra Petar Klarić, vojni i policijski kapelani te svećenici kninskog kraja.

10. 08. 2011.

Blagdan sv. Lovre svečano je proslavljen u župi Vivodina. Misno slavlje predvodio je vojni biskup Juraj Jezerinac u zajedništvu s mjesnim župnikom i vojnim dekanom Andrijom Markačem i više svećenika susjednih župa kao i iz hrvatskih misija u drugim zemljama i kontinentima. Uz brojne vjernike, na misi su sudjelovali uglednici iz političkoga, kulturnog i vojnog života.

14. 08. 2011.

Djelatnici Vojno-obavještajne bojne HKoV-a sa svojim kapelanom fra Marijanom Jelušićem hodočastili su Gospi od čudesa u Oštarijama. Bdijenje i svečano misno slavlje predvodio je gospičko-senjski biskup dr. Mile Bogović, uz voditelja trodnevnice dr. Tomislava Ivančića, dekana i župnika ogulinskog mons. Tomislava Rogića, čuvara svetišta vlč. Antu Luketića, te ostalih svećenika iz ogulinskog dekanata.

15. 08. 2011.

Na svetkovinu Uznesenja Blažene Djevice Marije, Veliku Gospu, policijska kapelanija „Sv. Vid“ za PU primorsko-goransku organizirala je hodočašće u svetište Gospi od Krasna. Na hodočašću je sudjelovalo 45 hodočasnika iz PU primorsko-goranske, PU istarske, udruge stradalnika i sudionika Domovinskog rata, Odsjeka za poslove obrane Pazin, kao i članova njihovih obitelji.

Istoga dana: Vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac na svetkovinu Uznesenja BDM na nebo predvodio je središnje misno slavlje u istoimenoj župi u Tuhlju. Na početku misnog slavlja, biskup Jezerinac je nebeskoj Majci preporučio sve prisutne vjernike, naše obitelji i naš narod kako bi svojim zagovorom i zaštitom očuvala od svakog zla, nas i Domovinu.

16. 08. 2011.

Djelatnici Vojno-obavještajne bojne HKoV-a zajedno sa svojim vojnim kapelanom fra Marijom Jelušićem pridružili su se hodočašću ogulina sv. Roku, koji ga slave kao suzaštitnika župe "Sv. Križa". Sv. Rok zaštitnik je od kuge i kolere, te mu je s tom nakanom u Ogulinu već 1840. godine posvećena crkva na ulazu u grad.

Ovogodišnje misno slavlje predvodio je predstojnik Katehetskog ureda Splitsko-makarske nadbiskupije i asistent na splitskom KBF-u mr. Josip Periš uz dekana i ogulinskog župnika mons. mr. Tomislava Rogića te više svećenika iz Ogulinskog dekanata.

Uz gradonačelnika Grada Ogulina, procesiji i misnom slavlju su nazočili domaće dobrotvorno podupirajuće društvo "Sv. Rok", dobrotvorna podupirajuća društva "Sv. Josip" iz Prapuća-Zagrada, "Sv. Antun" iz Žegar-Podvrha, "Sv. Marko Križevčanin" iz Skradnika i "Uzašašće Gospodinovo" iz Cerovnika kao i "Ogulinski križari", HKZ "MI", članovi Frankopanske garde kao i djelatnici Vojno-obavještajne bojne HKoV.

19. 08. 2011.

U organizaciji Vojne biskupije u RH, Hrvatskog vojnog učilišta i organizacije Military Ministries International dva kadeta Hrvatske vojske: Katarina Cerovšek i Marijan Milinović sudjelovali su od 14. do 19. kolovoza na retreat jedrenju.

20. 08. 2011.

Vojni ordinarij Juraj Jezerinac predvodio je misno slavlje u župnoj crkvi sv. Marije Magdalene u Čazmi u povodu 20. obljetnice osnutka 2. bojne 105. brigade. Pozdravljajući na početku mise organizatore proslave, rodbinu poginulih branitelja i sve okupljene vjernike, biskup Jezerinac je istaknuo kako je kroz bojnu prošlo 1600 pripadnika s područja općine Čazma. Poginulih branitelja bilo je 24, od toga se jedan vodi kao nestao u borbi, te oko 80 pripadnika sa statusom vojnih invalida.

24. 08. 2011.

U povodu Dana Vojne kapelanije „Sv. Bartolomej apostol“ vojni biskup Juraj Jezerinac predvodio je misno slavlje u Počasno-zaštitnoj bojni na Tuškancu. Koncelebrirali su mu vojni kapelani Zagrebačkog vojnog dekanata: o. Zdravko Barić, vlč. Slavko Rajič, o. Viktor Grbeša i vlč. Željko Savić. U povijesti Vojni ordinarij je naglasio da ako želimo ljubiti Isusa moramo ga poznavati tj. doživjeti ga kao živog i prisutnog u našim srcima. Vjera je čisti Božji dar, međutim od nas traži aktivnu suradnju koja se izražava putem svakodnevne molitve i radosnog suživota s bližnjima. Na kraju sv. mise svima se zahvalio i čestitao vojni kapelan i dekan zagrebačkog vojnog dekanata o. Zdravko Barić.

Misno slavlje su svojim pjevanjem i sviranjem uveličale časne sestre Danica i Jelica iz reda Marijinih sestara.

Istoga dana: Na Hrvatskom vojnom učilištu "Petar Zrinski" u Zagrebu održana je središnja svečanost kojom je obilježeno 20 godina ustrojavanja i djelovanja Vojne policije. Svečanosti je nazočio predsjednik i vrhovni zapovjednik OS RH-a Ivo Josipović, izaslanik Predsjednice Vlade ministar obitelji, branitelja i međugeneracijske solidarnosti Tomislav Ivić, izaslanik ministra obrane načelnik GS OS RH general pukovnik Drago Lovrić, sadašnji i bivši pripadnici i zapovjednici vojne policije, kao i drugi uzvanici.

Tom prigodom postrojilo se 11 sastavnica ratnog ustroja Vojne policije, koje je obišao predsjednik Josipović u pratnji prvog zapovjednika Vojne policije umirovljenog general pukovnika Mate Laušića.

Predsjednik Josipović uputio je čestitke pripadnicima vojne policije na višegodišnjem uspješnom radu, profesionalnosti i predanosti u izvršenju zadaća. Odlikovao je Redom Nikole Šubića Zrinskog ratne postrojbe Vojne policije za izniman doprinos slobodi i demokraciji.

U ime ministra obrane i svoje osobno čestitke za uspješan rad vojnim policajcima uputio je načelnik GS OS RH-a general pukovnik Drago Lovrić. Podsjetio je na početke ustrojavanja Vojne policije, njihov angažman u Domovinskom ratu i njihovu ulogu u obrambenom sustavu.

Također, nazočnima se obratio i načelnik Odjela Vojne policije GS OS RH-a, pukovnik Tihomir Zebec.

Upriličen je i taktičko tehnički zbor na kojem je izložena oprema i oružje kojom se koristi Vojna policija OS RH, a svoju vrhunsku osposobljenost prezentirali su i kroz nekoliko situacijskih vježbi. Pokazali su ulogu vojnih pasa u provedbi vojno policijskih zadaća, osiguranje štitičene osobe i postupanja u slučaju incidentne situacije, a specijalna vojna policija demonstrirala je neke od svojih operativnih poslova.

Počast poginulim, nestalim i umrlim pripadnicima VP-a odana je polaganjem vijenaca i paljenjem svijeća na Središnjem Križu ušća Vuke u Dunav, grobu ratnog zapovjednika Vojne policije bojnika Alfreda Hilla u Vukovaru, na Spomenobilježju na Ovčari te u Zagrebu na središnjem groblju Mirogoj i Medvedgradu.

U Crkvi Sveta Mati slobode, dan ranije, slavljena je sveta misa koju je predvodio vojni ordinarij Juraj Jezerinac.

25. 08. 2011.

U povodu 20. obljetnice osnutka 118. brigade Hrvatske vojske svetu misu u gospičkoj katedrali predvodio je vojni biskup mons. Juraj Jezerinac u zajedništvu s pastoralnim vikarom Vojne bi-

skupije don Josipom Stanićem i svećenicima gospićkog dekanata. Na svetoj misi su bili nazočni predstavnici gradske i županijske vlasti zajedno s pripadnicima vojske i policije.

Nakon svete mise na Trgu Alojzija Stepinca vijence su ispred spomenika poginulim braniteljima položili predstavnici gradskih i županijskih vlasti, vojske i policije te udruga proizašlih iz Domovinskog rata.

31. 08. 2011.

Pripadnici 2. mehanizirane bojne "Gromovi" gardijske motorizirane brigade odlaze u međunarodnu vojnu misiju ISAF u Afganistan, u sastavu 18. HRVCON-a. U prigodi njihovog ispraćaja u petrinjskoj vojarni "Pukovnik Predrag Matanović" dušobrižnik ove postrojbe vojni kapelan don Milenko Majić služio je svetu misu ispred kapelice sv. Ilije proroka.

U prigodnoj propovjedi don Milenko je rekao kako se odlaskom u mirovnu misiju od njih traži da pomognu afganistanskom narodu i uspostavi mira i sigurnosti u toj zemlji. To se može postići poštujući njihovo dostojanstvo, običaje, vjeru i njihov način života. Naglasio je da onaj čovjek koji ima mir u sebi, može taj mir širiti i dalje. Isus je rekao svojim učenicima: „Mir vam svoj ostavljam, mir vam svoj dajem“, i pozvao je učenike da taj mir šire dalje. "Tako smo i mi danas pozvani na širenje mira", zaključio je don Majić.

Na kraju misnog slavlja vojni kapelan je sve pozvao da dostojanstveno izvrše svoju misiju i da se po okončanju zadaće svi sretno vrate u domovinu svojim obiteljima, te je na sve zazvao Božji blagoslov.

02. 09. 2011.

Održano je već tradicionalno, 12. po redu, regionalno hodočašće policijskih uprava sjeverozapadne Hrvatske. Misno slavlje u konceleciji s policijskim kapelanima predvodio je vojni biskup u RH Juraj Jezerinac.

03. 09. 2011.

U povodu 20. obljetnice Specijalne jedinice policije "Alfa" misno slavlje u Policijskoj akademiji u Zagrebu predvodio je vojni biskup mons. Juraj Jezerinac. Na početku mise biskup je, pozdravljajući pripadnike Specijalne jedinice policije "Alfa" i Udruge veterana specijalne policije "Alfa", istaknuo kako se ove godine slave brojne obljetnice, posebno 20. obljetnica ustrojavanja policijskih i vojnih jedinica, koje su bile prethodnice oružanih snaga RH, nastalih u vremenu agresije na Hrvatsku.

05. 09. 2011.

Mons. Jean-Pierre Brard, nekadašnji ravnatelj Međunarodnog vojnog hodočašća u Lourdes,

posjetio je Vojni ordinarijat i s vojnim biskupom mons. Jurjem Jezerincem prisjetio se početaka hodočašćenja Hrvatske vojske u Lourdes.

07. 09. 2011.

Pred mnoštvom okupljenih uzvanika, gostiju, dužnosnika i djelatnika MUP-a, djelatnih i umirovljenih pripadnika ATJ Lučko u organizaciji Ministarstva unutarnjih poslova RH, ATJ Lučko i Udruge ATJ Lučko 90 u sjedištu ATJ Lučko svečano je obilježena 21. obljetnica osnivanja te jedinice. Nakon intoniranja himne, čitanja imena poginulih, umrlih i stradalih pripadnika ATJ Lučko nazočnima su se prigodno obratili izaslanik ministra unutarnjih poslova Tomislava Karamarka glavni ravnatelj policije Oliver Grbić, izaslanik predsjednice Vlade ministar branitelja i međugeneracijske solidarnosti Tomislav Ivić, izaslanik predsjednika Republike Hrvatske general pukovnik Drago Lovrić, zapovjednik ATJ Lučko Alen Klabet i predsjednik Udruge ATJ Lučko 90 Mladen Grgić. Ističući u svojim govorima značaj ustrojavanja prve oružane formacije koja je pridonijela očuvanju novostvorene hrvatske države i vlasti tada, govornici su podsjetili i na bogat ratni put ATJ Lučko, presudnu ulogu ove i danas najelitnije hrvatske postrojbe specijalne policije kako u obrani Hrvatske tako i u pobjedi hrvatske vojske i policije u oslobodilačkom Domovinskom ratu.

Pred početak svečanosti ispred spomen-obilježja poginulim i preminulim pripadnicima izaslanstva su odala počast polaganjem vijenaca i paljenjem svijeća. U kapelici blaženog kardinala Alojzija Stepinca prigodno misno slavlje predvodio je vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac, dok su u Memorijalnom centru gosti i uzvanici mogli razgledati postav slika vezanih uz poginule pripadnike ATJ Lučko. Poznate domoljubne pjesme izvela je klapa Intrade.

Istoga dana: U organizaciji Vojnog ordinarijata održan je radni susret vojnih kapelana koji djeluju pri postrojbama OS RH.

Istoga dana: U župnoj crkvi sv. Nikole biskupa u Koprivnici misno slavlje u povodu Dana Policijske kapelanije „Sv. Marko Križevčanin“ PU koprivničko-križevačke predvodio je vojni biskup Juraj Jezerinac. U konceleciji je bio domaćin, policijski kapelan Ozren Bizek, kapelan Frane Musić (Policijska akademija), kapelan Ivica Horvat (PU varaždinska). Na misi je nazočio načelnik PU koprivničko-križevačke, načelnici PP susjednih gradova i općina te pedesetak policajaca i djelatnika MUP-a.

08. 09. 2011.

Proslava 11. obljetnice Bojne za specijalna djelovanja započela je euharistijskim slavljem u župnoj

crkvi sv. Ivana Krstitelja koje je predvodio vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac. U koncelecijaciji su sudjelovali vojni kapelan p. Mirko Vukoja, p. Danijel Koraca i p. Sebastian Šujević. Na završetku mise biskup je uručio zahvalnicu Vojnog ordinarijata zapovjedniku bojne brigadiru Nikoli Županiću za svu zauzetost i doprinos u suradnji za vrijeme svog osmogodišnjeg zapovijedanja ovom bojom. Uslijedilo je polaganje vijenaca, paljenje svijeća i molitva pred spomen-sobom u vojarni. Uz našu postrojbu sudjelovali su: Policijska uprava primorsko-goranska, policijske postaje Delnice i Vrbovsko, specijalna policija, Udruga roditelja i Udruga udovica poginulih branitelja, Ured za obranu Grada Rijeke, Grad Delnice i ostale udruge proizašle iz Domovinskog rata iz Bakra, Kostrene i Novog Vinodolskog. Biskup je blagoslovio i spomen-ploču BSD-a koja će biti postavljena u Crkvi hrvatskih mučenika na Ud-bini. Nakon svečanog postroja i dodjele pohvala i nagrada djelatnicima bojne uslijedile su atraktivne pokazne vježbe specijalaca.

Istoga dana: Misnim slavljinama u popodnevnim satima nastavljeno je obilježavanje blagdana Male Gospe i Dana grada Solina. Svečano večernje euharistijsko slavlje na Gospinu Otoku predvodio je vojni biskup u Republici Hrvatskoj mons. Juraj Jezerinac u koncelecijaciji sa splitsko-makarskim nadbiskupom mons. Marinom Barišićem, nadbiskupom u miru Antom Jurićem te ostalim svećenicima.

09. 09. 2011.

Fra Frano Musić OFM, član Hercegovačke franjevačke provincije Uznesenja Marijina, uveden je u službu kapelana u Policijskoj kapelaniji "Sv. Mihael Arkandeo" u Policijskoj akademiji u Zagrebu. U službu ga je uveo vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac.

Istoga dana: U župnoj crkvi sv. Ivana Krstitelja u Delnicama vjenčali su se Emil Ivanko, djelatnik Bojne za specijalna djelovanja i Marija Gadžić. Nakon solidne pripreve roditelja p. Mirko Vukoja, kapelan BSD-a, krstio je i njihovu kćerku Mihaelu.

Istoga dana: Policijska kapelanija „Majka Božja Kamenitih vrata“ PU zagrebačke organizirala je duhovnu obnovu u Valbandonu, u trajanju od tri dana, a polazak je bio u utorak 6. rujna 2011. godine ispred zgrade u Heinzelovoj ulici.

Istoga dana: Polaganjem vijenaca i svečanim misnim slavljem obilježena je 20. godišnjica osnutka Specijalne jedinice policije Policijske uprave ličko-senjske. Svečano obilježavanje započelo je polaganjem vijenaca i paljenjem svijeća kod spomen-križa na Gradskom groblju sv. Marije Magdalene u Gospiću. Zatim je služeno prigodno misno slavlje za sve poginule, stradale i umrle

policajce i branitelje u katedrali Navještenja Blažene Djevice Marije u Gospiću, koje je predvodio kapelan PU ličko-senjske Ivan Blaževac.

Potom su se u prostorijama Udruge Specijalne jedinice policije „Tigrovi“ u Trnovcu, roditeljima i obiteljima poginulih, brojnim gostima i uzvanicima prigodnim govorima obratili ratni zapovjednik Specijalne jedinice policije „Tigrovi“ Miroslav Cindrić, predsjednik krovne Udruge Specijalne jedinice policije Josip Klem, gradonačelnik Grada Gospića Milan Kolić, načelnik Policijske uprave ličko-senjske Željko Jurković, izaslanik ministra obitelji, branitelja i međugeneracijske solidarnosti državni tajnik Zoran Komar, izaslanik ministra unutarnjih poslova zamjenik glavnog ravnatelja policije Milijan Brkić, potpredsjednik Vlade Republike Hrvatske i ministar zdravstva i socijalne skrbi Darko Milinović te izaslanik predsjednika Republike Hrvatske brigadni general Frane Tomičić.

Na kraju svečanog obilježavanja, vojni kapelan je otvorio spomen-obilježje i blagoslovio prostorije Udruge Specijalne jedinice policije „Tigrovi“.

12. 09. 2011.

Biskupski vikar za pastoral u Vojnom ordinarijatu u RH don Josip Stanić zajedno s voditeljem programa ljetovanja djece djelatnika MORH-a i OS RH vlč. Davidom Klarićem te djelatnicima biskupije koji su sudjelovali u programu ljetovanja osvrnuli su se na ljetovanje djece tijekom 2011. godine.

Istoga dana: Predsjednik RH dr. Ivo Josipović na Pomorskom fakultetu u Rijeci svečano je otkrio spomen-ploču posvećenu hrvatskim časnicima ratne mornarice, diplomantima Carsko-kraljevske Vojno-pomorske akademije u Rijeci. Nakon svečanog otkrivanja ploču je blagoslovio riječki nadbiskup mons. Ivan Devčić koji je s vojnim ordinarijem mons. Jurjem Jezerincem predvodio i molitvu. Ta je svečanost ujedno bila i spomen na 20. obljetnicu imenovanja admirala Svete Letice prvim zapovjednikom novoustrojene Hrvatske ratne mornarice, što je posebno istaknuo kontraadmiral Ante Urlid, zapovjednik Hrvatske ratne mornarice i predstavnik Ministarstva obrane RH.

Predsjednik Josipović podsjetio je na slavnu povijest hrvatskog pomorstva, posebno istaknuvši junake Domovinskog rata, ali i usmjerio pogled prema budućnosti. Nadbiskup Devčić istaknuo je vrijednost spomena i odavanja počasti velikanima prošlosti.

Prigodne govore održali su i dr. Serđo Kos, dekan Pomorskog fakulteta Sveučilišta u Rijeci, dr. Pero Lučin, rektor Sveučilišta u Rijeci, mr. Vojko Obersnel, gradonačelnik Rijeke i Zlatko Komadina, župan Primorsko-goranske županije.

Sv. Jakov apostol

Rijeka, Jadranovo, 25. srpnja 2011.

Tko je bio Jakov apostol? Odgovor nam daje današnje evanđelje. Bio je sin Zebedejev, a majka mu se zvala Saloma. Brat mu se zvao Ivan, gorljivi Isusov prijatelj, apostol i evanđelist. Obojica su bili najprije učenici Ivana Krstitelja, a nakon Isusovog krštenja kreću putem Isusa iz Nazareta.

Kako se sve više približavao dan Isusove smrti, Isus svojim učenicima progovara otvoreno o tom događaju. Rekao je da će biti osuđen na smrt od Velikog vijeća, da će biti izručen poganima da ga izrugaju, da će biti izbičevan i na kraju razapet, ali će treći dan uskrsnuti. Apostoli još nisu bili razumjeli ovaj Isusov govor. Svakako su bili sigurni da će Isus uskoro utemeljiti kraljevstvo za kojim su i sami vapili. Naime, stalno je bila prisutna misao među Izraelcima da će doći Mesija - Spasitelj koji će ih osloboditi od okupatorske rimske vlasti i konačno da će doživjeti slobodu.

U tom duhu svojih nadanja, Jakov i Ivan mole svoju majku Salomu da posreduje kod Isusa te im osigura prva mjesta u Kraljevstvu. Prihvaća to posredništvo, pada na koljena, zajedno sa svojim sinovima, i moli Isusa da njezini sinovi budu njemu jedan s lijeve a drugi s desne strane. Čuvši tu molbu, Isus ih pita jesu li spremni piti čašu koju će on piti? Oni su potvrdno odgovorili. Isus im je na to rekao: "Čašu ćete moju, doduše, piti, ali sjesti mene s lijeva ili s desna nisam ja vlastan dati, to je onih kojima je pripremio moj Otac" (Mt 20, 23). „Čaša“ koju spominje Isus znak je njegove muke i smrti, ali, povijest će pokazati, i njihove.

Nakon što je Isus ustanovio svoju Crkvu na apostolu Petru, odnosno na Petrovoj vjeri i odanosti Kristu, povjerava njemu i drugim apostolima da naviještaju Radosnu vijest svakom stvaranju. Apostoli su zbog toga nailazili na otpor, a mnogi su podnijeli i mučeničku smrt.

Sv. Jakov je bio prvi od apostola pogubljen po nalogu kralja Heroda Agripe, oko 44. godine (Dj 12, 2). Od muka nije bio pošteđen niti njegov brat Ivan. Istina, nije bio pogubljen kao Jakov, ali je zato bio zatočen zbog svjedočanstva Isusa na otoku Patmosu. O tome je zapisao sv. Ivan u knjizi Otkrivenja: "Ja Ivan, brat vaš i suzajedničar u nevolji, kraljevstvu i postojanosti, u Isusu Kristu: bijah na otoku zvanu Patmos radi riječi Božje i

svjedočanstva Isusova" (Otk 1, 9)!

Očito je, braćo i sestre, da Isus nije bio poslan na zemlju dijeliti ljudima nagrade, nego da podnese muku radi našega spasenja. A tu je istu muku predvidio i za apostole kad je rekao: „Evo ja vas šaljem kao ovce među vukove... Čuvajte se ljudi jer će vas predavati vijećima i po svojim će vas sinagogama bičevati. Pred upravitelje i kraljeve vodit će vas poradi mene, za svjedočanstvo njima i poganima“ (usp. Mt 10, 16-18).

Apostol Pavao svjedoči tu istinu u današnjem 2. čitanju u kojem iznosi svoj životni put, svoje muke, koje je podnio radi Isusa Krista. Kao što je Isus Krist trpio tako je i on trpio dok je naviještao Radosnu vijest. I završava riječima: „Doista, mi se živi vazda na smrt predajemo poradi Isusa, da se i život Isusov očituje u našem smrtnom tijelu“. No, vratimo se sceni u kojoj Saloma moli Isusa za poziciju svojih sinova (Ivana i Jakova). To izaziva u drugim apostolima nemir i ljutnju. Čuvši i vidjevši što se događa, Isus ih poučava kako se oni, ako su njegovi, trebaju truditi da drugima služe, a ne da njima vladaju.

Otvoreno im reče da se ne smiju ponašati kao što se ponašaju vladari ovoga svijeta koji nastoje zagospodariti i podvrći sebi drugoga. Njegovi učenici moraju biti u službi bližnjega. Zato im stavlja sebe za primjer riječima: „Sin čovječji nije došao da bude služen, nego da služi i život svoj dade kao otkupninu za mnoge“ (Mt 20, 28).

Braćo i sestre! Dobro je danas prisjetiti se barem nekih stvari iz Katekizma Katoličke crkve. Naime, kad su se naši praroditelji grijehom udaljili od Boga, Bog je u svojoj ljubavi odlučio ponovno vratiti čovjeka u izvorno stanje milosti.

Ljudski su grijesi, vječna čovjekova smrt, bili razlogom dolaska Sina Božjega na zemlju. „Bog je tako ljubio svijet da je dao svoga Sina Jednorodca da svaki koji u njega vjeruje ne propadne nego da ima život vječni“, rekao je Isus uglednom židovskom učitelju Nikodemu. Kada kaže „tako“ to znači da nas je ljubio sve do smrti na križu. I tako je Isus platio „otkupninu“ i poništio dug prolijevanjem svoje krvi (1 Kor 6, 20; 7, 2; Gal 3, 13). On je umro umjesto onih koji su postali robovi grijeha, kako je to najavio prorok Izaija o Sluzi Gospodnjem (Iz 53, 10-12).

Sv. Jakov je hrabro, kao i drugi apostoli, naviještao Isusovu otkupiteljsku smrt i njegovo

uskrsnuće. Herod Agripa bio je jedan od onih koji su apostola Jakova smatrali neprijateljima zbog propovijedanja o Isusu Kristu, raspetom i uskrsnom. Mnogi su ljudi, slušajući apostole povjerovali i prihvaćali Isusa Krista kao spasitelja, otkupitelja i obećanog Mesiju. Zbog toga se Jakov apostol, kao jedan od „stupova Crkve“, među prvima našao na meti progona. Kralj Agripa dao ga je pogubiti oko 42. godine (I. stoljeće), 13 godina nakon Isusove smrti, odrubivši mu glavu. I tako je Jakov do dna ispio kalež kojega mu je prorokovao božanski Spasitelj.

Braćo i sestre! Klement Aleksandrijski i Euzebije Cezarejski, veliki autoriteti i učitelji Crkve, spominju obraćenje sudskog sluga koji je Jakova vodio na sud. Naime, taj se sluga obratio, vidjevši vjeru sv. Jakova. Sluga je zamolio Jakova za oprostjenje za sve što mu je učinio, a Jakov ga je poljubio i rekao: „Mir s tobom!“ Poslije toga obojici je bila odrubljena glava. Sv. Ivan Zlatousti kaže o sv. Jakovu: „Od početka ga je prožimao veliki žar: zapustio je sve ljudsko, te se popeo do neizrecivog vrhunca i ubrzo bi pogubljen“.

Što nam, dakle, govori današnji blagdan sv. Jakova? Blaženi kardinal Stepinac je rekao da u svakom čovjeku postoji čežnja za slavom. Prema tome, nije nam zabranjeno težiti za slavom, ali tražiti slavu mimo volje Božje, izvan Boga, kao jedini cilj svega što radimo i poduzimamo, potpuni je promašaj. Slava naša treba se očitovati u prihvaćanju evanđelja, koje je navijestao sv. Jakov. Zato što je upravo Evanđelje novost Božja među nama. Slava naša treba se očitovati u prihvaćanju križa Gospodnjeg, kao što ga je prihvaćao sv. Jakov. Zato jer je križ Kristov izraz ljubavi koja otkupljuje. Apostol Pavao piše: „Ovo je slava naša: svjedočanstvo naše savjesti da smo u svijetu živjeli – osobito prema vama – u svetosti i iskrenosti Božjoj, ne u mudrosti tjelesnoj, nego u Božjoj milosti“ (2 Kor 1, 12). Dakle, slava naša mora biti naša vjernost Bogu uz cijenu žrtve života.

Papa Benedikt XVI. rekao je u zagrebačkoj katedrali ove godine: „Jedno od najvećih zala našega vremena je osrednjost u pitanjima vjere. Nemojmo si umišljati. Ili jesmo ili nismo katolici. Ako jesmo, onda se to mora očitovati na svim područjima našega života“. A to traži žrtvu. Toga je bio posebno svjestan Jakov apostol.

Ovdje nam se, donekle, nameće i odgovor na pitanje: u čemu je tajna sv. Jakova? U tome što je u središtu njegova života bio Isus Krist i njegovo evanđelje. I ono što je papa rekao mladima u Zagrebu, to vrijedi za sve nas ovdje: „Isus vam danas govori putem Evanđelja i Duha Svetoga, da je on vaš suvremenik. On je onaj koji traži vas, prije nego vi njega! (...) Pustite da vas uzme za

ruku! Pustite da bude prijatelj i suputnik na vašem putu. Pouzdajte se u njega, on vas neće nikada razočarati! Isus vam daje da izbliza upoznate ljubav Boga Oca, daje vam da shvatite da se vaša sreća ostvaruje u prijateljstvu s njime, u zajedništvu s njime. Stvoreni smo i spašeni iz ljubavi“.

Draga braćo i sestre! Njemački pisac Nietzsche, prije više od jednog stoljeća, svim silama se borio protiv kršćanske i katoličke Crkve. Htio je uništiti vjeru i proglasiti Boga mrtvim, napisati nešto što bi bilo kao neka protubiblija. Stoga današnji papa želi da ono što nam je Bog objavio bude do kraja autentično življeno, da nam Crkva bude duhovni zavičaj.

Kad se papa obraća pripadnicima drugih vjera ili nevjernicima, govori o opće prihvaćenim i važećim vrijednostima i normama, jer ne postoje dvije istine: jedna za vjernike, a druga za nevjernike. Istina je samo jedna. Pitanje je želi li čovjek prihvatiti istinu ili ne. Papi Benediktu je veoma stalo do istine i do stvaranja kršćanskog svjetonazora, kršćanske misli i djelovanja. O istini se može i raspravljati i istinu treba tražiti, ali ona ne podnosi „glasovanje“, jer ona nikad nije bila pitanje „većine“ ili „manjine“. Ona postoji ili ne postoji. Na primjer, kad već govorimo o istini, istina je da je dijete od trenutka začeća pravi čovjek. Kad je to dijete počelo živjeti pod srcem majke ne smije ga se ubiti. Gospodar ljudskog života jest samo Bog. I svaki onaj koji bi digao ruku da se ubije začeto a nerođeno dijete radi protiv istine. Takav se čovjek ne može opravdati pred Bogom, posebno ne vjernik, da je morao tako postupiti jer je to tražila na primjer njegova stranka. Stranka nije, pa ni Sabor, institucija koja bi bila iznad Boga. Isus Krist je rekao za sebe da je on Put, Istina i Život. Istina se prihvaća ili ne prihvaća. Zato nijedan parlament nije mjesto utvrđivanja istine.

Dag Hamarskjold, prvi tajnik UN-a i veliki mistik našega vremena, reče da se istini može samo služiti, a to nije lako. Istina često boli i zato stvara nesuglasje. Kako vjera nije plod i rezultat ljudskog mišljenja, nego je plod Božjega dara, u konačnici ovisi o čovjeku hoće li prihvatiti istinu ili neće.

Istinu o čovjeku, o njegovom smislu života, nalazimo u Bibliji, tj. u knjizi Božje mudrosti. Zato Bibliju ne možemo samo čitati, kao što se čita neka druga knjiga nego je treba čitati kao Božju Riječ. Bibliju treba čuti. Zato je i sv. Augustin molio: „Kucao sam na vrata Riječi, kako bi konačno pronašao što mi Gospodin želi reći“.

Draga braćo i sestre, dragi štovatelji sv. Jakova apostola! Rekoh vam da su Vaši preci izabrali sv. Jakova za svoga zaštitnika jer su u njemu prepoznali Isusova prijatelja i apostola duboke

vjere. Vaši su preci bili svjesni njegove veličine na razini nauka, ljubavi i vjere, ali i moći njegovog zagovora pred licem Božjim. Vaši su preci bili svjesni da se isplati podnijeti svaku, pa i najveću žrtvu, iz ljubavi prema Isusu Kristu, vjernosti Bogu i dostojanstvu čovjeka, zemlje i naroda.

Braćo i sestre! Kroz cijelu povijest Katoličke crkve, i u povijesti hrvatskog naroda, imali smo bezbrojne sinove i kćeri, očeve i majke, mladiće i djevojke, pa i djecu, koji su svjedočili evanđelje uz cijenu života. Ima ih i danas takvih. I to nas veseli. Stoga nas je papa upozorio u Zagrebu, kad je rekao: „Drage obitelji, budite hrabre!

Ne popuštajte tom sekulariziranom mentalitetu koji nudi zajednički život kao zamjenu za brak. Pokažite svojim životnim svjedočanstvom da je moguće ljubiti Krista, bezrezervno“.

Braćo i sestre! Ako danas živimo Kristovo evanđelje, na kraju našega ovozemaljskog života nećemo trebati posebne posredne molitelje, kao što je molila majka Ivana i Jakova za svoje sinove, za prva mjesta. Naše bogoljublje i čovjekoljublje, naša djela blagoslovljena milošću Božjom, bit će dovoljna da nas Isus Krist smjesti na zasluženom mjesto u svom kraljevstvu. Stoga i molimo: sv. Jakove, moli za nas! Amen. ■

20. obljetnica tragične pogibije pripadnika PP Dalj Dalj, 1. kolovoza 2011.

Spominjući se danas “Daljskih mučenika” Crkva nam daje na razmišljanje Evanđelje po Mateju, koji piše o čudesnom umnažanju kruha, kojim je nahranio 5 tisuća muškaraca, ne spominjući žene i djecu. Narod je bio oduševljen pojavom Isusa Krista, njegovim naukom i čudesima koja je činio, očekujući da će im donijeti slobodu, osloboditi ih od rimske vlasti, koja je bila njihov okupator. Stoga su ga mnogi pratili uzastopce.

Kako se tih dana približavao najveći židovski blagdan Pasha, pridružili su im se i mnogi

drugi hodočasnici iz tada poznatog svijeta. Kad je Isus vidio izgladnjeli narod, evanđelist Ivan bilježi: “Vidje silan svijet, sažali se nad njim (što znači da ga je zahvatio duboki osjećaj suosjećanja s njima) i izliječi njegove bolesnike” (Mt 14, 14).

Vidjevši iznemogle ljude, Isus nije više mislio na svoj zaslužen odmor i mir, zbog kojeg se povukao u pustinju, nego se posvetio poslanju za čovjeka. Kad je sunce već zašlo, kad je prošlo vrijeme večere, a narod ostao bez hrane, Isusovi su učenicima zamolili Isusa da ih otpusti kako bi mogli

kupiti na vrijeme hranu. Isus govori svojim učenicima da nije potrebno da narod otiđe, nego ih poziva da im oni dadu jesti. Učenici su rekli da imaju samo dvije ribe i pet kruhova, što je premalo za toliki svijet. I dogodilo se nešto čemu se nisu nadali. Isus je umnožio toliko kruha da je nakon večere preostalo 12 punih košara.

Poznato je da je Mojsije zajedno sa svojim narodom preživio u pustinji, zahvaljujući Bogu koji ih je hranio manom i prepelicama. Poznato je da je Ilija u vrijeme gladi umnožio ulje i brašno. Poznato je da je Elizej nahranio stotinu prorokih sinova. Isus se, međutim, očitovao da je veći od proroka Ilije, Elizeja i drugih proroka, da je, drugim riječima, pravi Bog. To je posebno posvjedočio kada je učinio čudo, nahranivši 5 tisuća muškaraca s nekoliko kruhova i dvije ribe.

Pomanjkanje kruha i glad u svijetu uvijek je postojala. Glad je i danas prisutna, posebno ovih dana kako nas izvještavaju novine (Vjesnik, 27. srpnja 2011) koje pišu da je ugroženo 12 milijuna ljudi u Africi, posebno u dijelovima Somalije, Kenije, Etiopije, Sudana, Ugande i drugih država, zbog nestašice hrane kao posljedica velikih suša i klimatskih promjena. I tako vidimo da raspodjela bogatstva nije pravedna, jer zemlja može prehraniti stotruki broj stanovnika nego što ih danas ima. Svijet doista mora postati drugačiji, pravedniji i ljudskiji. Sablasno je vidjeti neke da se kupaju u mlijeku, a istovremeno milijuni djece umiru jer nemaju kapi mlijeka. Nema savjesti. Ubijen je osjećaj o bratstvu ljudi i zajedništvu zemlje, o Bogu ocu sviju.

Istovremeno, ne smijemo zaboraviti Isusove riječi koje reče napasniku, Sotoni u pustinji: "Ne živi čovjek samo o kruhu, nego i o svakoj riječi što izlazi iz Božjih usta" (Mt 4, 4). Ljudsku želju ne može zasititi samo ljudski kruh, jer je čovjek materijalno-duhovno biće, koje traži ne samo materijalnu nego i duhovnu hranu. Ostvarivati samo materijalne uvjete tjelesnog života, to još ne znači ostvarivati uvjete ljudske sreće. Ako netko želi sreću čovjeku, mora mu pristupiti kao tjelesno-duhovnoj stvarnosti i njegovoj vječnoj usmjerenosti. U tom smislu je rekao veliki obraćenik sv. Augustin: "Nemirno je srce moje dok se ne smiri u tebi Bože moj". Slično govori i hrvatski pjesnik Petar Preradović: "Ljudskom srcu uvijek nešto treba. Zadovoljno nikad posve nije. Čim željenog cilja se dovreba, sto mu želja opet u njem klije".

Ljudsko srce ne može biti smireno bez istine, dobrote, pravednosti, ljubavi i milosti, bez izgrađene savjesti. Čovjek ne može živjeti svoju istinu bez odnosa s Bogom i čovjekom. Ne može živjeti kao da Bog ne postoji. Za puni ljudski život treba mu Božja riječ, koja je istina. Što više

slabi u čovjeku svijest o Božjoj veličini, to više u njemu slabi spoznaja grijeha i njegovih posljedica, a time se otvaraju sve veće rupe u njegovom odnosu prema ljudima.

Vidite i sami kako je agresija na Hrvatsku, bez sumnje, posljedica bezboštva koje se sustavno provodilo u bivšoj državi. O tome je progovorio i Papa prigodom svoje prve posjete Hrvatskoj kad je rekao da smo svjedoci u kakve zablude može pasti jedan narod kada odbacuje i zapostavlja Boga.

Snažni i nama svježi i dragi zaštitnik vjere u Boga Isusa Krista i njegovu Crkvu, njezinog slobodnog naviještanja evanđelja i ispovijedanje vjere, svakako je blaženi kardinal Stepinac koji je tu svoju dosljednost platio zatvorom u Lepoglavi, a kasnije u zatočeništvu u Krašiću, u kojem je proboravio oko 3350 dana. Kada ga je po dolasku u pritvor u Krašić pitala novinarka što će raditi u Krašiću, odgovorio je: "Raditi i trpjeti za Crkvu!".

Braćo i sestre, dragi prijatelji! Bezboštvo koje je provodila bivša država kulminiralo je ratom u Hrvatskoj koju je okupirala, barem njezin veći dio, srpsko-crnogorska vojska, u kojem je poginulo preko 15 tisuća branitelja. Nažalost, agresija je bila podupirana i od strane moćnika ovoga svijeta, istomišljenika i povijesnih prijatelja agresora.

Hrvatska Srpkinja, humanistica poznata po apelima za mir, profesorica dr. Olga Carević, čiji je sin bio u hrvatskoj vojsci, rekla je "Rat je počeo pod utjecajem davno stvorene ideje o Velikoj Srbiji, koja je trebala uključivati dijelove Hrvatske. Razoren je Vukovar, ljudi su s vrećicama napuštali svoje domove, bježali s djecom u naručju, tisuće su kuća spaljene, skrivali su se po podrumima. Pa ne možete nakon svega toga reći da se vodio građanski rat. To je bila agresija", veli ta profesorica. Rat je, dakle, bio posljedica duhovnog siromaštva ljudi koji su pokrenuli ovaj rat.

Nakon Domovinskog rata, danas se sve više u nas uvlači svijest da je čovjeku sve dopušteno, odbacujući trajnost moralnih načela koja su uvijek vrijedila. Je li nešto dobro ili nije, odlučuje se često glasovanjem u parlamentima ili minutažom u elektroničkim medijima. Takvim postupkom ide se u moralni kaos, u kojem nema objektivne razlike između dobra i zla, u kojem je sve prepušteno čovjeku i njegovim procjenama. Opasni su to putovi, a trovatelji duša ponosno hodaju među nama kao obožavani idoli i ponuda našoj hrvatskoj i katoličkoj mladeži.

I tako relativizam i subjektivizam otvara vrata svim silama zla koje mogu uništiti čovjeka. Stoga su i jedan i drugi nespojivi s istinom o Bogu i čovjeku, jer u sebi kriju zlo, koje se zove

grijev. A grijeh kao svojevolutni prekršaj Božjega zakona ubija osjećaj savjesti, tako da ona ne reagira, ili vrlo malo reagira na čine zla.

Grijev ostaje uvijek najveće zlo i najveća nesreća za čovjeka. Zavodi mlade, razbija obitelji, sudi pravedne, tlači siromahe. Grijev je otac svih nepravdi. Zar nisu ratovi, logori, mučilišta, milijuni mrtvih, očajni, porušeni gradovi i sela plodovi grijeha? Stoga je Isus Krist došao na zemlju da oslobodi čovjeka od njegova zla i pozvao na obraćenje riječima: "Obratite se i vjerujte evanđelju". Obraćanje se događa u dubini čovjekova bića, u srcu čovjeka. To je sam zahvat Duha Svetoga u savjest čovjeka. Promjena, dakle, nastaje u dubini čovjeka. U konačnici, Isus je uspostavio i sakrament ozdravljenja savjesti, svetu ispovijed. Ima čovjek lijek, ako ga hoće uzimati. Važna je higijena duše, jer zle misli uvijek rađaju zla djela i obratno.

Obraćeni, oprosteni i duhovno ozdravljeni čovjek želi dobro čovjeku. On ne poseže za tuđim ma što ono bilo. Da bi uopće došlo do zaokreta, obraćenja, potrebna je molitva kao susret s Bogom koju nadahnjuje i podržava čovjekovu

novost. Treba vjerovati da mi Bog može oprostiti i stvoriti novo srce. "Srce čisto stvori mi Bože i duh moj obnovi u meni" (Ps 51, 12), čitamo kod psalmiste. Obraćeni čovjek ne želi drugome zlo nego moli Boga da se drugi obrati.

Spominjući se danas "Daljskih mučenika", i tumačeći izvorište ovog zločinačkog čina, nadam se da bolje razumijemo što se to u stvari dogodilo te zašto je nastalo toliko zlo, zašto su poginuli ti naši dragi mladići i očevi. U pozadini svih tih nemilih događanja je zlo, bezboštvo, koje se zove grijeh.

Dok se molimo za pokoj njihovih duša, molimo i za obraćenje onih koji su počinili zla, da ih milostivi Bog obrati, da spoznaju u čemu je prava veličina čovjeka i naroda, da čovjek ne živi samo o kruhu nego i o svakoj riječi što izlazi iz Božjih usta.

Neka nam Marija majka Isusova, koja je doživjela najtežu bol zbog posljedice čovjekova grijeha, pomogne da nas dobri Bog očuva od svakoga zla, da poginule "Daljske mučenike" smjesti u prostranstva svjetlosti i mira, gdje ni jauka, tuge, boli više nema (usp. Otk 21, 4). Amen. ■

Dan Vojne biskupije Knin, 5. kolovoza 2011.

Draga braćo i sestre! U svijesti našeg naroda ulazak hrvatske vojske 5. kolovoza 1995. u kraljevski grad Knin nema tek značenje oslobođenja jednog u nizu okupiranih gradova, nego, uz konkretno oslobađanje prostora i ljudi, taj povijesni događaj simbolično i stvarno zaokružuje borbu Hrvata za nacionalnu slobodu i državnu neovisnost.

Ponosni smo na to vrijeme i te događaje, što pokazuje i ova središnja proslava Dana domovinske zahvalnosti, u kojoj su od početka prisutne sve sastavnice hrvatskog društva, pa tako, po nama vjernicima i naša Crkva. Ujedinjeni u zajedničkoj proslavi, u svečanom državnom protokolu sudjeluju predstavnici Crkve, a u svečanom euharistijskom slavlju nositelji političke vlasti te predstavnici vojske i policije. To je jasan pokazatelj svijesti o važnosti sadržaja današnjeg blagdana za narod, državu i Crkvu. Gledano iz perspektive vjernika, ovim misnim slavljem ujedno očitujemo važnost duhovnih vrednota u životu pojedinca i zajednice. Crkva svoje duhovno poslanje u demokratskom društvu, pa onda i u državnim institucijama, vidi kao služenje konkretnom čovjeku, prije svega u njegovim eg-

zistencijalnim potrebama. Vjerujem i nadam se da je sudjelovanje državnih dužnosnika u ovoj sv. misi više od protokolarnog čina. Ako je tako, a vjerujemo da jest, ta nas činjenica raduje, jer je znak da se duhovne vrijednosti poštuju.

Braćo i sestre, dragi prijatelji i gledatelji HRT-a! Crkva je prije svega duhovna institucija, koja djeluje i u konkretnom svijetu. Ništa ljudsko nije joj strano. Ona svoju prisutnost i djelovanje u svijetu shvaća kroz Isusovo poslanje - služiti dobru čovjeka i naroda po čitavom svijetu, do kraja vremena. Tako je činila od početka, to čini danas, tako će raditi i u budućnosti.

Govoreći o svom povijesnom poslanju, Crkva se na II. vatikanskom saboru predstavila svijetu kao ona koja "u Kristu obnavlja vrline i talente svakoga naroda i vremena... već time što ispunja svoje poslanje, unapređuje i pridonosi kulturi i civilizaciji, a svojim djelovanjem, pa i liturgijskim, odgaja čovjeka za unutarnju slobodu" (GS 58). Tu povijesnu ulogu da "u Kristu obnavlja vrline i talente svakoga naroda", Crkva je na izuzetan način ostvarivala i u hrvatskom narodu. Potvrdu za to nalazimo na svakom koraku "Lijepe naše", ali gotovo nigdje tako sažeto,

tako očito i tako slikovito kao u ovome Zvonimirovu gradu Kninu. Ovaj grad, braćo i sestre, ovaj kraljevski grad, riznica je uspomena na bujni život Hrvatske kroz povijest. Njegove građevine i ruševine, njegove utvrde i njegove grobnice, trezori su naše duhovne baštine. Ovaj grad, simbol hrvatske slobode, nije samo u srcu suvremene hrvatske države. On je poveznica naše prošlosti, naše sadašnjosti i naše budućnosti.

Ovdje je živio i odavde vladao veliki hrvatski kralj Zvonimir. Ovdje je utemeljio središte tadašnjeg crkvenog života. Bio je veliki vladar, jedan od najodanijih suradnika pape Grgura VII. u duhovnoj obnovi Europe. Dao je sagraditi crkvu Sv. Marije u Biskupiji nedaleko Knina, iz koje nam je sačuvan najstariji Gospin lik u hrvatskoj umjetnosti. "Gospa Velikoga Hrvatskog Krsnog Zavjeta", kako je danas zovemo, zaštitnica je Vojne biskupije u Republici Hrvatskoj.

Prodorom Turaka u hrvatske krajeve mnoge su naše svetinje uništene. Sa zemljom su srušeni gotovo svi znakovi kršćanske prisutnosti, baštine i vjere. Uništeno je i kraljevsko svetište u Biskupiji. Gospin je lik stoljećima ležao prekriven zemljom. Kad nije bilo lako, i dok je naše svetinje skrivala hrvatska gruda, vjera se u srcu čuvala. Zapisao je naš veliki umjetnik Ivan Meštrović: "Zemlja je čuvala uspomene naše, a Gospa vjeru našu". Tako smo opstali i tako sačuvali

"ostatke ostataka" nekada slavnog hrvatskoga kraljevstva. Na ovim "ostacima ostataka" sačuvali smo dušu kršćansku, a u srcima svojim ime hrvatsko. Sve je to uzidano u ovaj grad koji simbolizira našu duhovnost i našu državnost.

Draga moja braćo i sestre! Povijest nas uči da razvoj i duhovna zrelost, čovjeka i zajednice, idu zajedno. Upoznavši Bibliju, naši su preci, sebe i svoj povijesni identitet sagledavali u novom svijetlu. Kroz biblijsku duhovnost Hrvati sazrijevaju za nacionalno zajedništvo. Neosporiva je činjenica da se hrvatski narod u ključnom trenutku svojega postojanja, u vremenu dolaska na ove prostore, na pozornici povijesti pojavljuje s Biblijom u ruci. Povijesna je istina da su hrvatsko ime sačuvali oni koji su duše svoje napajali biblijskom mudrošću.

Biblija nije samo dokument vjere jednog određenog vremena, nego objava Božja za sva vremena. Pa stoga možemo i moramo reći da govor Svetoga pisma, koji smo i danas u ovoj euharistiji slušali, osvjetljava naš sadašnji, osobni i društveni život.

U prvom čitanju, preko proroka Sofonije, slušali smo riječi utjehe koje Bog upućuje svojem izabranom narodu. "Ne boj se, Sione! Neka ti ne klonu ruke! Gospodin, Bog tvoj u sredini je tvojoj, silni spasitelj". Potrebna nam je poruka ohrabrenja, poruka nade. Ohrabren ovakvom

porukom, iskreni je vjernik, unatoč svih mogućih problema, optimist. I on svoju radost dijeli sa svojim bližnjima. Njegov optimizam nije bez osnove. Uporište nalazi u biblijskom iskustvu, a potvrđuje se kroz cijelu našu nacionalnu povijest. Potvrđivao se kroz sve naraštaje, a posebno u naraštaju koji je izborio slobodu naroda i samostalnost hrvatske države.

Što bi bilo od nas da smo se na početku rata prepustili očaju? Imali smo u tim danima, Bogu hvala, mudro državno i crkveno vodstvo. Bili su to ljubitelji Boga i čovjeka, iskreni poštovatelji prava naroda na svoju samostalnost i slobodu.

Braćo i sestre! I danas, kao i uvijek, Hrvatska treba ljude vjere što s nadom grade budućnost, ne bježeći od bilo kakvog napora oko dobra, imajući pred sobom opće dobro naroda, a ne vlastitu korist i interese.

Proroštvo koje smo čuli iz Knjige Otkrivenja, na slikovit način opisuje borbu između Dobra i Zla. Žena odjevena u sunce, najprije je ona žena ljudskog iskona koja je u praskozorju čovječanstva dobila božansku ulogu satirateljice zla u ljudskoj povijesti. Marija, majka Isusova, a potom i Crkva svih vremena, koja u krštenju, vodom i Duhom Svetim, rađa djecu Božju. Veliki zmaj sa sedam glava i sedam rogova označava misterij zla. Rat između dobra i zla odvija se u svakome čovjeku i u svakoj zajednici. Naša savjest, ustvari je pravo poprište borbi između zla i dobra. Kad zlo ovlada ljudskim umom, kad zavlada ljudskim duhom i ljudskim srcem, ne ostavlja mjesta nikakvom obliku demokracije. Zlo preuzima monopol na istinu, monopol na pravdu, monopol na život ljudi i njihovih osjećaja. Tko se smije usprotiviti silama zla? Onaj samo koji vjeruje u pobjedu dobra. Onaj koji vjeruje Kristu pobjedniku.

Evandjelje koje smo čuli govori o duhovnom iskustvu Isusove Majke. Ona veliča Boga koji se očituje u životu malih, poštenih i rubnih ljudi. Oni su društveno neznatni i nepriznati, nemaju odličja ni priznanja za životna djela. Takvi ljudi, uglavnom nisu medijski zanimljivi. Ali bez takvih ljudi svaka zajednica, društvo i država propada. To su ljudi široka duha i čvrstih životnih načela. Na sreću uvijek ih je bilo, a ima ih i danas među nama. Takvi su goloruki, s krunicom o vratu, krenuli u obranu domovine Hrvatske.

Draga braćo i sestre! Naraštaj hrvatske vojske i policije, koji je obranio Hrvatsku, imao je sreću biti sudionikom stvaranja slobodne i neovisne Hrvatske, o kojoj su stoljećima sanjala pokoljenja. Bili su nošeni srcem i vjerom. Najjače oružje koji su ponijeli na bojište bilo je bogoljublje i rodoljublje, narodne ideale i univerzalnu ljubav.

Vodila ih je ljubav prema domovini i svakom čovjeku, uvjereni da su na strani pravde i istine, da će poput biblijskog malog Davida, koji se oslanjao isključivo na Boga, pobijediti Golijata koji je računao na svoje mišice. Ostali su vjerni hrvatskom kralju Zvonimiru koji se obvezao da neće nikoga prvi napadati, da će braniti svoj narod i poštivati zakone, da će se boriti protiv ropstva i ugnjetavanja, da će štiti potlačene, opsluživati evandjelje i promicati pravednost i mir.

Nove naraštaje hrvatske vojske i policije čekaju drugi izazovi. Profesionalni vojnici i policajci ne mogu se voditi samo srcem, nego i duhom i znanjem. Osim stručnosti, moraju imati duhovne kvalitete. Ljudi siromašnog duha nikome nisu oslonac u životu, niti garancija sigurnosti.

Svima nama koji smo doživjeli plodove uloženi žrtava u obrani predstoji nam duhovna obnova u istini i pravdi, u slozi, ljubavi i miru, u zauzetosti oko općeg dobra, boreći se protiv svih negativnih pojava, pljački i prijevara, kako bi Hrvatska postala i ostala zemlja prava, poštenja, čestitosti, u tvojoj i mojoj slobodnoj i samostalnoj Hrvatskoj.

Stoga u ovoj svetoj misi molimo Boga za sve one koji su u službi domovine. Molimo za odgovorne ljude u politici, za dužnosnike hrvatske države koji odlučuju o sudbini ljudi: neka Gospodin upravi njihove misli i srca kako bi znali, poput kralja Salomona o kojem smo slušali u biblijskim izvješćima pretprošle nedjelje, najprije moliti za mudrost i pronicavost u pravednom upravljanju društvom i državom. Na nama je moliti da i sami budemo mudri u izboru mudrih i pronicavih dužnosnika koji će pošteno i pravedno služiti općem dobru, služiti dobru čovjeka.

Slaveći danas Dan pobjede i domovinske zahvalnosti, Dan branitelja i svetkovinu Zaštitnice Vojne biskupije slavimo s radošću. Unatoč svakodnevnog negativnog prikazivanja naše svakidašnjice, valja gledati s optimizmom, jer u ovoj zemlji nije sve crno kako se nerijetko prikazuje.

Domovina je poput majke koju treba voljeti. Ako je ranjena pomoći joj zaviti rane. Stoga nas veseli što ima među nama divnih ljudi, posebno mladih, koji pokazuju entuzijazam vjere. Taj entuzijazam ne dopušta da ga ugase sve negativne kritike, jer je radost u Kristu puno veća. Gospodin nas neće nikada napustiti. Marija Majka Isusova pokazuje nam put kojim valja ići. Ona je kao svjetlo na putu našega života. Stoga je i molimo: Gospo Velikog Hrvatskog Krsnog Zavjeta, budi nam svima na pomoć. Amen. ■

Sveti Lovro

Vivodina, 10. kolovoza 2011.

Braćo i sestre! Svaki put kad dođemo na ovaj vivodinski brežuljak obuzima nas posebna radost. Ne samo da se s ovog brežuljka pruža divan pogled na susjedna mjesta i Sloveniju, nego prije svega zbog sv. Lovre, koji je posebno omilio ljudima ne samo vivodinske župe i nego i cijeloga ovoga kraja koji se nadahnjivao na njegovom uzornom kršćanskom i vjerničkom životu. Misna čitanja najbolje nam tumače život sv. Lovre. Naime, Crkva je nastojala odabrati misna čitanja za pojedine blagdane koja najbolje ocrtavaju lik i život dotičnoga sveca. To vrijedi i za sv. Lovru mučenika i đakona Crkve. Sv. Augustin kaže za sv. Lovru da je ostao vjeran Isusu Kristu, da ga je nasljedovao uz cijenu smrti. Bio je nalik na sjeme koje pada u zemlju i donosi obilat plod.

Današnje evanđelje donosi Isusov govor o pšeničnom zrnu koje pada na zemlju. „Ako pšenično zrno, pavši na zemlju, ne umre, ostaje samo; ako li umre, donosi obilat plod rod“ (Iv 12, 24).

Braćo i sestre! Ove nas Isusove riječi uvode u tajnu Isusovog života, njegovu smrt i uskrsnuće, ali i u tajnu sv. Lovre. Isus ih je izgovorio prije svoje smrti i tako dao do znanja da je došao njegov trenutak da izvrši volju svojega Oca koji je na nebesima i da tako prijeđe s ovoga svijeta. A njegova je volja bila spasiti ljudski rod. On će to učiniti svojom mukom, smrću i uskrsnućem. Isusov cjelokupni život bio je nalik na putovanje i hod prema križu, uspon prema Jeruzalemu. On nije otkupio svijet lijepim riječima, nego svojom patnjom, smrću, uskrsnućem. Stoga je njegova muka, smrt i uskrsnuće bila mnogima nadahnuće i izvor snage mnogima, koji su prihvatili sudbinu zrna.

Draga braćo i sestre, dragi slušatelji Radio Karlovca! Nešto slično se dogodilo i u novije vrijeme, kada je bio oslobođen velik dio hrvatskog teritorija. Mnogi naši hrvatski mladići i očevi prihvatili su sudbinu pšeničnoga zrna i krenuli su u oslobađanje okupiranih hrvatskih prostora. Nažalost, poginulo

ih je preko 15 tisuća da bismo mi živjeli. Dobri Bog neka im bude nagrada za nesebičnu ljubav i na daru slobode koju su nam izborili na čelu sa dr. Franjom Tuđmanom.

Kad već govorimo o mučeništvu, onda treba razlikovati: mučeništvo u širem smislu i kršćansko mučeništvo. Mučeništvo u širem smislu znači podnijeti žrtvu zbog nekog uvjerenja, političkog na primjer, biti spreman dati svoj život.

Mučeništvo u kršćanskom smislu znači biti spreman podnijeti žrtvu iz ljubavi prema Isusu Kristu. To je oblik posvemašnje ljubavi prema Bogu, Isusu Kristu, a temelji se na Isusovoj smrti, na njegovoj posvemašnjoj ljubavi koju je posvjedočio na križu kako bi imali Božji život u sebi. Izričiti primjer takvog kršćanskog mučeništva je blaženi kardinal Stepinac, koji je rekao da je spreman umrijeti za Isusa Krista i njegovu Crkvu. Stoga, poći putem mučeništva i dati svoj život za Isusa Krista i za Crkvu može samo onaj tko je spreman na krajnji napor, na krajnju žrtvu, imajući u sebi svijest o uskrsnoj pobjedi i svijest da poziv na mučeništvo nije rezultat samo ljudskog napora, već je to odgovor na Isusov poziv koji je rekao: „Dođite k meni svi vi koji ste umorni i opterećeni i ja ću vas odmoriti. Uzmite jaram moj na sebe, učite se od mene jer sam krotka i ponizna srca i naći ćete spokoj dušama svojim“ (Mt 11, 28-29). „I tko ne nosi svoga križa i ne ide za mnom, ne

može biti moj učenik“ (Lk 14, 27). Mučeništvo je dakle milost, koja daje snagu da se žrtvuje vlastiti život iz ljubavi prema Kristu i Crkvi, ali i prema ljudima.

Blaženi Stepinac je izričiti primjer toga. On je rekao 22. listopada 1956. godine: „Gledam milicajca kako budno pazi na svaki naš okret i tko dolazi k nama. Mi njih ne smijemo mrziti! Daleko to od nas!“ I nastavlja: „Jadni su, vidim, ti naši stražari. Čuvaju svoj kruh - ispričavaju se. Vjerujem da je gorak taj kruh. Kad sve ovo jednom svrši i kad odem u Zagreb, vjerujte mi, bio bih sretan da svima mogu prirediti jedan dobar objed. Sve bih ih bez razlike okupio oko stola“ (VD III, 85, Batelja, 289).

I tako vidimo da u dnu mučeništva stoji Isusovo uskrsnuće, ljubav prema Isusu Kristu i prema bližnjima. Nitko ne daje svoj život za mrtvoga čovjeka nego za živoga. Stoga poručuje apostol Pavao: „Tko će nas rastaviti od ljubavi Kristove? Nevolja? Tjeskoba? Progonstvo? Glad? Golotinja? Pogibao? Mač... Mi u svemu nadmoćno pobjeđujemo po onome koji nas uzljubi... Uvjeren sam doista: ni smrt ni život, ni anđeli ni vlasti, ni sadašnjost ni budućnost, ni sile... ni ikoji stvor neće nas moći rastaviti od ljubavi Božje u Kristu Isusu Gospodinu našem“ (usp. Rim 8, 35-39).

Braćo i sestre! Uspjeh Crkve tijekom stoljeća nije bio toliko u govorničkom umijeću, koliko posvemašnja predanost i življenje vjere u Krista uskrsloga i živoga. Stoga se danas, slaveći blagdan sv. Lovre, kao kršćani radujemo nad plodovima svetosti sv. Lovre, kao i plodovima što ih je Crkva imala tijekom stoljeća sve do danas.

Danas vam ne želim toliko govoriti o sv. Lovri, jer ste, vjerujem, mnogi čuli o njemu i njegovom mučeništvu, koje je bilo gotovo neopisivo. Kakva je samo snaga koja je proizlazila iz ljubavi prema Isusu Kristu!

Koja je poruka sv. Lovre? Na koji ga način možemo slijediti? Mi nismo pozvani na mučeništvo kao sv. Lovro, ali nas zato ne oslobađa da ga ne nasljedujemo svakodnevno u svom životu uz cijenu žrtve. Sv. Lovro je poput drugih svetaca i mučenika kao svjetlo među ljudima. Na njemu se najbolje ostvarila Isusova riječ koji je rekao: „Vi ste svjetlo svijeta. Ne može se sakriti grad što leži na gori. Tako treba da svijetli vaša svjetlost pred ljudima da vide vaša dobra djela i slave Oca vašega koji je na nebesima“ (Mt 5, 14-16).

Braćo i sestre! Postoji trajno mučeništvo, koje se sastoji u vjernosti Isusu Kristu i to svakoga dana. Ta pak vjernost Isusu Kristu zove se svetost. Svetost nije ništa drugo nego nastojati živjeti Kristovim životom i suobličavati se Isusu Kristu. Postoji opasnost da se čovjek suobličuje,

poistovjećuje sa svijetom, ljudima koji vjere nemaju, koji ne žive kršćanskim životom. Stoga apostol Pavao poručuje: „Ne suobličujte se ovom svijetu, nego se preobrazujte obnavljanjem svoje pameti da mognete razabirati što je volja Božja, što li je dobro, Bogu milo, savršeno“ (Rim 12, 2). Svetost ima svoj izvor u krsnoj milosti koju smo primili krštenjem.

Da bismo ustrajali u svetosti, da se ne bismo suobličili, poistovjetili sa svijetom, potrebna nam je Božja pomoć. Stoga je veoma važno ne dopustiti da nam prođe nedjelja bez susreta s Isusom Kristom živim i uskrsnulim u Euharistiji. Nedjeljna sveta misa nije i ne smije nam se činiti kao dodatni teret nego je ona svjetlo za čitav tjedan. Nadalje, nijedan dan nam ne bi smio proći bez molitve, a da ne mislimo na Boga, da mu ne kažemo nešto kao prijatelj prijatelju. Osim toga to će nam pomoći da slijedimo njegove „putokaze“ ato su Božje zapovijedi. A deset Božjih zapovijedi nisu ništa drugo nego oblici ljubavi. Bog nam je dao zapovijedi kako ćemo ići ovom zemljom, da ne skrenemo s puta, da ne zalutamo u životu.

Braćo i sestre! Sveci su živjeli u svakom razdoblju povijesti Crkve, dolaze sa svih strana svijeta, pripadaju svim životnim dobima i svim društvenim staležima. Sveci su konkretna lica svakoga naroda, jezika i nacije. Za našu vjeru oni su prave zvijezde.

„Moja svekrva je svetica“, rekla mi je jedna gospođa. Osobno poznajem svekrvu te gospođe. Umrula je prije desetak godina. 1945. godine ostala je sama s 12. djece. Komunisti su joj ubili muža. Kao sjemeništarač, a kasnije kao bogoslov pomagali smo toj obitelji i drugima koje su bile siromašne.

Sveci su ponajčešće jednostavni ljudi s kojima se svakodnevno susrećemo, a koji možda neće biti nikada proglašeni blaženima i svetima. U njihovom svakodnevnom životu na njihovim licima zrači vjera u Boga Isusa Krista. I ta dobrota na njihovim licima najsigurnija je apologija kršćanstva i pokazatelj gdje je sreća čovjeka. U Isusu Kristu. Stoga je papa Ivan Pavao II. u svom nastupnom govoru rekao: „Nemojte se bojati. Nemojte se bojati Isusa Krista. Rekao bih da je to nešto što neprestano treba prožimati kršćanstvo. Cijelo kršćanstvo. Ne trebamo se bojati Boga kao da će nam on nešto oduzeti ili da će nas ugroziti, jer baš od njega dolazi ona sigurnost koja prevladava i samu smrt“ (Kardinal Jospif Ratzinger, Bog i svijet, str 246). Upravo je tu sigurnost posjedovao sv. Lovro, sigurnost u Isusu Kristu. Stoga je bila tolika njegova vjernost da je bio spreman posvjedočiti za njega svojim životom. Amen. ■

20. obljetnica 2. bojne 105. brigade Čazma, 20. kolovoza 2011.

Spominjući se danas 20. obljetnice ustrojavanja 2. bojne 105. brigade Hrvatske vojske, pokušavamo i tu obljetnicu sagledati, kao obično, pod vidom liturgijskih čitanja.

Današnje evanđelje napisao je sv. Matej. Donosi glasoviti Isusov govor o blaženstvima. Blaženstva su bila nadahnuće mnogim kršćanima tijekom povijesti pa i onima koji nisu bili kršćani poput Ghandija, indijskog premijera, poznatog borca mirotnog pokreta. On je rekao da je dobio ideju o nenasilju, tj. ideju o mirotnom otporu kada je pročitao evanđelje o blaženstvima. Blaženstva su bit evanđelja. Ona su u središtu Isusovog propovijedanja. Ona su i naša kršćanska iskaznica. Ona nam pokazuju put kako ostvariti put svetosti, biti u intimnom zajedništvu s Bogom.

Može se netko pitati: zar nam nisu dovoljne Božje zapovijedi koje nam je Bog dao po preko Mojsija? Istina je da je Bog preko Mojsija dao ljudima Božje zapovijedi, da ih objavi cijelom svijetu, no Isus je došao da ih još više usavrši, kad je rekao: „Ne mislite da sam došao ukinuti Zakon ili proroke. Nisam došao ukinuti nego dopuniti. Zaista, zaista, kažem vam, dok ne prođe nebo i zemlja, ne, nijedno slovo, ni potezić iz Zakona neće proći, dok se sve ne zbude“ (Mt 5, 17).

Sv. Matej želi predstaviti Isusa kao novog Mojsiju. Već sam početak govori tko je zapravo Isus. Kada evanđelist spominje da je Isus „sjeo“

to znači da je nastupio kao Učitelj. I to ne bilo kakav. Isus sjedi na „katedri“, ali ne kao učitelj koji su se obrazovali za učitelje nego kao onaj koji je veći od Mojsija. Nastupa kao Bog koji nam progovara ljudskim jezikom, kao čovjek čovjeku, prijatelj prijatelju.

Na Veliki četvrtak Isus je rekao svojim učenicima: „Vi me zovete Učiteljem (pisano velikim slovom) i Gospodinom (što znači da ga priznaju Bogom). Pravo velite jer ja to jesam!“ i nastavlja, poučavajući ih: „Ako dakle ja - Gospodin i Učitelj - vama oprah noge, treba da i vi drugima perete noge. Primjer sam vam dao da i vi činite kao što ja vama učinih“ (Iv 13, 13-15).

Braćo i sestre! Naše društvo daje veliku prednost bogatstvu, snazi, vanjštini. Ono se vodi drugačijim kriterijima nego što su Božji, Kristovi kriteriji. Blaženstva će se nekom činiti kao nešto što ne doliči čovjeku, da ne kažem kao neka ludost koja nadilazi naše ljudsko iskustvo. Pa ipak, ona su navještaj onoga koji ih je do kraja živio. Stoga možemo reći da su blaženstva u nekom smislu Isusova osobna iskaznica, koja opisuje karakteristične crte njegova profila.

Isusova blaženstva su u središtu Isusovog navještanja i srž su Isusovog propovijedanja. Ona su važna iskaznica svakog kršćanina. Ona nam pokazuju najsigurniji put prema Bogu, te kako ostvariti svetost u našem životu. Blaženstva nemaju namjeru da zamijene državni zakon niti

kriterije u međuljudskom i međunarodnim odnosima, ali zato nisu manje djelotvorna.

Blaženstva, kao što su: blago siromasima duhom, blago ožalošćenima, blago krotkima, blago gladnima i žednima pravednosti, blago milosrdnima i čistima srcem, blago mirotvorcima i progonjenima zbog pravednosti, bila su nadahnuće i poticaj bezbrojnim muškarcima i ženama. Bila su kroz mnoga stoljeća kvasac, a mnoge su civilizacije i nacije učinila autentičnima. Stoga možemo s pravom reći da su ona za nas naš životni ideal i projekt za ostvarenje ideala kojemu valja težiti.

Kada Isus kaže: "Blago siromasima duhom", to su oni koji se pred Bogom priznaju siromasima, koji svoje pouzdanje stavljaju u Boga, bilo da su društveno bogati ili siromašni, svjesni svoga ništavila.

„Ožalošćeni“, koje Isus naziva blaženima, to su svi oni koji traže utjehu u Bogu, koji mole od Boga oprostjenje i pobjedu nad smrću.

„Blaženi krotki“ su svi oni koji se ne bune, već strpljivo podnose patnje, koji ne vraćaju zlo za zlim, koji se prepuštaju Božjoj pravdi, kojima je jedina želja ispuniti volju Božju.

„Gladni i žedni pravednosti“ su svi oni koji teže za pravdom.

„Milosrdni“ su svi oni koji suosjećaju sa siromašnima, bolesnima i patnicima. Tko nije milosrdan ni Bog neće biti prema njemu milosrdan.

„Čisti srcem“ su svi oni koji su iskreni, poštjeni u svom srcu, koji nisu dvolični i koji se ne pretvaraju da su bolji od drugih ljudi.

Sve koji nastoje živjeti blaženstva svijet smatra slabićima i gubitnicima. Međutim, Isus ih proglašava „blaženima“. Zato su blaženstva recept sreće za svakoga čovjeka i za narod. „Blago vama kad vas - zbog mene - pogrde i prognaju i sve zlo slažu protiv vas. Radujte se i kličite: velika je plaća na nebesima“. Isus najavljuje učenicima progonstvo zbog njega i njegova evanđelja, ne zbog vlastitih počinjenih zlodjela, za koje moraju odgovarati pred ljudskim sudovima. I tako radost ostaje i dalje trajno blaženstvo u životu Crkve svih vremena unatoč progonstvu.

„Blaženi mirotvorci: oni će se sinovima Božjim zvati“. Ovo je jedno od najvažnijih Isusovih blaženstava posebno za vojno-redarstvene snage, jer su vojnici i policajci čuvari mira i reda. Mirotvorci su najveći dobročinitelji čovječanstva. Isus ih naziva da su „sinovi Božji“. Nema čovjeka koji ne teži za mirom. To je velika obveza svakog čovjeka, posebno vojnika koji treba raditi na izgradnji mira, odgajati ljude za mir, njegovati kulturu mira. U promicanju kulture mira čovjek često nailazi na otpor jer je "ljudsko srce sklono zlu od same mladosti" (Post 8, 21).

Želja za izgradnjom mira često se sukobljava s ljudskom agresivnošću - imati više. To su želje ne samo pojedinaca nego i grupa i nacija. To je sebičnost čovjeka koja je spremna pregaziti druge po cijenu života. Nije li domovinsko-obrambeni rat bio posljedica upravo te i takve želje - imati više - u želji da se stvori Velika Srbija, koja nažalost i danas tinja u srcima nekih ljudi.

Da bi se mir kao ideal za kojim čezne čovjek mogao ostvariti, potrebna je hrabrost i žrtva. Cijena mira se često plaća žrtvama. Hrvatski je narod platio veliku cijenu mira i slobode, o čemu svjedoče mnoštvo grobova poginulih hrvatskih mladića i očeva, posebno groblje Mirogoj na kojemu počivaju posmrtni ostatci naših branitelja, koji su obranili mir i našu slobodu. Da bi se postigao trajan miru među zaraćenim stranama, potrebno ga je rješavati u duhu Isusovih blaženstava.

Unatoč očevidnih dokaza da je Hrvatska bila napadnuta, svjedoci smo kako se još uvijek zauzimaju čudni stavovi, kojima se želi prikriti prava istina o ratu i agresiji na Hrvatsku. Istina boli, ali je ona jedina kadra pridonijeti stvarnom miru među ljudima i narodima. Prijeći preko istine, to znači ne samo prezreti žrtve, nego je to i podloga za stvaranje budućih nemira, koji bi mogli prije ili kasnije eskalirati u ponovne sukobe s nesagledivim posljedicama. Stoga je veoma važan dijalog u istini i poštivanju prava i pravde. Ovo djelo odgoja je veoma važno. U tom duhu poručuje apostol Pavao: „Držite se dakle! Opašite bedra istinom, obucite oklop pravednosti, potpašite noge spremnošću za evanđelje mira“ (Ef 6, 14-15).

Slaveći danas 20. obljetnicu ustrojstva 105. brigade, spominjemo se ne samo tih divnih branitelja, očeva i mladića, pa i djevojaka, nego i poginulih branitelja koje je ova brigada izgubila tijekom rata. Oni su napustili ovozemaljski život, mnogi od njih s vjerom u prekrogrobni život.

Braćo i sestre! Naš ovozemaljski život nije konačni cilj nego je to hod prema vječnosti. Stoga je veoma važno, poručuje apostol Pavao, da omilimo Bogu u ovom životu, jer nam se pojaviti "pred sudištem Kristovim, da svaki dobije što je kroz tijelo zaradio - bilo dobro, bilo zlo". Ovozemaljski život je mjesto u kojem se donose sudbonosne odluke za svu vječnost. Za razliku od bezvjeraca koji upadaju u očaj, uvjereni da je smrt završnica života, vjernici na nju gledaju kao na prijelaz prema konačnom životu s Bogom Isusom Kristom. Molimo za naše pokojne branitelje da se nađu u društvu Trojedinog Boga, u društvu Isusove Majke, u društvu velike nebeske obitelji, zajedno sa svetima, kad već nisu imali sreću živjeti u svojim dragim obiteljima na zemlji. Neka im je hvala i od Boga nagrada. Amen. ■

20. obljetnica ustrojstva i djelovanja Vojne policije Zagreb, 24. kolovoza 2011.

Čini se da je sveto evanđelje, koje smo ne-
tom slušali, Isus izričito upravo ljudima odgo-
vornima za čuvanje mira i reda u društvima ili u
određenim njegovim segmentima, danas bismo
rekli vojnicima i policajcima, ljudima koji su po
svom zvanju ljudi budnosti i trijeznosti, čuvari
naroda i domovine od svega i svakoga tko bi mo-
gao ugroziti život građana.

Naravno, Isus se u svojem naviještanju
evanđelja često služi bogatstvom govora slike ili
neke usporedbe koja je ljudima poznata iz sva-
kodnevica. Tim putem slušatelji su lakše razu-
mijevali poruku koju im je Isus kanio uputiti. To
također vrijedi i za današnja čitanja, posebno za
evanđelje. Tema ovog evanđelja je smisao svega:
izobrazbe, posla i života. Ali i način na koji valja
pristupiti svemu da bi se sve uščuvalo i postiglo
svoj smisao. Naravno da je riječ o temi koja danas
ne pobuđuje posebni interes, što ne znači da ona
nije važna, a čini mi se i presudna za svaku oso-
bu, jer što će ti sve, ako sebe izgubiš?

Upravo zato, kao što policajac, snagom
svojeg poziva i poslanja bdije i čuva, prije svega
život, ljude i domovinu u cjelini od mogućih neu-
godnih i opasnih iznenađenja, tako svaki čovjek,
a posebno kršćanin kao tjelesno i duhovno biće
ima biti budan u svom ljudskom, kršćanskom i
duhovnom životu.

Budnost je prisutnost svijesti, odgovorno
se odnositi prema svemu za što si zadužen u
svom poslu i u svojem životu; budnost je spre-
mnost reagirati u svakom času kada to prilike
zatraže. Duhovno biti budan znači biti sebi, ljudi-
ma i Bogu prisutan: vrednovati i čuvati sebe kao
dar Božji, razvijati primljene darove Božje, služiti
svijetu u skladu s primljenim darovima i svojom
osposobljenošću. Duhovno biti budan zna-
či ne zamijeniti vječna dobra vremenitim
dobrima, ne zamijeniti Boga idolima, ne
zamijeniti radost s razvratom, ne zamijeniti
uspjeh s karijerizmom, ne zamijeniti ljude
s vlastitim interesom. Biti kršćanski budan
znači omogućiti sebi i drugima da se, koli-
ko je do tebe, posve ostvare i u svojoj sreći
slave Boga Oca svih ljudi.

Jasan primjer ljudske, moralne i eti-
čke pospanosti nalazimo u događaju što ga
je izopačena savjest i sebično srce priredi-
lo našoj domovini u događaju agresije na
Hrvatsku. Sve je pogaženo: i Bog i čovjek,
i prava i dostojanstvo, i sloboda i samo-
stalnost, samo zato što su ti izopačeni ljudi

mislili da će osvajanjem tuđega postati više oni,
moćniji i vrjedniji u svojim očima. Tako da su to-
liko "mitizirali" svoje bolesne ambicije, da tu više
ni Bog nije značio ništa, jer svoja "božanstva"
moraše zasititi nevinom krvlju naših branitelja.

Ovakav pristup stvarima plod je nutarnje
praznine čovjeka, plod je nečovječnog i bezbož-
nog odgoja i plod je bezobzirne ambicije koja se
zove sebičnost. Materijalistički i bezbožni duh ne
prepoznaje ni Boga ni čovjeka, zato je, braćo i se-
stre, presudno imati pravu sliku o onome što je
čovjek: besmrtno biće, otisak Boga među nama.

A veliki sv. Bazilije, poznavatelj ljudskog
srca i značenja vjere za čovjeka, reče: "Kršćanin je
čovjek koji je svakog trenutka budan, znajući da
je Gospodin došao". Da Bog je među nama u liku
čovjeka i druge slike koja bi govorila tko je Bog,
osim slike čovjeka, nema. Zato je budnost glede
čovjekovog integriteta presudna za svaki ispra-
van odnos prema njemu i onomu što on stvara i
može.

Mi kršćani vjerujemo da je Isus potpuno
ostvarenje čovjeka i da je on definitivna ponuda
ljudskoj vrsti da opstane i kvalitetno živi. Zato
je papa Ivan Pavao II., uvodeći Crkvu u treće ti-
sućljeće, sažimljući poruku Isusovog evanđelja
viknuo: "Otvorite vrata Kristu!", što znači, dopu-
stite da vas Krist prosvjetljuje, usmjeruje i vodi.
Učite od njega kako se odnositi prema vremenu,
vrijednostima i ljudima. Učiti od Krista kako biti
budan da vas ne zaskoči san vaše ljudske i du-
hovne pogibije.

Potrebno je, braćo i sestre, premisliti i naš
odnos prema vremenu koje imamo i u kojem ži-
vimo. Vrijeme je doista dragocjeno, jer samo ov-
dje u vremenu možemo se ostvarivati i biti lju-
di

dima korisni. Samo u ovom vremenu možemo postići ljubav koja će nam otvoriti vrata vječnog vremena i vječnog života. Stoga je opasna ravnodušnost prema sadašnjosti, kao i ravnodušnost prema iščekivanju vječne budućnosti. San, ako postane stil života postaje smrt.

Kršćansko bdijenje bitno je u stilu života koji se odvija u zajedništvu, u prijateljstvu, u prisutnosti Božjoj. Ta prisutnost postaje Božja nazočnost uvijek kada molimo, kada ljubimo, kada praštamo, kada pomažemo, kada smo pravedni i milosrdni prema ljudima, osobito prema rubnom čovjeku. Svi su ti oblici "bdijenja" vođeni istom željom i mišlju: biti spreman izići ususret Gospodinu kada dođe pozvati nas na drugi, vječni oblik egzistencije. U tom smislu, potrebna nam je svakodnevna revizija našega života.

Vidimo, dakle, kako je Isusova poruka o budnosti i potrebi bdijenja puna smisla za nas i za naše vrijeme. Osobito ako znademo da je suvremena civilizacija prožeta različitim strujanjima, a neke od njih nimalo nisu bezazlene za čovjeka kao takvoga, za odgoj, za oblik obitelji i sređenost društva. Ponekad nam se čini da ta strujanja dominiraju svijetom. Zato nije lako biti čovjek, a još teže je biti kršćanin u okruženju modernog vremena, koje je nerijetko prožeto raznim oblicima poganskog života. Kršćanska budnost treba pridonijeti ozdravljenju vremena i društva u njemu. To je ta nova civilizacija koju svi priželjkujemo, a kako je zahtjevnija rijetko se angažiramo da se ona i zbude. Svjedoci smo raznih pokušaja, koji su trajna napast ljudske civilizacije, da se stvori društvo bez Boga. No, povijest nam govori da društvo u kojemu nema mjesta Bogu, nema mjesta ni čovjeku.

Najnoviji hrvatski blaženik, dr. Ivan Merz, veoma je ozbiljno prihvatio današnje evanđelje. U svom Dnevniku na ratištu piše: "Najvažnije pitanje za čovjeka jest pitanje smrti. To me mora sada najviše zanimati, jer bi se mogao moj život uskoro prekinuti... Stvorio sam svoj pogled o budućoj zemaljskoj sreći. Ne mogu pojmiti da bi uskoro mogao poginuti. I ova me misao pokatkad navede na pomisao da bih trebao dublje i više razmišljati o smrti tako da budem na nju spreman u svakom trenutku moga života. A što je ona?", pita se Merz i odgovara: "Tako si predstavljam: odem na frontu, može me u to vrijeme pogoditi ubojito zrno i ja se srušim mrtav. Tako svi moji ideali i sve moje nade prestaju biti, a zemlja i zvijezde i dalje stoje. A duša?", pita se Merz. U nastavku piše: "Moramo biti uvijek svjesni kratkotrajnosti ljudskoga života. Stoga je veoma važno u ovom kratkom vremenu, koje još imamo, ostati vjerni Bogu Isusu Kristu". To je životni oblik budnosti. Čuvajmo ga.

Kada živimo u toj budnosti, nismo više u strahu hoće li se i kako nešto strašno dogoditi, nego ćemo živjeti u nadi da nas čeka naš Spasitelj i Otkupitelj Isus Krist. Jedan je bezbožac rekao: "Mene nitko ne čeka". To je strašna spoznaja života, ali i promašaj. To je strašna spoznaja. Slično je rekao nekadašnji predsjednik Francuske gospodin Mitterand filozofu Guitonu, koji ga je došao posjetiti u bolnicu. "Sve je promašaj i moj život kao i kršćanstvo", pokazujući na sljepoočnicu, čime je dao do znanja da je najbolje skratiti si život. Da, tako razmišljaju ljudi bez nade. A veliki apostol Pavao napisao: "Sada gledamo kroza zrcalo, u zagonetki, a tada - licem u lice" (1 Kor 13, 12).

U vrijeme Domovinskog rata susreo sam se u našim bolnicama s mnogim našim ranjenicima. Neki su, nažalost, i preminuli. Susret s mnogima od njih bilo je pravo obogaćenje i njihova vjera bila je podrška mojoj vjeri.

Sjećam se jednog takvog susreta u bolnici u zagrebačkoj Dubravi. Jedan je ranjenik bio u teškom stanju. Iznad kreveta bila je krunica. Bilo mi je pomalo teško gledati tog mladog hrvatskog branitelja u dobi oko dvadeset godina, čije je lice nagoviještalo skorašnju smrt. Teškim glasom izgovarao je riječi: "Sretan sam što je stvorena Hrvatska država, što smo konačno postali slobodni. Nije mi žao moje uložene žrtve za njezinu slobodu. Ne znam hoću li preživjeti zbog teško nanesenih rana. Ali se smrti ne bojim. Ispovjedio sam se i pričestio". Kad sam izlazio iz bolnice bio sam pod dojmom riječi toga branitelja, radostan što imamo takvih ljudi. Na njemu su se ostvarile riječi današnjeg evanđelja, koje govori o budnosti. Čvrsto sam uvjeren da ga je Gospodin uzeo k sebi i nagradio za tu njegovu ljubav i vjernost.

Slaveći danas 20. obljetnicu ustrojavanja Vojne policije OS RH spominjemo se ne samo njezinog ustrojavanja, divnih i nesebičnih ljudi koji su svoje živote stavili u službu domovine, njezine obrane i mira, kao i poginulih branitelja i nestalih ne samo u Vojnoj policiji OS RH kao i u svim sastavnicama Oružanih snaga RH, nego prije svega i zla, koje je zavilo u crno mnoge majke i žene zbog gubitka najmilijih.

Mrtvi nam poručuju gdje su izvori zla, da nastavimo s borbom protiv njega do sada najjačim prokušanim oružjem, koje nam preporuča apostol Pavao: vjera u Isusa Krista, povjerenje u Boga, ljubav prema istini i borba za pravdu.

U tom duhu čestitam vam 20. obljetnicu postojanja, želim i Gospodina molim da nastavite istim žarom i ljubavlju dalje u izgradnji drage nam domovine, koja je rođena u krvi i počiva na žrtvama mnogih. Daj Bože da sve to bude zalogom naše sretnije budućnosti. Amen. ■

Dan Vojne kapelanije "Sv. Bartolomej i sv. Petar apostoli" Zagreb, 24. kolovoza 2011.

Među apostolima koje je Isus pozvao u svoju službu spominje se i sv. Bartolomej ili Natanael kako ga danas u evanđelju naziva evanđelist Ivan. Inače Natanael znači "Bog je dao". Imamo i mi hrvatskih imena koja su povezana s nekim značenjem kao na primjer "Zvonimir", što znači čovjeka koji oglašuje mir ili "Božidar" što može značiti da je dijete Božji dar.

Natanael, odnosno Bartolomej je bio podrijetlom iz Kane Galilejske (usp. Iv 21, 2), tako da je moguće pretpostaviti da je Bartolomej bio svjedokom Isusovih čudesa, između ostalog i čuda u Kani Galilejskoj kada je Isus pretvorio vodu u vino. Ivan evanđelist opisujući čudo u Kani Galilejskoj piše kako je Isus tim čudom objavio svoju slavu te su mnogi povjerovali i njega kao Sina Božjega.

Isusov učenik Filip javio je Natanaelu, odnosno Bartolomeju, da se susreo s Isusom iz Nazareta o kojem su pisali proroci, a to znači da je Isus doista pravi Bog koji je postao čovjekom. Izgleda da Bartolomej nije imao dovoljno informacija kada kaže Filipu: "Iz Nazareta da može biti što dobro?" (Iv 1, 46a) Židovi su očekivali Mesiju da će se roditi u nekom poznatom gra-

du, a ne u nekom nepoznatom mjestu kao što je upravo Nazaret (vidi Iv 7, 42). S druge pak strane vidimo da Bog znade iznenaditi čovjeka. Isus, kao što znamo, nije rođen u Nazaretu nego u gradu Betlehemu (usp. Mt 2, 1; Lk 2, 4). Nazaret je bio više poznat po Isusovom boravku. Tu je Isus proboravio svoje dane nakon rođenja u Betlehemu. U gradu Betlehemu nije mogao ostati zbog prijetnje Herodove koji ga je namjeravao ubiti, bojeći se da mu kada odraste ne preuzme vlast. Isus je, dakle, živio u Nazaretu nakon smrti kralja Heroda.

Veoma je značajna Ivanova rečenica u njegovom evanđelju kada Filip kaže Natanaelu: "Dođi i vidi!" (Iv 1, 46b). Filip prenosi svoje iskustvo vjere u Isusa Krista kao Mesiju, uvjeren da će to njegovo iskustvo pomoći Bartolomeju da i on povjeruje u njega. Što nam ovo govori? To znači da je i nama potrebno nečije iskustvo da bismo bolje upoznali Isusa Krista i po njemu živjeti. Mi to iskustvo vjere u Boga Isusa Krista primamo od naših roditelja u živom primjeru. Stoga su mnogi rekli: "Ono što smo primili od oca i majke toga se ne odričemo". Takvi su ljudi sretni, jer ne trebaju tražiti druge svjedoke.

Pokojni zagrebački biskup Mijo Škvorc znao je više puta reći: "Da sam odgajan u drugačijoj sredini, nevjerničkoj na primjer, možda bih se i ja ponašao nevjernički i bio bi možda veliki protivnik Crkve i Boga. A budući da sam imao sreću imati roditelje koji su mi prenijeli vjeru u Boga Isusa Krista, posebno majku, bio sam neizmjereno sretan. I kad mi je majka umrla, ja sam proboravio cijelu noć pokraj njezinog mrtvog tijela, moleći se za pokoj njezine duše i daru vjere što ju je prenijela na mene." Dakle, vidimo da je svjedočanstvo druge osobe, posebno roditelja, veoma važno jer sav naš kršćanski život započinje naviještanjem koje dolazi od druge osobe, posebno roditelja. Nakon navještaja slijedi odluka hoće li osoba koja je kod drugoga doživjela vjeru prihvatiti ili je odbiti.

Mi znamo da vjera dolazi od Boga, ali ona je i plod suradnje čovjeka s Bogom, Isusom Kristom. Izraziti primjer takvog slučaja nalazimo u Svetom pismu koje, između ostalog, spominje ženu Samarijanku koja se susrela s Isusom na Jakovljevom zdencu. Ta je žena nakon duljeg razgovora prepoznala u Isusu iz Nazareta Sina Božjega i rekla je svojim sumještanima: "Našla sam Mesiju". Kad su se oni osobno osvjedočili u susretu s Isusom rekli su ženi: "Sada više ne vjerujemo zbog tvoga kazivanja: ta sami smo čuli i znamo: ovo je uistinu Spasitelj svijeta!" (Iv 4, 24).

Vratimo se Natanaelu, odnosno Bartolomeju. Kad se Natanael približavao Isusu Isus mu je rekao: "Evo istinitog Izraelca u kojem nema prijevare" (Iv 1, 47). Ta je Isusova riječ potakla Bartolomeja na znatiželju. Stoga pita Isusa: "Odakle me poznaješ? (Iv 1, 48a). Možda se Bartolomej i sam pitao kako ga Isus poznaje, a nikada se nisu susreli u životu. To je bilo dovoljno da Natanael odnosno Bartolomej ispovjedi vjeru u Isusovo božanstvo, kada kaže: "Učitelju, ti si Sin Božji!" (Iv 1, 49). I tako je Natanael prepoznao Isusa kao čovjeka i kao Boga i pošao je za njim.

Ne smijemo nikada izgubiti iz vida dvije stvari: da je Isus pravi čovjek, ali i pravi Bog. Ako Isusu priznajemo samo nebesku dimenziju, da je samo Bog, onda od njega možemo načiniti neko maglovito i neodređeno biće. Ako ga pak priznamo samo čovjekom, njegov konkretan život u povijesti, zanemarit ćemo njegovu božansku dimenziju koja ga na poseban način obilježava.

Dakle, veličina Bartolova bila je u tome što je ispovjedio Isusa ne samo kao čovjeka nego i kao Boga. I upravo na tome se lome koplja, to jest na pitanju - Je li Isus Krist samo čovjek ili je on i Bog. To je pitanje davno već postavio Isus apostolima kad je rekao: "Što govore ljudi, tko je Sin Čovječji? (Mt 16, 14). Cilj Isusovog pitanja, kojeg je uputio apostolima bilo je hoće li se oni opredi-

jelit za njega ili neće, hoće li ga priznati Mesijom ili ne. Tada je Petar u ime svih apostola ispovjedio vjeru u Isusovo božansko porijeklo riječima: "Ti si Krist - Pomazanik, Sin Boga živoga" (Mt 16, 10).

Ovo je pitanje upućeno i nama danas: Vjerujem li ja Isusu Kristu, jesam li vjernik koji vjeruje evanđelju, Riječi Božjoj? Ako ne vjerujem onda je potrebno tu vjeru oživjeti, prihvatiti i po njoj djelovati; vjeru sazreli u prijateljevanju s Isusom Kristom, vjeru kojom se razlikuje istina od laži.

Mislim da nema ništa poželjnije, ništa veće za jednoga čovjeka nego da otkrije u sebi ljepotu i bogatstvo vjere, da, ukoliko je nema, pokuša tražiti, a ako je ima da je u sebi još više oživi. Ljepšeg osjećaja za jednoga čovjeka nema nego biti svjestan Isus Krist je njegov prijatelj, da pripada njemu. Apostol Pavao će to reći: "Ne živim više ja nego Krist u meni živi".

Na tržištu svjetskih ideja mnogi kažu da se treba prepustiti zadovoljenju želja kako bi se stvorio privid zadovoljstva i lažne sreće, što na kraju potiskuje u čovjeku bitna pitanja života. Takvom suvremenom poimanju Crkva nastoji odgovoriti zreloom vjerom, vjerom koja je sazrela u prijateljstvu s Isusom Kristom. "Ne bojte se prihvatiti Isusa Krista" rekao je papa Ivan Pavao II. Isus Krist nam ništa ne oduzima nego daje. Tko mu se izruči uzvraća stotruko. Stoga je veoma važno odvažiti se početi za Isusom Kristom. Potrebno je odvažiti se i tražiti istinu poput Edite Stein, svete i obraćenice sa židovstva na katoličku vjeru koju je papa Ivan Pavao II. proglasio svetom 11. listopada 1988. godine, a 1. listopada suzaštitnicom Europe, zajedno sa sv. Brigitom i sv. Katarinom Sienskom.

Život Edith Stein je veoma zanimljiv. Zanimala ju je posebno filozofija, tražeći istinu, smisao svoga života. Godine 1916. položila je doktorski ispit iz filozofije s odličnim uspjehom "suma cum laude". Jedne je večeri uzela iz biblioteke knjigu "Život svete Terezije Avilske". Kaže da tu knjigu nije prestala čitati dok je nije do kraja pročitala i rekla sama sebi: "To je istina". Primala je na Novu godinu 1922. godine krštenje. Tu je svoju oduku priopćila svojoj majci: "Majko ja sam postala katolkinja". Majka je zaplakala ali i kćerka Edita. Nježno je ljubila svoju majku i bilo joj je žao zadavati bilo kakvu bol jer se majka nije s time složila. Znala je da će od tada ona i majka biti dva svijeta. Ipak nije došlo do prekida između nje i majke. Ušla je karmelićanski red i uzela je ime sestra Terezija Benedikta od Križa. Bila je profesorica na pedagoškom institutu u Munsteru. Kad su na vlast došli nacisti, na čelu s Hitlerom, bježala je pred njima. Na kraju je uhvatili i bila je poslana u Auschwitz gdje su je nacisti ubili iste godine.

Edith Stein, kao vrhunska intelektualka, iako je neko vrijeme bila još kao mlada djevojka ateistkinja, nije prestala tražiti istinu. Taj je nutarnji žar nije napustio. Odlučujući korak učinila je u trenutku kada se sastala s ljudima katoličke vjere. Čitanje djela sv. Terezije Avilske otvorilo joj je oči vjere i put prema Katoličkoj crkvi u kojoj je našla smisao svoga života. Napisala je: "Tko traži istinu, traži Boga, bio on toga svjestan ili ne".

Tu je istinu našla u Katoličkoj crkvi koju opisuje sv. Ivan u Knjizi Otkrivenja. Ivan opisuje Crkvu kao blistav grad sagrađen od dragog kamenja. Zajednica kršćana nije ništa drugo do sveti grad Jeruzalem ili Zaručnica Jaganjčeva sva u sjaju Božjeg svjetla. Ivan evanđelist uspoređuje Crkvu s gradom koji je okružen sa visokim zidovima, grad s 12 vrata. Za razliku od zidova koji su nekada služili za obranu kao u starim gradovima, novi grad Jeruzalem, koji se zove Crkva ima na sve strane svijeta vrata i to 12 vrata, kako bi pokazao da novi grad Jeruzalem, Kristova Crkva otvorena je svim ljudima, koji dolaze na slav-

lje Jaganjca Božjega. Novi grad Jeruzalem, Crkva sagrađen je na 12 temelja, 12 apostola. Stoga je srednji vijek gradio velebne crkve s 12 stupova da označi kako je kamena crkva slika nebeskog grada Jeruzalema, da ona stoji na čvrstom temelju. Dakle, u taj novi Jeruzalem u tu Kristovu Crkvu ušla je Edith Stein, nakon krštenja.

Koja je poruka sv. Bartola? Treba tražiti istinu, tražiti Isusa Krista. Poput sv. Bartola i mnoštvo drugih, kao što je bila Edith Stein. Ona ga je tražila i za njim pošla. Za njim su krenuli mnogi ljudi iz vojno-redarstvenih snaga, posebno u prvim stoljećima kršćanstva. Stoga je dobro, ako to još nismo učinili, započeti ozbiljnije približiti se Isusu Kristu. Početak neka vam bude molitva da nas Duh Sveti nadahne, potakne što nam je činiti. I u tome ustrajati, ne sustati. Isus Krist će nam se sve više otkrivati. I doći će trenutak da nam neće biti više potrebno svjedočanstvo drugoga, nego ćemo imati vlastito svjedočanstvo. Štoviše, bit ćemo i sami kadri pozvati druge, kao što je pozvao Filip Bartolomeja: "Dođi i vidi". Amen. ■

20. obljetnica Specijalne jedinice policije "BAK - Istra" Valbandon, 26. kolovoza 2011.

Poštovani i dragi prijatelji! Ima jedno pitanje, o kojem neki ljudi nerado govore, a to je pitanje smisla života. Ako čovjek nije postavljao to pitanje tijekom života, i ako ga je nastojao potisnuti, ono mu se postavilo u trenutku kad se našao u smrtnoj opasnosti.

Ja sam uvjeren da su se mnogi od vas pitali, kad su se našli u vrijeme Domovinskog rata, što će biti od života, ako ga prekine neprijateljsko ubojito zrno. Nije li pojava krunice kod hrvatskog branitelja bila znak probuđene vjere u prekogrobni život, ali i zagovor i pomoć Majci Božjoj da nas očuva od zla i Zloga i na kraju od same smrti? Bio sam svjedokom mnogih hrvatskih branitelja koji su dolazili u katedralu da se prije polaska na bojište ispovjede i pričeste, uvjereni da se mnogi od njih neće vratiti svojim kućama. I tako su na neki način povjerali svoju budućnost u ruke Božje.

Nekoliko dana prije pada Lasinje bio sam u posjeti našim braniteljima, koji su se nalazili u školi. Kada su počele padati granate zapovjednik je naredio da svi iziđu iz nje i da zauzmu svoje položaje. U tom trenutku pristupila su mi trojica branitelja i zamolili su da ih ispovjedim, kako bi se, u slučaju smrti, mogli na nju pripremiti, pomireni s Bogom. Sačuvana su mnoga pisma u

vojničkoj literaturi, posebno od vojnika, koji su opisivali svoje duševno stanje kada su se našli na granici života i smrti.

Pročitao sam jedno takvo pismo što ga je u svojoj knjizi objavio nekadašnji francuski vojnik. Našao se na udaru njemačkih granata. Kada se sklonio u bunker pala je granata u neposrednoj blizini. „Bunker je bio toliko zasut zemljom da nisam bio u mogućnosti proširiti ulaz. Kako je vrijeme odlazilo počeo sam razmišljati o svom životu, očekujući smrt. Budući da nisam bio vjernik, u meni se probudila želja za Bogom. Započeo sam svoju ispovijest i molitvu riječima: Slušaj Bože, nikad s tobom nisam razgovarao. Ja budala mislio sam da tebe nema. Dok promatram u noći ovo zvjezdano zaključujem da moraš postojati, ti, moj meni nepoznati Bože. Rekli su mi da tebe nema. Zvijezde mi govore da mora biti netko tko ih je stvorio, a to si ti meni moj nepoznati Bože. Savjest mi u ovom trenutku govori o mojim djelima. Ako postojiš, a znam da postojiš, budi mi milostiv“. Bio je to vapaj vojnika koji nije nikada postavljao pitanje o vjeri i Bogu. Vjerojatno i nije kriv. Možda ga roditelji nisu odgajali u duhu vjere. I kad se našao u trenutku između života i smrti Bog je taknuo njegovo srce preko njegove savjesti da ga vrati u svoj zagrljaj.

Dragi prijatelji! Poznato je da Bog tijekom povijesti govorio na razne načine. Apostol Pavao započinje svoju poslanicu Hebrejima: „Više puta i na više načina Bog nekoć govoraše po prorocima; konačno u ove dane, progovorio nama u Sinu“ (Heb 1, 1). Isus je često govorio ljudima u prisposodobama, služeći se slikama iz svakidašnjeg života, kako bi ljudi mogli lakše shvatiti njegovu poruku, koju je primio od Oca svoga nebeskoga.

U današnjem evanđelju Isus spominje mudre i lude djevice. Sama prisposodba uzeta je, kao što sam rekao, iz svakidašnjeg života. U Isusovo vrijeme bio je običaj da je zaručnik išao zajedno sa svatovima zaobilaznim putem, od kuće do kuće, da ih ljudi vide, tako da zaručnica, zajedno sa svojim djevojkama koje su joj bile pratilje, nije bila nikada sigurna u koje će vrijeme doći zaručnik. Dogodilo se više puta da su neke djevojke, očekujući zaručnika, pozaspale i bile su isključene iz svadbene svečanosti. Upravo ta slika iz svadbenog života poslužila je Isusu kao pouka ljudima. Lude djevice, koje spominje Isus, slika su ljudi koji vjeru drže besmislenom, za razliku od mudrih koje su slika vjernika koji nastoje živjeti vjerničkim životom, držeći se prije svega evanđelja.

Isus ovom prisposodobom želi naglasiti da je veoma važno biti mudar u životu, a to znači da mu život ne prođe, a da ne upozna smisao svoga života i postojanja. Bog je obdario čovjeka razumom da upozna svoga Stvoritelja i po njemu živi. I tako vidimo da prisposodba o mudrim i ludim djevicama ima svoju bogatu poruku.

Služeći se slikom svadbe Isus želi istaknuti prisan odnos Boga i čovjeka, kao odnos ljubavi dvaju supružnika. Isus Krist je naš zaručnik i zaljubljen je toliko u nas kao u svoju zaručnicu da je dao svoj život za nas. Bdijenje i san o kojem govori Isus imaju također svoje značenje. San je znak duhovne hladnoće, tuposti, nerada, nezainteresiranosti. Bdijenje je, naprotiv, znak spremnosti, ljubavi, razboritosti, zauzetosti za dobro. A upravo to predstavljaju „mudre djevice“. Noć je znak kušnje, svjetlo je znak života. Ulje koje spominje Isus znak je pravednih djela koja nam garantiraju susret s Isusom Kristom živim i uskrsnulim. Kada Isus govori o zaručniku koji kasni to je znak da budemo budni, spremni ga dočekati u svako doba, uvijek spremni susresti se s njime, budući da ne znamo vrijeme njegovog pohoda, dana ni časa kada će se to dogoditi. A taj se susret može svakog trenutka dogoditi kako nam to svjedoče nesreće bilo na zemlji, zraku ili na moru.

Da bi Isus još više potaknuo ljude na ozbiljnost i važnost budnosti, rekao je: „Široka su vrata i prostran put koji vodi u propast, i mnogo ih je koji njime idu. O kako su uska vrata i tijesan put

koji vodi u Život, i malo ih je koji ga nalaze“ (Mt 7, 13). Te nas Isusove riječi potiču na ozbiljnost našega života, koji bi trebao biti obilježen pravom mudrošću, a to prije svega znači življenom vjerom.

Prvi generalni tajnik UN-a Dag Hamarskjold rekao je da prava mudrost dolazi od Boga i da se nitko ne može opravdati da ga ne može upoznati u vrijeme svoga života. On je blizu čovjeku, posebno onda kada sluša savjete mudrih ljudi, kada sluša Božju Riječ. Kad se moli Bogu, sam Bog mu o svom Duhu daje pravu mudrost“ poručuje Dag Hamarskjold. Slično poručuje i poljski pisac Jan Dobraczynski: „Moderni je čovjek toliko obuzet tempom života, silnim otkrićem, osvajanjem svemira, da mu sve ovo otima i onu zadnju mrvu vremena, koja mu ostaje da se vrati samome sebi“.

Dragi prijatelji. Sve ovo što sam vam govorio našem vjerničkom životu, o našem prijateljstvu s Bogom Isusom Kristom, kroz molitvu, primanje sakramenata i slušanjem Riječi Božje, može se nekome činiti besmislenim i ludim, rekao bi apostol Pavao. Govor o križu, život po evanđelju, jest najveća mudrost. Pavao zaključuje: „Ludo Božje mudrije je od ljudi, slabo Božje jače je od ljudi“ (1 Kor 1, 25). Svima pak, koji odbacuju vjeru, apostol Ivan dovikuje: „I ovo je pobjeda naša što pobijedi svijet: vjera naša“ (1 Iv 5, 4).

Dragi prijatelji, braćo i sestre! Spominjući se danas 20. obljetnice Specijalne jedinice policije PU istarske, spominjemo se njezinog ustroja, budnosti naših branitelja, koji su bili svjesni da svakog trenutka može doći neprijatelj. Spominjući se danas 20. obljetnice Specijalne jedinice policije PU istarske, sjećamo se hrabrosti policajaca koji su bili uključeni, svaki na svom zadatku, da ih ne iznenadi neprijatelj. Zahvaljujući njihovoj budnosti, nadasve vještini i smjelosti, agresor je bio ne samo odbijen nego i pobijeđen. Neka nas ova obljetnica potakne da dublje razmišljamo o svom životu, da budemo više budni na sve što bi moglo ugroziti ne samo naš tjelesni život nego prije svega duhovni, koji je najvažniji.

Svima onima, koji su počinili zla nad našim narodom molimo da ih dobri prosvijetli, da spoznaju da je najveća vrijednost čovjeka u Božjoj a ne ljudskoj mudrosti, u poštivanju Boga i čovjeka. Dobri Bog neka im ne uzme za zlo zlo koje su počinili! Neka obrati njihova srca, a naša srca neka oslobodi od svake mržnje i osvete prema bilo kome.

Našim pokojnicima koji su prešli prag ovozemaljskog života, neka dobri Bog nagradi njihovu budnost i spremnost, koju su mnogi od njih platili svojim životom. Amen. ■

Bezgrešno Srce Marijino

Sv. Martin pod Okićem, 28. kolovoza 2011.

Bezgrešno Srce Marijino spominje se prvi puta u Bibliji kada je starac Šimun prorokovao da će Marijino srce probosti mač velike boli, što znači da će puno trpjeti. Pobožnost pak prema Bezgrešnom Srcu Marijinom razvila se posebno u 17. stoljeću, zahvaljujući sv. Ivanu Eudesu, koji je prvi puta slavio blagdan u čast Bezgrešnog Srca Marijina 1648. godine. On je, naime, utemeljio nekoliko vjerskih zajednica, koje su štovale pobožnost prema Srcu Marijinom. Ovaj je blagdan službeno ustanovljen 1855. godine za cijelu Katoličku crkvu. Blaženi papa Ivan Pavao II. uzdigao ga je 1996. godine od neobaveznog na obvezatni spomendan.

Većem širenju pobožnosti ovog blagdana pridonijela su ukazanja u Fatimi nakon 1917. godine sestri Luciji. Marija joj se ukazala 1925. godine s Bezgrešnim Srcem, tražeći pobožnost Bezgrešnom Srcu, te potičući pape da posvete njezinom Srcu Rusiju, radi zaustavljanja širenja ateističkog komunizma i radi mira u svijetu. Poticala je na moljenje krunice i obavljanje devet prvih subota u mjesecu.

Slušajući današnje evanđelje sv. Luka opisuje duboku ljudsku i vjerničku Marijinu reakciju na Isusove riječi koji im je, kad se u hramu izgubio i ponovno ga našli, rekao: "Zašto ste me tražili? Niste li znali da mi je biti u onome što je Oca mojega" (Lk 2, 49). Sv. Luka komentira: „Marija u sebi pohranjivaše sve ove događaje i prebiraše ih u svome srcu“ (Lk 2, 51). Razmišljajući o tim događajima blaženi kardinal Stepinac je rekao da je razmišljanje o Bogu i Božjim stvarima najdublji razlog zašto se neke duše dižu do tolikog stupnja svetosti i čistoće srca, a zašto druge ruše u ponor pakla.

Braćo i sestre! Kada bismo po primjeru Majke Božje imali pred sobom zakon Božji, o njemu razmišljali, mi bismo drugačije živjeli, rekao je blaženi kardinal Alojzije Stepinac. Tu je istinu, braćo i sestre, shvatila i obraćenica Marija Magdalena koja je sjedila do nogu Isusovih i slušala njegov govor (Lk 10, 39). Tu su istinu shvatili mnogi tijekom povijesti Crkve. Stoga imamo veliki broj ljudi - svetaca, koji su se veoma uzdigli u vjerničkom životu kako u općoj Crkvi tako i Crkvi u Hrvata.

Blaženi kardinal Stepinac spominje plemića Camila Borghesa koji je to bio ne samo po imenu nego i po životu. Jednom je prijatelju rekao, koji ga je pitao što mu je najviše pomoglo da je stekao tako visoki krepostan život: „Ja sam često stajao pred prekrasnim slikama Majke Božje od Rafaela

i drugih velikih majstora. I zato sam stvorio sliku o Majci Božjoj, ljepšu i plemenitiju nego bi je mogla stvoriti ruka naših majstora. Lik me Marijin oduševljavao kadgod sam je promatrao i to me očuvalo od grijeha i tjeralo na novu revnost da je vidim jednog dana u slavi“. Slično je rekao i papa Benedikt XVI. za križni put. „Kadgod prolazimo postajama križnoga puta i razmišljamo o svakoj pojedinoj postaji, to ne može ostati bez posljedica, a da nas Isusov i Marijin život ne potakne na dobro“. I tako vidimo koliko je velika moć u razmatranju Riječi Božje.

Braćo i sestre! Isus nije došao u hram da primi pouku židovskih učitelja, niti je preuzeo ulogu učitelja da ih poučava. Luka želi prikazati Isusa kao mladića koji je zainteresiran za spoznajom Boga, koji se želi susresti sa svojim Ocem nebeskim i tako pokazati ne samo svoju ljubav prema njemu, nego dati i nama primjer. Pitanje Marijino: „Sinko, zašto si nam to učinio?“, ne zvuči toliko kao prijekor nego kao šutnja pred tajnom njegove osobe. Uza sve znakove Marija i Josip nisu mogli razumjeti dubinu Isusova poslanja. Oni će ga razumjeti nakon Isusove smrti i uskrsnuća.

Isus prema židovskom zakonu s 12 godina postaje zrela osoba. Isusova prva riječ zabilježena u evanđelju otkriva njegovu svijest o poslanju i sudbini. Marija je bila svjesna da mora rasti u vjeri, čuvajući „brižno sve ove uspomene u svom srcu“ do ostvarenja spasenja po križu. Upravo ovo spominjanje Marije potaklo je kršćanske mistike srednjega vijeka da posvete više pažnje pobožnosti prema Marijinom Srcu.

Kako se u Srednjem vijeku širila pobožnost prema Srcu Isusovom, sv. Ivan Eudes (umro 1680.) godine) zajedno sa svojom redovničkom subraćom širio je također pobožnost prema Srcu Marijinom. Štovanje Srca Marijina veoma se brzo proširilo po cijeloj Francuskoj, a službeno ga odobrio papa Pijo VII. početkom 19 stoljeća.

Za vrijeme II. svjetskog rata, u vrijeme velikih nevolja, papa Pijo XII. posvećuje čitavu Crkvu Srcu Marijinom, a Kongregacija obreda 1944. godine odredila je da se u čitavoj Crkvi slavi na osmi dan svetkovine Marijina uznesenja. Godine 1996. podignuto je na rang obaveznog spomendana. Rekao sam da su Marijina ukazanja sestri Luciji 1917. godine još više pridonijela širenju pobožnosti. Marija je u Fatimi pozvala djecu da časte njezino Srce i da mole krunicu. Toliko o povijesnom dijelu ovog blagdana.

Govoreći predstavnicima novih pokreta u Crkvi u Czestochowi 26. svibnja 2006., papa Benedikt XVI. preporučio im je da se ogledaju u Srce Marijino. On veli: „Provjera autentičnosti vaše vjere i vašega poslanja, koja ne svraća pozornost na sebe, nego stvarno nosi oko sebe vjeru i ljubav, bit će sučeljavanje s vjerom Marijinom. Ogladajte se u njezinu srcu. Ostanite u njezinoj školi! Kad su apostoli, puni Duha Svetoga, pošli u sav svijet naviještati Evanđelje, jedan je od njih, Ivan, apostol ljubavi, na osobit način uzeo Mariju k sebi. Opisujući Isusa na križu između ostalog je zapisao: „Kad Isus vidje majku i kraj nje učenika, kojega je ljubio, reče majci: „Ženo, evo ti sina!“ Zatim reče učeniku: „Evo ti majke“ I od toga časa uze je učenik k sebi“ (Iv 19, 26-27). Kakva samo poruka! Uzeti Mariju za svoju majku!

Braćo i sestre! Jedna od bitnih Marijinih oznaka bila je slušanje Riječi Božje. Ona je po slušanju postala najbliža Bogu i ljudima. Prava pobožnost prema Mariji sastoji se „u nasljedovanju njezinih kreposti“, ističe II. vatikanski sabor.

Sadašnji papa kaže kako su mu puno značile nekada pobožnosti, listopadske i svibanjske. „I što sam stariji, to mi je Majka Božja važnija i bliža“ (Ratzinger: Bog i svijet, str. 247.) Papa spominje slučaj kako je rado i često dolazio u poznato marijansko svetište Altotting, u Bavarskoj. „Kad sam ušao u kapelu“, veli on, „u njoj su bile same žene. Molile su zajedno i pjevale su pjesme posvećene Mariji „Salve Regina, Mater misericordiae – Zdravo Kraljice, Majko milosrđa“. I kad su počele moliti „K tebi uzdišemo, tugujući i plačujući u ovoj suznoj dolini, odjednom sam počeo shvaćati te žene“, veli on. „Osjetio sam da nisam sam, da ima netko tko me poznaje, tko me ljubi, tko me razumije. I ako ti doista krene po zlu putu, on će biti na tvojoj strani. U njega možeš imati povjerenje“, poručuje papa Benedikt XVI.

Braćo i sestre, dragi štovatelji Majke Božje! Marijin je lik na posebni način dirnuo srca ljudi. S jedne strane srca žena, koje se razumiju u to i osjećaju Mariju u svojoj blizini, ali i srca muškaraca koji nisu izgubili osjećaj za majku i za djevicu“ (Ratzinger: „Bog svijet“ str. 249.)

Na jednom drugom mjestu, spominjući krizu morala, papa predlaže lijek za koji kaže „da je svoju učinkovitost pokazao kroz duga stoljeća kršćanstva. Lijek za koji se danas čini da je zaboravljen, koji je aktualan više nego ikad prije. Taj lijek naziva se kratkim imenom: Marija“ (Ratzinger: „Razgovor o vjeri“, str. 95.).

Braćo i sestre! Blaženi kardinal Alojzije Stepinac bio je također veliki štovatelj Blažene Djevice Marije. Bio je veliki molitelj svete krunice. Često je poticao na osobnu i obiteljsku molitvu. Da bi potaknuo vjernike na molitvu krunice pre-

veo je s francuskog jezika djelo koje nosi naslov „Krunica kao razmatranje i kao usmena molitva“. Nažalost, 1945. godine, kada je trebala biti štampana ta knjiga, komunistički je režim 1945. to djelo uništio.

Tri niza krunice - radosna, žalosna i slavna - u stvari su prikaz životnog puta svakog čovjeka, osobito kršćana i cijele Crkve. Tu nam je svoju marijansku pobožnost i odanost prema Majci Božjoj ostavio blaženi Stepinac kad je napisao u Krašiću 28. svibnja 1957: „Život bi u obitelji bio težak, kada ne bi bilo majke. Crkva je jedna velika obitelj. Bog se pobrinuo za majku te obitelji, a to je Blažena Djevica Marija, Majka Božja i majka naša. Bila je to njegova svojevrsna oporuka.

U drugom pismu pisao je jednom liječniku: „Dragi doktore... Ako se koji taj čovjek možda čudi, odakle u slabom čovjeku kardinalu Stepincu toliko pouzdanje, mogu Vam reći, što i Vi naslušajte u Vašem pismu da ono dolazi od povjerenja u Bogorodicu i Djevicu Mariju, čiji je lik tako čudno isprepleten s čitavim mojim životom. To povjerenje želim i Vama i svima ostalima“. Iz tog njegovog pouzdanja izišle su one riječi: Ne treba se bojati za budućnost svoga naroda dok bude štovao Majku Božju“. A u štovanje Majke Božje na osobit način uključivao je moljenje svete krunice.

Što je Marija značila za nas u novije vrijeme, dovoljno je spomenuti Domovinski rat. Kad smo se našli pred daleko nadmoćnim neprijateljem naši su branitelji posegnuli za najjačim oružjem. Bila je to krunica. Osobno sam podijelio oko 7 stotina tisuća krunica koje još i danas možete vidjeti u automobilima naših vozača. Najpotresnije je bilo slušati naše branitelje u vrijeme Domovinskog rata kada su pjevali i molili se u Mariji Bistrici i u Lurdu: „Dom nam čuvaj Božja mati i sinova naših cvijet. Tvojom molbom, nek se vrati Božji mir na cijeli svijet“. Bio je to vapaj naših branitelja, ali i snažna ispovijed vjere i ljubavi prema Majci Božjoj koju je hrvatski narod nazvao „Najvjernijom Odvjetnicom Hrvatske i Majkom Slobode.

Što je značila molitva Majci Božjoj, posebno krunica, dovoljno je spomenuti naše ranjenike. Sjećam se jednog tek ranjenog mladića koji je ostao bez očiju. I kad sam mu spomenuo tko sam, rekao mi je: „Znam da neću nikada više vidjeti gledati mojim očima tatu i mamu, braću svoju i sestre. Ali molitva krunice mi daje snagu. Nemam mojih očiju ali zato imam oči vjere“.

Braćo i sestre! Poznati isusovac i veliki štovatelj Majke Božje o. Ante Katalinić, kojeg mnogi poznaju, barem stariji vjernici, napisao je u predgovoru jedne svoje knjige da Mariji upravlja molbu da ga nikada ne ostavi, kao i naš hrvatski narod. To neka bude danas i naša molitva. Amen. ■

12. hodočašće hrvatske policije Ludbreg, 2. rujna 2011.

Draga braćo i sestre, dragi hodočasnici! Okupili smo se i ove godine na našem dvanaestom po redu, i već tradicionalnom hodočašću hrvatske policije, a dijelom i vojske, ovdje u Ludbregu u svetištu Predragocjene Krvi Kristove.

Pozdravljam Vas, gospodine župniče i ravnatelju svetišta Predragocjene Krvi Kristove; pozdravljam policijske kapelane sa suradnicima, načelnike Policijskih uprava: Bjelovarsko-bilogorske, Koprivničko-križevačke, Krapinsko-zagorske, Međimurske i Varaždinske; pozdravljam sve djelatnike prisutnih policijskih uprava i postaja. Pozdravljam vas, dragi hodočasnici, koji ste se priključili ovom hodočašću hrvatske policije.

Pozivam vas da se molimo za sve hrvatske redarstvenike i branitelje, kako žive tako i one koji su prolili svoju krv da bismo mi živjeli. Molimo i za sve pokojne i nestale, kao i osuđene haške optuženike, naše generale, da im se konačno, temeljem pravde i pravednosti, skrate dani uzništva i da se što prije vrate svojim kućama.

Draga braćo i sestre, dragi hodočasnici! Ovo je jubilarna godina ovog svetišta: šest stotina godina ovdje vjerni puk Božji slavi otajstvo Predragocjene Krvi Isusove; ovdje prima milosti koje od Boga moli; ovdje se okrjepkuje za put koji mu predstoji u životu vjere, službe i staleža. I upravo ove godine pada ovaj veličanstveni jubilej: 600 godina „ludbreškog euharistijskog čuda“, posebnog štovanja Krvi Kristove.

Što je „ludbreško euharistijsko čudo i što nam ono poručuje? Prije 600 godina jedan svećenik je za vrijeme svete mise, u samom činu pretvorbe u kojem izgovaramo Kristove riječi: „Ovo je tijelo moje“ i „Ovo je krv moja“, posumnjao u stvarnu Kristovu prisutnost pod prilikama kruha i vina, to jest posumnjao je da ovaj kruh postaje tijelo Kristovo i da ovo vino postaje krv Kristova. U trenutku svoje sumnje opazio je da se u kaležu doista nalazi prava Krv Isusova. Uočio je da su njegove izgovorene riječi pretvorbe: „Ovo je tijelo moje - ovo je krv moja“ postale stvarnost. I povjerova.

Vrijeme u kojem se ovo čudo dogodilo bilo je veoma teško u Europi, a posebno za hrvatski narod. Vrijeme krvavih obračuna u Europi, vrijeme sukoba i ratova, a ispod svega stajala je neimaština mnogih i pohlepa nekih. Vrijeme prodora Turaka prema srednjoj Europi, a Hrvat-

ska je, zbog svog geografskog položaja, imala najveći broj ljudskih žrtava. Proživljavala je svoju Kalvariju. Bio je to teški križni put hrvatskoga naroda, braneći ne samo vlastiti teritorij nego i Europu, svoju slobodu i slobodu europskih naroda. Upravo tada, godine 1519. papa Leon X. nazvao je tada Hrvatsku zbog njezine vjernosti Crkvi i njezinog uloga u obrani kršćanstva „predziđem kršćanstva“. Taj isti papa 7 godina ranije, 14. travnja 1512., službeno utemeljuje ludbreško proštenišće i odobrava javno štovanje relikvije Svete Krvi Isusove. Od tog povijesnog trenutka kreću brojne procesije Hrvata u Ludbreg sve do danas, kako bi iskazali svoje štovanje i zahvalnost Isusu Kristu, Jaganjcu Božjem, koji je prolio svoju krv radi nas i našega spasenja i sebe dao u euharistiji, pod prilikama kruha i vina, da nam bude hrana i život.

Imajući u vidu sumnju svećenika, jad naroda, ratne prodore Turaka, smrtnu opasnost za kršćanstvo, braćo i sestre, doista mislim da je ovim „ludbreškim čudom“ dragi Bog htio pokazati da je veći od naših sumnji i strahova, da je ustvari stalno s nama, da se ne bojimo teških izazova u vlastitom životu i u životu nacije, da uočimo zaštitnu snagu Krvi Kristove i da vjerujući Isusovoj ljubavi ostanemo uspravni u raznim kušnjama vjere, morala i poteškoća koje znače mnogo više od naših sitnih računica.

Draga braćo i sestre! Vjeri Crkve u prisutnost Krvi Kristove u „ludbreškom kaležu“, priklonio se potvrdio i Hrvatski sabor 1739. godine, kad se kao najviše zakonodavno tijelo, zavjetovao i obvezao izgraditi kapelu u Ludbregu, ako dobri Bog zaustavi pomor pučanstva od kuge. Tadašnji je Sabor građanima ove zemlje dao do znanja gdje mogu potražiti pomoć kad se nađu u nevoljama, bilo kao pojedinci ili kao narod: pomoć je u živom Isusu Kristu nazočnom u euharistiji. Iskustvo snage ovog čuda, navelo je tadašnji sastav Hrvatskog sabora da relikviju „Krv Kristove“, odnosno „ludbreško euharistijsko čudo“ nazove „najvećim blagom hrvatskoga kraljevstva“.

Braćo i sestre, dragi hodočasnici! Današnja nas Božja riječ, koju smo slušali iz biblijskih čitanja uvodi u srce tog „najvećeg blaga hrvatskoga kraljevstva“, u srce sakramenta presvetog Tijela i Krvi Kristove, u otajstvo euharistije koja čini Crkvu i od koje živi Crkva.

U starim istočnim kulturama, a osobito u

židovskoj vjerničkoj praksi koja se temelji na savezima Boga i naroda „krv“ ima svoju težinu. Tako je škropljenje dovratnika životinjskom krvlju u Starom zavjetu, značilo Božju zaštitu. Krv je nositeljica saveza u kojem se nalazi život i životnost naroda. Tako čitamo u današnjem 1. čitanju, uzetom iz knjige Izlaska: „Mojsije potom uze krv te poškropi narod govoreći: „Ovo je krv Saveza, koji je Jahve s vama uspostavio na temelju ovih riječi“ (Iz 24, 8). Bog se, dakle, obvezuje učiniti narod sretnim, bude li vršio njegove zapovijedi, a narod se obvezuje izvršavati Božje zapovijedi.

Krv Starog saveza navješćuje krv Novog saveza, onu koju će Isus Krist proliti, kako sam reče „za mnoge“. Isus na svojoj Posljednjoj večeri pružajući kalež svojim učenicima reče „Ovo je krv moja, krv Saveza koja se za mnoge prolijeva za oprostjenje grijeha“ (Mt 26, 28). Nastade tako „Novi savez“ sklopljen u „krvi Kristovoj“, u krvi čovjeka koji se slobodno daje u smrt da bi svijet imao život. Taj savez, tu krv mi danas slavimo, njoj se molimo i nju častimo. To je krv Bogočovjeka Isusa, prolivena iz ljubavi, da nijedan koji vjeruje u njega ne propadne nego da ima život vječni.

Zato će evanđelist Ivan zapisati, upravo na temelju Isusovog odnosa ljubavi prema nama koju je posvjedočio vlastitom krvlju, da nas je Isus ljubio do kraja, a to znači da je ne samo umro za nas, da nas pomiri sa svojim Ocem nebeskim, i da nas oslobodi od grijeha, nego se ta njegova ljubav posebno očitovala kad nam je dao samoga sebe u euharistiji pod prilikama kruha i vina. Sretnih li ljudi koji u to vjeruju, jer zajedno s vjerom ide i nada i radost.

Braćo i sestre! Nitko nije pozvaniji od kršćana da budu ljudi nade. Takav je bio blaženi kardinal Alojzije Stepinac. Kada je u 37. godini 28. svibnja 1934. postao najmlađim biskupom na svijetu, odmjeravajući svoje fizičke i duhovne snage, rekao je: „A što sam drugo mogao reći, nego s psalmistom: U tebe se Gospodine uzdam“ (Ps 31, 1 i 71, 1). Te njegove riječi možete pročitati na njegovom grobu u zagrebačkoj katedrali. I ovo „kardinalovo vrijeme“ bilo je vrijeme u kojem su se prilike u svijetu pokazivale kao strašni nagovještaj smrti koja će se survati na čovječanstvo i naš na naš jadni narod“. Zato blaženi Stepinac piše: „I dobro sam učinio. Kad god je bilo teško i gotovo nema izlaza za uspjeh, onda sam se molio: „U tebe se Gospodine uzdam“ - i išlo je“ poručuje kardinal. Bio je čovjek nade.

Braćo i sestre! Dobro je i danas, u ovim složenim vremenima i vremenima u mnogočemu teškima, osobito s obzirom na kršćanski moral

i vrijednost ljudske etike, provjeriti naš odnos prema nadi. Jesmo li ljudi nade? Mislim, unatoč svemu, da jesmo. Naime, mi smo ljudi nade, jer vjerujemo Isusovim riječima koji je rekao: „Evo, ja sam s vama u sve dane do svršetka života“. Mi smo ljudi nade, jer vjerujemo Isusovim riječima da je prisutan među nama po svojoj Riječi, sakramentima, posebno u euharistiji, da je među nama kada smo sabrani u njegovo ime. Mi smo ljudi nade, jer ne temeljimo svoju nadu na ljudskom razumu nego na temelju Isusovih riječi, koji je Bog i čovjek. Mi smo ljudi nade jer vjerujemo da je Duh Sveti onaj koji ravna i vodi Crkvu, koju je ustanovio Isus Krist ovdje na zemlji i da bude vidljivim znakom njegove prisutnosti, a njezin zaglavni kamen Isus Krist. U Kristu su svi međusobno povezani i ugrađeni u prebivalište Božje u Duhu kao živo kamenje. Isusovom smrću postali smo novi Božji narod, sastavljen od mnoštva drugih naroda i jezika. „Nema više rob - slobodnjak! Nema više muško - žensko! Svi ste vi Jedan u Kristu Isusu!“ (Gal 3, 28), poručuje Pavao. Svi smo mi krštenjem ušli u veliku obitelj koja se zove Crkva. Temelj tog jedinstva je Isus Krist (1 Kor 2, 10).

Braćo i sestre! Došli smo u ovo svetište u Ludbreg da si posvijestimo značenje Kristove Krvi i njegova dara za naš život, za ovo vrijeme i za naše poslanje. Ova krv nam pokazuje kako se ljubi i koje su granice ljubavi. Ova krv nam govori kako Bog nalazi način da ostane s nama na naš način, da ga blagujemo kao svoju hranu i da od te hrane živimo. Ovakvi Božji postupci bude u nama zahvalnost za milosti koje smo kao pojedinci i kao narod primili. Sve nas to potiče ne samo na zahvalnost nego da cijenimo njegov dar euharistije, da je primamo često i čista srca i duše.

Spominjući se danas Kristove smrti i njegove prolivene krvi, spominjemo se i krvi hrvatskih branitelja, koji su ispunili Isusovu zapovijed ljubavi kad je rekao da nema veće ljubavi od ove nego kada tko dade svoj život za prijatelje svoje.

Mrtvi nam branitelji - policajci poručuju da nema ljubavi bez žrtve, da je put žrtve jedini put prema istinskoj sreći i slobodi. Zapamtimo ovu poruku poginulih branitelja za sva vremena. Oni nam poručuju da mi nastavimo graditi na Kristovim i njihovim temeljima i da ne zidamo zgradu svoje budućnosti na drugim temeljima, jer neće izdržati navali raznih oblika smrti. Neka naš Gospodin Isus Krist, koji je za sve nas prolio svoju krv, nagradi sve one koji su dali svoju krv u obrani Hrvatske. Neka ona bude zalogom naše sretnije budućnosti. Amen. ■

20. obljetnica SJP "Alfe" Zagreb, 3. rujna 2011.

Govoreći o počecima stvaranja Specijalne policije "Alfa", kao i o vašem prijednom putu, današnja čitanja bacaju svjetlo na te i slične nemile događaje, ali i pogled prema budućnosti, a to je sigurnost da nismo sami na tom našem životnom putu.

Knjigu Otkrivenja, čiji smo odlomak malo-prije čitali, napisao je evanđelist Ivan. To je posljednja knjiga u kršćanskoj Bibliji. Pisana je u vremenu velikih progona kršćana.

Mir koji je stvorio rimski car August bio je ugrožen. Golemo Rimsko carstvo sve je više propadalo. Da bi osigurali sigurnost uvodi se štovanje cara kao boga. Car Domicijan u tome je posebno prednjačio. On je u svojoj bolesnoj mašti svuda vidio neprijatelje, a u kršćanima posebno, jer su se opirali priznati cara bogom.

Sada bolje razumijemo zašto je sv. Ivan evanđelist napisao knjigu Otkrivenja. U njoj piše kako se i sam našao u zatvoru. "Ja, Ivan, brat vaš i suzajedničar u nevolji, kraljevstvu i postojanosti, u Isusu: bijah na otoku Patmosu radi riječi Božje i svjedočanstva Isusova" (Otk 1, 9). Opisuje zatim kako je imao viđenje i čuo glas koji mu je govorio da sve zapiše što bude čuo i da objavi svim crkvama. Kad je čuo taj nepoznati glas s neba, Ivan se prestrašio "i zapisa: padoh mu k nogama kao mrtav. A on stavi na me desnicu, govoreći: "Ne boj se! Ja sam Alfa i Omega! (što znači: "Ja sam Prvi i Posljednji)", "i živi. Mrtav bijah, a evo živim u vijeke vjekova, te imam ključeve Smrti i Podzemlja. Napiši dakle što si vidio: ono što jest, i što će se dogoditi poslije" (Otk 1, 17-119). Bio je to Kristov glas.

Ivan je poslušao glas svoga Učitelja i Spasitelja Isusa Krista i svoje je pismo, knjigu Otkrivenja, Ivan uputio sedmerim (odnosno svim) Crkvama koje se nalaze u rimskoj provinciji Aziji. Svoju je, dakle, riječ uputio ne samo crkvama Male Azije, nego i svega svijeta, a u konačnici i Crkvi svih vremena i prostora, pa tako i nama za pouku.

Progon Crkve je njezina konstanta. Isus ga je najavio riječima: "Mene su mrzili i vas će mrziti. Mene su progonili i vas će progoniti". Među prvima na udaru bio je Isus Krist, koji je umro radi nas i radi našega spasenja na križu. Stoga i piše Ivan u knjizi Otkrivenja za Isusa da je on "prvorodenac od mrtvih" i nastavlja, govoreći o Isusu da je on "vladar nad vladarima zemaljskim". Naime, Isusovom pobjedom nad smrću svi kraljevi i vladari njemu su podložni (jer sve moći ove zemlje nemaju moć nad smrću). To is-

punja svakog vjernika radošću, uvjeren da nije ostavljen, napušten, izložen progonstvu moćnih careva ili drugih velikih zala.

Isusova vladavina nije svjetska velesila već duhovna snaga koju Bog daje svakome, posebno u trenucima kada tu vjeru treba posvjedočiti, makar i krvlju.

I sam Otac nebeski govori za Isusa Krista da je on Alfa i Omega, a to znači Početak i Svršetak. Tako se Bog predstavio u Starom Zavjetu "Ja sam Prvi i ja sam Posljednji". Isus Krist je "Onaj koji bijaše, koji dolazi, Svevladar" (Otk 1, 8), piše Ivan.

Kada sveti Ivan u Knjizi Otkrivenja za Isusa kaže da je Alfa i Omega, on govori da je sveukupna povijest ljudskog roda samo jedno vremensko razdoblje koje ima početak u Božjoj volji i na kraju vremena vraća se natrag Bogu kada to Bog odluči. Tako, i veliko moćno Rimsko carstvo samo je jedan mali dio vremenskog razdoblja, iako bolan za vjernike onoga vremena, jer im se zbog svoje okrutnosti činilo da će vječno trajati.

Sav svijet je, zbog razorne snage zla, tijekom svije povijesti slično proživljavao. Ni mi kao narod, a niti kao Crkva, nakon II. svjetskog rata nismo bili pošteđeni raznih vrsta progona za vrijeme komunističke vladavine. Mnogi su ubijeni, posebno svećenici i ugledni laici vjernici. Dovoljno je bilo reći da si Hrvat, bio si inkriminiran, praćen, a nerijetko i usmrćen kao ideološki neprijateljski ostatak. Simbol tih progona i žrtve bio je blaženi kardinal Stepinac. Mnogima se činilo da će to strašno vrijeme vječno trajati. No, i to je prošlo tako da istina o naravi tog vremena u novije vrijeme sve više dolazi na vidjelo, a oni koji su mislili da će vrijeme nasilja i krvave komunističke ideologije vječno živjeti, iako još nisu privedeni na sudište pravde, ipak su prozivani da priznaju zlodjela i da time sačuvaju etički dignitet čovjeka. Da, pokušavaju se opravdati na razne načine, a neki govore da je to bila država koja je morala imati sva ovlaštenja da sačuva pravni poredak. To nitko ne osporava, ali jadna je država koja sebe štiti progoneći i ubijajući svoje građane samo zato što drugačije misle. Treba, prije svega, štiti osobu kao najveću vrijednost, njezino pravo i slobodu. Tada je svaki čovjek i građanin zaštićen i siguran.

Dragi prijatelji! Kada čovjek vjeruje da je Isus Krist Alfa i Omega, Svevladar, Prvi i Posljednji, onda ta vjera daje snagu da progonjeni vjernik izdrži i smrtne teškoće. Svjedoče nam to mučenici Crkve, osobito oni ranih vremena ko-

jih su pune rimske i druge katakombe. Za njih je Krist Isus doista "Alfa" i "Omega", Prvi i Posljednji, Početak i Svršetak njihove čovječnosti, dostojanstva i slobode. Uzor života i smisao života. Pokazatelj vrijednosti i kako se odnositi prema njima. Isus je novost svijeta, jer jedini on svojim uskrsnućem pobjedi ono što čovjek pobijediti ne može, smrt.

Današnje evanđelje govori nam zašto je Isus to mogao. Jer je bio sav prožet Duhom besmrtnog Boga. On Bog svoju narav Boga i čovjeka stavlja u službu čovjeka kao takvoga, a osobito ugroženog čovjeka. To će i sam reći: "Duh Gospodnji je na meni", pa tu sam da ispunim proroštvo o ljudskoj slobodi donoseći ljudima, osobito siromasima, radosnu vijest evanđelja, darujući sužnjima oslobođenje, vraćajući vid slijepima i slobodu potlačenima.

Radost onih koji su to slušali dala je ime Evanđelju, te se ono u prijevodu i naziva "Radosna vijest". Sretan je čas u kojemu su potlačeni mogli čuti tu radosnu vijest: "Danas se ispunilo Pismo što vam još odzvanja u ušima" (Lk 4, 21). Dojam je bio veoma snažan. Svi su mu potvrdivali i odobravali. I nitko se na Isusa tada nije tužio, štoviše, divili se "milini riječi" koje zanoše i preobražavaju čovjeka. Smetalo je to samo "bogovima" koji su živjeli od patnje i smrti nevinih. Isus je, dakle, osloboditelj cijelog čovjeka, a osobito inzistira da oslobodi od bolesti duše, od društvenih, političkih i ratnih nepravdi. On je nositelj pravde i mira.

Braćo i sestre, svi smo mi upravo to iskusili u našem obrambenom ratu, kad je izvršena agresija na Hrvatsku. Svi smo mi bili vođeni vjerom i znali smo da smo na strani onih koji ne žele tuđe nego brane i čuvaju svoje. Takva pravednost je Bogu prihvatljiva, pa je stoga i dao snagu da se odupremo nasrtajima Zloga. Tako smo branili

slobodu i Domovinu našu. Stoga, nije se bez razloga pojavio svima poznati znak te naše vjere i sigurnosti, a neki ga i danas s ponosom nose, znak krunice. Ona je za branitelje naše bila ruka Božja koja je davala snagu, sigurnost i smjelost.

Vaša je jedinica uzela ime "Alfa". Možda i niste bili svjesni u tom trenutku značenja tog imena. Da, ono je prvo slovo grčkog alfabeta, židovske i hrvatske abecede. Ali, ono je po Knjizi Otkrivenja Krist Isus, Prvi i Posljednji, Početak i Svršetak ljudske povijesti. Krenuli ste u obranu s Kristovim imenom, čiji je vremenski početak oslobađanja Hrvatske usmjerena na njezinu konačnu i posvemašnju slobodu kada će biti pobijeđen svaki oblik nepravde i nasilja, bez obzira odakle dolazio i tko ga promicao. Zahvalimo, stoga, Kristu, toj "Alfi" svega, to znači slobodu i mir. Zahvalimo i svima koji su pod nazivom "Alfe" branili zemlju ili ju danas čovječno grade.

Slaveći danas 20. obljetnicu Specijalne policije "Alfa" Zagreb, spominjemo se velikog zanosa naših Zagrepčana policajaca, policajki i branitelja, kojima hrvatski narod i građani ove zemlje, posebno Zagrepčani, nikada neće zaboraviti reći "hvala". Slaveći 20. obljetnicu njezinog osnivanja ne smijemo zaboraviti da je ona opstala, izdržala i doživjela slobodu, zahvaljujući vjeri u Boga, Isusa Krista, koji je Alfa i Omega, Prvi i Posljednji, koji će nam na kraju svima suditi po našim djelima.

Slaveći 20. obljetnicu Specijalne policije "Alfa", uvjeren sam da ćete je i ubuduće slaviti svake godine kao trajni podsjetnik ljubavi hrvatske policije sa željom da je prenosite na buduća pokoljenja. Samo tako ova i svaka naša proslava ima svrhu. Neka vas dragi Bog vodi i prosvjetljuje kao svoje sinove i kćeri da danas ovoj Zemlji pomognete svojim umijećima i ljubavlju da bude zemlja slobode, dostojanstva, pravednosti i mira. Amen. ■

21. obljetnica Antiterorističke jedinice Lučko Zagreb, 7. rujna 2011.

Obilježavanje 21. obljetnice Antiterorističke jedinice Lučko događa se na sam blagdan sv. Marka Križevčanina, kojega danas svečano slavi Bjelovarska biskupija.

Evo nekoliko najosnovnijih podataka iz života sv. Marka Križevčanina. Rodio se 1589. u kraljevskom gradu Križevcima. Školovao se u Grazu, Beču i Rimu, u Papinskom zavodu koji se zvao: „Germanicum et Hungaricum“. Na jednom dokumentu, koji se i danas čuva u tom Papinskom zavodu, može se pročitati njegov vlastoručni potpis s dodatkom „Croata - Hrvat“. Očito je da je ovaj svetac bio ponosan na svoje hrvatske korijene i svoj hrvatski identitet, kao što su to bili ponosni na svoje i drugi studenti iz Austrije, Njemačke, Mađarske, koji su zajedno s njim studirali u Papinskom zavodu u Rimu.

Nakon svećeničkog ređenja bio je pozvan u Hrvatsku, u kojoj je proboravio kratko vrijeme, da bi nakon toga na poziv slovačkog nadbiskupa otputovao u Trnavu, gdje je bio imenovan ravnateljem sjemenišne odgojne ustanove za formaciju mladića - pripravnika za svećenike. Gradska je uprava grada Trnave pozvala je još dvojicu njegovih prijatelja, koji su pripadali redu isusovaca, da se pobrinu za duhovni život katolika. To su bili o. Stjepan Pongrac i o. Melkior Gradec. Njihov rad je bio veoma plodonosan i to je razbjesnilo kalvine, koji su optužili katolike da su namjerno izazvali požar u srpnju 1619. godine. Zapovjednik naoružane garde ušao je u grad i dao je uhvatiti svu trojicu svećenika i strpao ih je u tamnicu, tražeći od njih da napuste katoličku vjeru i prihvate kalvinističku. Kako su sva trojica odbili zaniijekati svoju vjeru, vojnici su ih mučili i 7. rujna 1619. godine, na današnji dan, odsjekli su im glave. Papa Pijo X. proglasio je svu trojicu blaženima 1905. godine, a papa Ivan Pavao II. prigodom svojeg pastoralnog pohoda Slovačkoj, proglasio ih je svetima u Košicama.

Jedna, dakle, od Markovih odlika bila je njegov ponos na svoj narod. Dobro je ovdje napomenuti i danas, da se svoje nacionalnosti nitko ne treba stidjeti, jer tko poštuje svoje, poštivat će i tuđe, dapače, uvijek će u drugome otkrivati vrijednosti koje mogu svima poslužiti za izgradnju zajednice ljudi. Ljubav prema svome narodu odlika je plemenitih i zrelih ljudi.

Kad su Marka Križevčanina ubili kalvini zbog katoličke vjere, mnogi su žalili za njim, zgražajući se nad zločinom svojih sunarodnjaka, koji su zloupotrijebili vjeru, vođeni mržnjom

prema ljudima druge vjere i narodnosti. Na sv. Marka Križevčanina mogu se primijeniti riječi današnjeg evanđelja: „Hoće li tko za mnom, neka se odreče samoga sebe, neka danomice uzima križ svoj i neka ide za mnom“ (Lk 9, 21).

Što to znači? Očito je da nije dosta reći da je netko vjernik, nego je potrebno vjeru živjeti, a to znači uzeti na sebe sve posljedice koje proizlaze iz opredjeljenja za Isusa Krista i njegovo evanđelje: biti spreman izložiti se pogrdama, osudi ljudi da je vjera nesuvremena, drugim riječima, pripadati kategoriji „čudnih“ ljudi.

Druga izreka Isusova nadovezuje se na ovu prvu: „Tko hoće život svoj spasiti, izgubit će ga, a tko izgubi život svoj poradi mene, taj će ga spasiti“. Čovjek ne spašava svoj život osvajanjem tuđih prostora i ubijanjem nevinih ljudi, nego ukoliko je spreman žrtvovati vlastiti život za druge iz ljubavi prema Bogu Isusu Kristu.

Papa Benedikt XVI. rekao je 28. kolovoza ove godine: „Kršćanin ide za Gospodinom kada s ljubavlju prihvaća vlastiti križ, koji je svjestan da ga ne nosi sam, već s Isusom, dijeleći s njim isti put darivanja. A papa Pavao VI. je rekao: „Na tajanstven način, sam Krist, da iskorijeni iz čovjekova srca grijeh preuzetnosti i očituje Ocu potpunost i sinovsku poslušnost, prihvaća... umrijeti na križu. Prihvaćajući svojevrijedno smrt, Isus nosi križ svih ljudi i postaje izvor spasenja za sav ljudski rod“. I tako je križ prosvijetlio one koji su bili zaslijepljeni neznanjem, oslobodio one koji su bili robovi grijeha, donio otkupljenje čitavom čovječanstvu.

Treća Isusova izreka stavlja čovjeka pred izbor: Prihvatiti bogatstvo, biti mu rob ili prihvatiti Boga Isusa Krista i njegovo evanđelje. Dakle, Isus nam poručuje da je veličina čovjeka u tome da ga slijedimo uz cijenu žrtve. U tom smislu piše apostol Pavao: „Radujte se kao zajedničari Kristovih patnja, da i o objavljenju njegove slave mognete radosno klicati. Pogrdjuju li vas zbog imena Kristova, blago vama“.

Dragi prijatelji! Nije lako živjeti evanđelje. To se odnosi na sve: papu, biskupe, svećenike i vjernike. Neki ljudi se prilagođuju evanđelju prema svojim željama. Odatle i traženje nekih, nazovi vjernika i svećenika, koji žele da Crkva promijeni svoj stav glede naučavanja. Ona to ne može učiniti, jer inače ne bi bila Kristova crkva. Mnogi žele biti vjernici, ali ne žele živjeti vjerničkim životom, jer bi to značilo prihvatiti patnju. Kršćanska patnja je suživot s Kristom. Pavao piše:

„Smatram uistinu: sve patnje sadašnjeg vremena nisu ništa prema budućoj slavi koja se ima očitovati u nama“ (Rim 8, 18). Ove su riječi podržavale mučenike tijekom povijesti, kao i mučenika sv. Marka Križevčanina.

Što nam poručuje sv. Marko Križevčanin? Prije svega, riječ je o čovjeku koji pripada ljudima koji su radili na izgradnji jedinstva i mira, posebno u ondašnjoj Europi. U tom smislu prepoznajemo ga kao preteču onih izvornih vrijednosti koje su nadahnjivale osnivače današnje Europske unije, u kojoj bi svaki narod trebao biti poštivan i svaki čovjek sa svojim nacionalnim, vjerskim i kulturalnim specifičnostima, poštujući različitosti i prepoznavajući u njima bogatstvo koje obogaćuje druge.

Druga Markova crta jest duhovna dimenzija, koja je veoma važna za nas i najjači je vez jedinstva ljudi. Kršćanska vjera je naša baština, naš ponos, ali i obveza da ju živimo i čuvamo kao temelj jedinstva i jamstvo dostojanstva različitosti.

Dragi prijatelji! U sv. Marku Križevčaninu možemo naći svježi primjer i vrsno nadahnuće kako vjeru živjeti u svakodnevici vašeg profesionalnog poslanja: njegovati zajedništvo među ljudima, ljubiti svoj identitet, poštivati tuđi i stvarati klimu jedinstva na razini duha. Na tome nam je svima raditi i u tome nam treba velika Božja pomoć, jer smo kao ljudi nerijetko obuzeti sebičnošću interesa i isključivošću egoizma.

Crkva je oduvijek i na posebni način štvala svoje mučenike prije svega zbog njihove nesebične ljubavi i privrženosti Isusu Kristu. Mučenici su svjedoci Isusa Krista i naši uzori, poput blaženog kardinala Stepinca koji je, za

vrijeme montiranog sudskog procesa u Zagrebu, u svojem obrambenom govoru jasno rekao da je Isus Krist ne samo povijesna osoba, nego je i pravi Bog za kojega je on sam spreman dati svoj život.

Dragi prijatelji! Ne bojte se biti kršćani – policajci. Ne bojte se riječju i životom ispovijedati i svjedočiti da pripadate Isusu Kristu i da na njegov način želite graditi ovo društvo i ovaj svijet. Oslonite se na velikog Pavla koji reče: „Ne stidim se, uistinu, evanđelja: ono je snaga Božja svakomu tko vjeruje“ (Rim 1, 19). „Ako li netko trpi kao kršćanin, neka se ne stidi, nego slavi Boga zbog tog imena“ (1 Pt 5, 16).

Obilježavajući danas 21. obljetnicu osnivanja Antiterorističke jedinice Lučko mi se spominjemo ne samo velikih pothvata ove jedinice, njezine profesionalnosti koja je spremna odraditi veoma sofisticirane radnje u sastavu Oružanih snaga, nego prije svega divnih ljudi, koji su s vjrom i nadom krenuli u obranu svoje Hrvatske, ljubeći je do kraja. Mnogi su od njih s vjrom u Boga Isusa Krista, bili spremni dati i svoje živote. Stoga se može na njih primijeniti Isusova riječ: nema veće ljubavi od ove: tko svoj život dade za prijatelje svoje“.

Rodbini pokojnika želimo i od Boga molimo puno snage da izdrže, ponosni na svoje sinove i očeve, koji su poginuli, braneći svoje a ne osvajajući tuđe. Svima vama, posebno preživjelim braniteljima i pripadnicima ATJ Lučko želimo i Gospodina molimo da vas dobri Bog prati svojim blagoslovom, vas i vaše drage obitelji. Obilovali mirom i blagoslovom po zagovoru sv. Marka Križevčanina. Amen. ■

Sv. Marko Križevčanin

Koprivnica, 7. rujna 2011.

Iako smo razmjerno malen narod u odnosu na druge katoličke narode, ipak imamo 3 sveca, koje je Crkva službeno proglasila uzorima vjere i ljubavi prema Isusu Kristu, a to su sv. Leopold Mandić, sv. Nikola Tavelić i sv. Marko Križevčanin. Oni su završili svoj ovozemaljski život izvan Hrvatske.

Da bismo razumjeli tko je sveti Marko Križevčanin, kojega danas slavi vaša policijska kapelanija, dobro je spomenuti barem neke podatke iz njegovog života kao i vrijeme u kojem je živio.

Rodio se 1589. u kraljevskom gradu Križevcima. Školovao se u Grazu, Beču i Rimu, u Papinskom zavodu koji se zvao: „Germanicum et Hungaricum“. Na jednom dokumentu, koji se i danas čuva u tom Papinskom zavodu, može se pročitati njegov vlastoručni potpis s dodatkom „Croata - Hrvat“. Očito je da je ovaj svetac bio je ponosan na svoje hrvatske korijene i svoj hrvatski identitet. Budući da su se u Papinskom zavodu nalazili mnogi studenti iz Njemačke, Austrije i Mađarske, koji su bili ponosni na svoje porijeklo, a nerijetko su to i javno isticali, to isto je učinio i sveti Marko davši svima do znanja da se ne stidi svoga porijekla, iako pripada manje brojčanom narodu od njihova.

Nakon svećeničkog ređenja pozvan je u Hrvatsku, u kojoj je proboravio kratko vrijeme, da bi nakon toga otputovao na poziv slovačkog nadbiskupa u Trnavu, gdje je bio imenovan ravnateljem sjemenišne odgojne ustanove za formaciju mladića-pripravnika za svećenike. Gradska je uprava grada Trnave pozvala još dvojicu njegovih prijatelja, koji su pripadali redu isusovaca, da se pobrinu za duhovni život katolika. To su bili o. Stjepan Pongrac i o. Melkior Gradec. Njihov rad je bio veoma plodonosan i to je razbjesnilo kalvine, koji su optužili katolike da su namjerno izazvali požar u srpnju 1619. godine. Zapovjednik naoružane garde ušao je u grad i dao je uhvatiti svu trojicu svećenika i strpao ih je u tamnicu, tražeći od njih da napuste katoličku vjeru i prihvate kalvinističku. Kako su sva trojica odbili zaniijekati svoju katoličku vjeru, vojnici su ih mučili i 7. rujna 1619. godine, na današnji dan, odsjekli su im glave. Papa Pijo X. proglasio je svu trojicu blaženima 1905. godine, a papa Ivan Pavao II. prigodom svojeg pastoralnog pohoda Slovačkoj, proglasio ih je svetima u Košicama.

Iz životopisa sv. Marka Križevčanina vidi se da je bio profinjeni intelektualac, veoma naobražen i kulturni čovjek, a nadasve svet. To po-

sebno pokazuje činjenica da ga je kardinal Puzos pozvao u svoju ostrogonsku nadbiskupiju, u Mađarsku, i ondje mu povjerio upravu sjemeništa i odgoj budućih svećenika. Sama činjenica da je na tu odgovornu službu, od stranca u stranoj zemlji, postavljen sveti Marko - Hrvat, dovoljno govori o njegovoj intelektualnoj i duhovnoj veličini. Jedna, dakle, od Markovih odlika bila je ponositost na svoj narod i svoju pripadnost njemu. Nije se stidio biti Hrvat, nego je to često i javno potvrđivao.

Dobro je ovdje napomenuti i danas, da se svoje nacionalnosti nitko ne treba stidjeti, jer tko poštuje svoje, treba poštivati i tuđe, dapače, uvijek će u drugome otkrivati vrijednosti koje mogu svima poslužiti za izgradnju zajednice ljudi. Ljubav prema svome narodu odlika je plemenitih i zrelih ljudi. Čovjek Markova „kova“ svugdje se osjećao (u Zagrebu, Rimu, Trnavi, Ostrogonu) kao kod svoje kuće. S pravom za njega možemo reći da je u svojem vremenu bio Hrvat - Europljanin: ni u jednom narodu ni gradu nije bio tuđin, a bio je i ostao Hrvat. Njegov nacionalni ponos i zrelost nije mu dopuštala da ljude dijeli po nacionalnoj pripadnosti ili po vjerskom uvjerenju. Za njega su ljudi sinovi Božji i kćeri Božje, te ih je doživljavao kao braću i sestre s kojima treba živjeti u slozi. Upravo zbog takvih svojih stavova, među strancima je stekao mnoge prijatelje. Kad su ga kalvini ubili, mnogi su žalili za njim, zgražujući se nad zločinom svojih sunarodnjaka, koji su zloupotrijebili vjeru, vođeni mržnjom prema ljudima druge vjere i narodnosti.

Što nam poručuje ovaj i ovakav sveti Marko Križevčanin? Prije svega, riječ je o čovjeku koji pripada ljudima izgradnje jedinstva i mira, posebno u ondašnjoj Europi. U tom smislu prepoznamo ga kao preteču onih izvornih vrijednosti koje su nadahnjivale osnivače današnje Europske unije. Danas ova društveno politička stvarnost mnogima znači zajednicu velike obitelji država Europe, zajednicu različitih nacija, u kojoj bi imao biti poštivan svaki čovjek sa svojim nacionalnim, vjerskim i kulturalnim specifičnostima, poštujući različitosti i prepoznavajući u njima bogatstvo koje obogaćuje druge.

Druga Markova crta važna za sve nas danas, svakako je duhovna dimenzija, najjači vez jedinstva ljudi. Kršćanska vjera je naša baština, naš ponos, ali i obveza da ju živimo i čuvamo kao temelj jedinstva i jamstvo dostojanstva različitosti. Duhovna dimenzija nadilazi one sitne različitosti

koje među nama mogu biti smetnja, osobito kada su one izraz naše ljudske i li vjerničke nezrelosti. Duhovna dimenzija je toliko duboka da se poistovjećuje sa samim ljudskim duhom, a to je najdublja dimenzija svakog čovjeka. Kada netko naviješta duhovnu dimenziju, onda doista nudi zajedništvo ljudi na razini koja dodiruje ljudsku bit i time nadilazi sitne razmirice koje naša nezrelost ponekad znade staviti u prvi red vrijednosti.

Braćo i sestre, očito je da je vaša policijska kapelanija izabrala odličnog zaštitnika, vrlog muža, kreposnog čovjeka i svetog svećenika, svetog Marka Križevčanina. U njemu možete naći svježi primjer i vrsno nadahnuće kako vjeru živjeti u svakodnevici vašeg profesionalnog poslanja: njegovati zajedništvo među ljudima, ljubiti svoj identitet, poštivati tuđi i stvarati klimu jedinstva na razini duha. Na tome nam je svima raditi i u tome nam treba velika Božja pomoć, jer smo ljudi nerijetko obuzeti sebičnošću interesa i isključivošću egoizma. Sveti Marko „pekao“ je svoju muževnost i svetost u Kristovoj školi: nesebičnost ljubavi i vjernost do kraja.

Crkva je oduvijek i na posebni način štvala svoje mučenike prije svega zbog njihove nesebične ljubavi i privrženosti Kristu snagom vjere do skrajnjih posljedica smrti. Mučenici su svjedoci Isusa Krista i uzori nama „na putu“. Jedan, uz svetog Marka, svakako je naš blaženi kardinal Stepinac koji je, za vrijeme montiranog komunističkog sudskog procesa u Zagrebu, u svojem obrambenom govoru jasno rekao da je Isus Krist ne samo povijesna osoba, nego je i pravi Bog za kojega je on sam spreman dati svoj život. To su svjedoci. To su mučenici. Znaete da će vas ta izjava osuditi, ali život nije vrjedniji od te istine. Na takvim ljudima, naravno i na vašem svetom zaštitniku ostvaruju se riječi današnjeg evanđelja, u kojem nam Isus poručuje: „Hoće li tko za mnom, neka se odreće samoga sebe, neka danomice uzme križ svoj i neka ide za mnom“.

Očito je da nije dosta reći „vjernik sam“. Jako je potrebno s križem na ramenima „ići za Isusom“, a to znači uzeti na sebe svu posljedicu opredjeljenja za Isusa Krista u današnjem svijetu: izložiti se porugama, osudi nesuvremenosti, pripadanja kategoriji „čudnih“ ljudi. Braćo i sestre, ne bojte se biti kršćani – policajci. Ne bojte se riječju i životom ispovijedati i svjedočiti da pripadate Isusu Kristu i da na njegov način želite graditi ovo društvo i ovaj svijet. Oslonite se na velikog Pavla koji reče: „Ne stidim se, uistinu, evanđelja: ono je snaga Božja svakomu tko vjeruje“ (Rim 1, 19). „Ako li netko trpi kao kršćanin, neka se ne stidi, nego slavi Boga zbog tog imena“ (1 Pt 5, 16). „Poradi toga i ovo trpim, ali se ne stidim jer znam kome sam povjerovao i uvjeren sam da je on moćan poklad moj sačuvati za onaj Dan“ (Tim 1, 12).

Zato će taj isti Pavao one koji trpe zbog Isusa Krista pozvati na radost: „Radujte se kao zajedničari Kristovih patnja“. To znači: postajete Isusova prisutnost i Isusovo djelo u svijetu. Postajete ustvari ljudi koje svijet nema, a potrebni su mu kao gladnome kruh i žednome voda. U svijetu egoizma, Isusovi učenici nude altruizam. U svijetu hedonizma, Isusovi učenici nude trijeznost. U svijetu napuhanog nadmetanja, Isusovi učenici nude vrijednost osobe i dobrobit ljudske zajednice.

Braćo i sestre, posve je opravdano da ste svetog Marka uzeli za svoga zaštitnika. I niste pogriješili u tom izboru. On je toliko velik da je zaslužio biti zaštitnikom vaše kapelanije i vas osobno, vašeg posla i vaših obitelji. Njegova poruka je: vjerna ljubav je uvijek najjača i samo ljubav gradi svijet dostojan Boga i čovjeka. Zato, neka i naša završna misao bude ona početna molitva ovog slavlja: „Bože, danas svetkujemo pobjedničko slavlje prezbitera i mučenika Marka Križevčanina. Usliši nam molitve i daj da poput njega budemo tebi vjerni sve do smrti. Po Kristu Gospodinu našem. Amen. ■

Dan Bojne za specijalna djelovanja Delnice, 8. rujna 2011.

Draga braćo i sestre! Danas slavimo rođendan Blažene Djevice Marije, ali i rođendan Bojne za specijalna djelovanja, rođene prije 11 godina. Iako je mlada, učinila je veoma mnogo u ovom kratkom vremenu, izvršavajući stručno i zdušno povjerene joj zadatke oslanjajući se i na vlastitu inventivnost. Za ovu bojnu, prema svjedočenju struke, možemo reći da pripada najelitnijim i najobučenijim postrojbama HV, spremna preko svojih pripadnika izvršiti najosjetljivije operacije na kopnu, moru i u zraku na svim terenima i pod svim vremenskim uvjetima.

Braćo i sestre, rođenje Blažene Djevice Marije, ima važnu, zapravo sudbonosnu ulogu u povijesti čovječanstva. Naime, rođenje svakog djeteta u obitelji predstavlja pravu radost za sve one koji ljube život i budućnost čovjeka. Danas slavimo upravo rođenje djeteta. Ono je svojim pojavkom obradovalo svoje roditelje, rodbinu, ljude ove naše planete koja nam je dom. Obradovalo je i samo nebo, kako kliče Crkva u ulaznoj pjesmi današnje svetkovine: "Radosno svetkujemo rođenje Blažene Djevice Marije. Iz nje se rodilo Sunce pravde, Krist Bog naš." Razlog, dakle, današnje radosti je rođenje Marijino koja je rodila „Sunce pravde“ Krista Isusa koji svojim sjajem života, čistoćom nauka, odnosom prema slabima i pobjedom nad grijehom i smrću obasjava ovaj naš planet Zemlju. Liturgija uzimajući rije-

či svetog Bernarda i nadahnuta Svetim pismom danas se pita: "Tko je ta što se diže kao zora, krasna kao mjesec, divna kao sunce?" i odgovara: "To je Marija, Majka Isusova". To je ona koju su počeci ljudskog roda najavili u Knjizi Postanka, kad je sam Bog rekao zmiji, simbolu zla - Sotoni: "Neprijateljstvo ja zamećem između tebe i Žene, između roda tvojega i njezina: on će ti glavu satirati, a ti ćeš mu vrebati petu" (Post 3, 15). Čuvši za to obećanje i osjećajući teret zla, proroci su oživljavali nadu ljudi u njezin pojavak, te su je, poput Izaije i Miheja, najavljivali kao „Djevicu, koja ima roditi“ pobjednika zla.

I upravo današnje Evanđelje govori o ispunjenju proročkih riječi; iznosi nam rođenje onoga za kojega proroci rekoše da „se ima roditi“, Isusa Krista, Spasitelja naroda od grijeha njegovih (usp. Mt 1, 21).

Koje poruke današnjeg blagdana istaći i ponuditi vam kao važan govor odgovornim ljudima danas? Usredotočit ću se na dvije i nešto vam o svakoj od njih reći.

Prva poruka: život je najveća svetinja. Slaveći rođenje Marijino, Crkva želi jasno kazati da je život svetinja. Crkva, to jest narod koji vjeruje u Boga i u Isusa Krista, oduvijek se zauzimala za brak kao zajednicu života muškarca i žene, za obitelj kao najsvetiju stanicu društva, za novi život kao plod ljubavi bračnog zajedništva, za in-

tegralnost ljudskog života od njegova začeca do smrti. Danas su sve ove navedene vrijednosti dovedene u pitanje. Temelj osporavanja nisu objektivni argumenti, nego izopačena savjest koja ima nemjerljivu moć u ustanovama, udrugama, medijima koji pogoduju svemu što je protiv zdravog razuma. Na djelu je veliki konflikt zla i dobra, života i smrti. Često smo slušali izjave pojedinih ljudi, a o tome se na veliko raspisao i tisak, da je slobodno ubiti začeto a nerođeno dijete, ono je „predmet“, a ne čovjek. Ovakvi stavovi pokriveni su i zakonskim odredbama, pa se često pitam: od koga i od čega nas takvi zakoni štite. A to je primarna uloga zakona. Nije nesuvislo pitati se, kad je već tako na razini zakona, može li jedna državna instanca, kao što je na primjer parlament odnosno sabor, obvezati kršćanina da čini zlo, da ubija nerođene? Posve jasno kažem, makar se ovo prozvalo „civilnim neposluhom“: kršćanin mora stati na stranu života, kršćanin mora znati da zakon koji obvezuje na zlo, ne treba poštivati, kršćanin mora biti podložan svojoj savjesti, a preko nje jedinom Bogu. To je istina našeg ponašanja u predmetnim pitanjima.

Temelj na kojem počiva narod i čovječanstvo jest obitelj koja snagom ljubavi rađa život. Narod bez takve obitelji je narod bez budućnosti. Jake i sretne Hrvatske nema bez jakih, fizički i moralno zdravih obitelji, bez jakih i zdravih stavova savjesti. A toga nema bez zdravih pojedinaca, bez dobre i plemenite ljudske duše i bez zdravog moralno-etičkog odgoja. Sigurni smo u jedno: kad bi se poštivao ljudski život, ne bi se zatvarale škole i ne bi se govorilo o nestanku Hrvata za 200 godina. Statističari nam iznose podatke da za 30 godina neće imati tko raditi, jer će većina ljudi biti starci. Svima je jasno da sve bržem nestanku Hrvata pridonosi i veliki broj abortusa (godišnje registriranih oko 40 tisuća). Svi to znaju i ništa se adekvatna ne poduzima u ovoj zemlji da se ovakvoj eliminaciji čovjeka, ljudskog bića, stane na kraj. Nisu nas mogli uništiti najljući neprijatelji stoljećima, a sada sami sebe uništavamo.

Dragi vjernici, u vezi s ovom porukom uočavamo da nas blagdan Marijina rođenja potiče da ljudskom životu valja pristupiti do kraja odgovorno; govori nam da je rođenje djeteta blagoslov, a nipošto nesnošljivo opterećenje u obitelji; uči nas da u odnosu na ljudsko biće, nema razlike između rođenog i začetog a ne rođenog djeteta; poručuje nam da svako začeto ljudsko čedo ima pravo na život. Potrebno nam je spoznati da vlast nad ljudskim životom ima samo Bog, a ne čovjek. Sve je drugo sotonska varka.

Govorim vam ovo kao ljudima i osobito kao vjernicima: živimo istinu vjere i bit ćemo uvijek na strani života. Kriza vjere, odnosno ne-

vjera, zna biti u korijenu svih drugih ljudskih, gospodarskih, političkih kriza. Pogledajmo što je značila vjera hrvatskih branitelja u Domovinskom ratu? Njihova pobjeda neprijatelja dovoljno o tome govori, tim više što smo, ljudski govoreći, bili osuđeni na neuspjeh. Pa ipak, vjera u pobjedu dobra, slobode, istine, konačno u samu slobodu i neovisnost Hrvatske, bila je odlučujuća, a što je svojim radom potvrdila u određenim okolnostima i Bojna za specijalna djelovanja, i to često u veoma kompliciranim situacijama.

Druga moja poruka o današnjem blagdanu je: postoji duhovni, milosni, božanski život u čovjeku. Ovo rođeno dijete, Marija, postat će Majkom Spasitelja ljudi, kako to ističe današnje Evanđelje. Ona će tim činom uspostaviti narušeni red između Boga i čovjeka: Bog će čovjeku po Isusu, Sinu Marijinu, vratiti grijehom izgublenu milost. Zato će Anđeo Gospodnji i svetog Josipa pripremiti za taj veliki zaokret koji će se po Isusu Kristu dogoditi. Riječima “Josipe, sine Davidov, ne boj se uzeti k sebi Mariju, ženu svoju. Što je u njoj začeto doista je od Duha Svetoga. Rodit će sina, a ti ćeš mu dati ime Isus, jer će on spasiti narod svoj od grijeha njegovih” (Mt 1, 21). Bog i nas ljude, preko Josipa, uključuje u svoj božanski plan o novom čovjeku i novom svijetu kojeg će uspostaviti po Isusu Kristu, sinu Marijinu. Ta novost čovjeka i svijeta stoji u tome da čovjek postaje sudionik božanskog bića i time nadilazi svoj limit ograničenog čovjeka. To nadilaženje zovemo milost.

I na kraju, draga braćo i sestre, dragi prijatelji! Rođenje Blažene Djevice Marije mora biti za nas izvor iskrene radosti, jer smo po njoj dobili Spasitelja svijeta, pa će bez sumnje biti naša zagovornica kod svoga Sina, ako je budemo iskreno štovali i zazivali u pomoć”, poručuje blaženi kardinal Stepinac. Marija se, dakle, neće oglušiti na naše molitve, jer “Marija se brine materinskom ljubavlju za braću svoga Sina koji još putuju i nalaze se u pogibeljima i tjeskobama, dok ne budu dovedeni u sretnu Domovinu” (usp. LG 62). Slaveći danas dan Bojne za specijalna djelovanja molimo: Isusova i naša Majko Marijo! Tvojem rođenju radovala se zemlja i nebo. Daj da se i mi radujemo ne samo tvojem rođenju nego i svakom novorođenom djetetu. Isprosi našim majkama milost da se ne povode za lažnim savjetnicima i neprijateljima života. Ti im budi Savjetnica i Pomoćnica. Blagoslovi našu domovinu i sve nas da s obnovljenom vjerom i nadom na samom početku trećeg tisućljeća spoznamo da je ljudski život najveća svetinja, kao i život Božji u nama. Spominjući se Bojne za specijalna djelovanja molimo i za sve poginule hrvatske branitelj, a živima želimo tvoj zaštitu i tvoj blagoslov. Amen. ■

Hodočašće vojske iz Knina

Propovijed generalnog vikara o. Jakova Mamića, Biskupija kod Knina, 16. rujna 2011.

Dragi hodočasnici, naša prisutnost ovdje nije samo ono što se vidi, puka fizička prisutnost osoba. Onaj duboki sadržaj ove prisutnosti je unutra, u nama. Naime, s nama je danas, kao potomcima drevnih otaca, došla naša slavna, teška i ponekad grešna povijest našega naroda, hrvatskih vladara, povijest naših saveza i obračuna s prijateljima i neprijateljima, povijest naše borbe za „krst časn i slobodu zlatnu“, povijest našeg preživljavanja s državama i nacijama prošlih vremena, povijest naše obmane u Staroj i naše izgubljenosti u Novoj Jugoslaviji.

U našoj prisutnosti ovdje nalazi se i naša povijest Domovinskog rata čiju ste gorčinu i zahtjevnost iskusili vi, dragi vojnici – hodočasnici i branitelji ove zemlje, zajedno s vašim zapovjednicima, od kojih su neki optuženi i osuđeni za zla koja ne počinise. Vi ste na svojim leđima iznijeli muku i izvojevali pobjedu nacije. Zahvaljujući vama, vašim suborcima, našim braniteljima, mi danas možemo biti ovdje kao vojska, kao građani slobodne zemlje i kao vjernici u slobodnoj zemlji.

Eto, ta i takva povijest rađala nas je i gradila. Utiskivala je u nas tragove svoje zbilje. Poneku radost i pokoju žalost. Dobro i zlo, milost i grijeh.

Dragi hodočasnici, prognanom izraelskom narodu u Babilonu, u vremenu okončanja Judinog kraljevstva (oko 639.), u vremenu njegovih velikih poniženja, pogibija, progona i nevolja prorok Sofonija piše *tri poruke* (Sef 3, 14-18a).

Prva je: *Budite veseli, jer ste oslobođeni! Veselje se mora čuti i vidjeti:* „Kliči od radosti,... Viči od veselja,... Veseli se i raduj se iz sveg srca... Izraele“.

Druga je: *Bog je s tobom. Uoči uzroke svoje radosti i veselja:* riješen si osude, neprijatelj je uklonjen, Bog, vladar tvoj, u sredini je tvojoj.

Treća je: *Tvoja sloboda, radost je Božja.* Zato Bog obećava: bit ćeš slobodan od straha, ruka ti neće klonuti, Bog će ostati s tobom, on će se zbog tebe radovati.

Budite veseli. Bog na tome inzistira. Veselje je slavlje. Veselje je stanje u kojemu je čovjek obuzet srećom i radošću. Ono zahvaća cijelu osobu, tako da ona ne može šutjeti. Veselje govori. Zato prorok kaže: „Kliči od radosti,... Viči od veselja,... Veseli se i raduj se iz sveg srca... Izraele“.

I doista, bilo je vremena i dana kad smo se iskreno radovali jedni drugima, kad smo cijenili svaki doprinos kojega smo vidjeli ili za nj čuli, svaku pjesmu koja je u nama rađala ponos i za-

jedništvo, svaku vijest koja nam je govorila kako je na pomolu nada i kako se sloboda zemlje širi. Bilo je dana u kojima smo bili sretni kao narod i zahvalni kao vjernici. Klikitali smo od radosti i vikali od veselja.

A onda dođoše vremena pomutnije; vremena podjela i zavisti; vremena osvete umišljenih i nezrelih narodnih vođa. Zavist, osvetoljubivost, ljudska i politička nezrelost ubiše nam radost, ugasiše veselje i prestade kliktanje. Ponudiše nam pladnjeve mržnje, optužbi i svađa. Upletoše nas u svoje tkanice i preko „naših leđa“ odrađiše svoje podmukle projekte. I sve to platismo svojim znojem i radom, uvjerenjem i nadom da činimo dobro.

Zli ljudi dadoše nam zlu hranu i zagadiše organizam zdravog narodnog tkiva, ono bolesno ne izliječiše. Neki od njih nas obmanuše; drugi nas izdadoše; treći pokradoše, a četvrti šute o svojim zlima, jer oni nisu „zli“. Oni su uvjereni da je zlo uvijek na „drugoj“ strani. Kažu: njihova povijest je uvijek „čista“, a drugi to ne vide, jer su zli. Kažu: njihovo razmišljanje o čovjeku, o braku i obitelji, o životu, o ljudskoj seksualnosti, o svjetonazoru, o ustroju društva, o vrednotama i nosivim strukturama ljudske sreće je „suvremeno“, dok su drugi nedorasli vremenu i zatočeni ci prošlosti. Učiniše sve da nam iz srca prognaju razloge sreće, ponosa i veselja. Sve čine da izbacе jedinog Boga i uspostave „kumire“, jer kažu: Bog kojeg izbacujemo nije Bog čovjekove sreće. U tome nađoše oslonce u političkim i gospodarskim moćnicima naše Europe: s njima se savjetuju i njih slušaju.

Ipak, braćo i sestre, unatoč ovakvoj situaciji, prorok ostaje pri svojoj riječi koju mu Boga stavlja u usta za nas: **Veseli budite. Kličite i vičite od veselja.** Ostanite stameni u opredjeljenju za Isusov put izgradnje čovjeka i povijesti.

Okosnica, na koju se Božji savjet nama oslanja, nalazi se u drugoj prorokovoj poruci:

Bog je s tobom. Da! Unatoč izbačenosti Boga, mi vjernici ostajemo stameni s istim Bogom kojeg oni odbaciše. Stojimo čvrsto, jer naš Bog ne dopušta da budemo „trske“ koje vjetar njiše onako kako mu se prohtje. Možemo biti „skršeni“, ali ne ostati bez ponosa i dostojanstva. Možemo biti izrugivani, ali ne možemo biti pokolebani u istini. Možemo biti izbjegavani, ali znademo da se svijet ne može mijenjati bez nas - nositelja Radosne vijesti evanđelja.

Znademo da snaga naših stavova ne dolazi

od nas, jer smo slabi i smrtni kao i svi drugi. Naše uporište je „Bog s nama“, ili kako kaže prorok Sofonija, „Bog, Vladar tvoj u sredini je tvojoj“. Znamo da naša kršćanska *razmišljanja* nisu plod našega znanja, nego su nadahnuća i pouke Boga „među nama“. Znamo da naša *različitost* od „svijeta“ nije „čudovišna prisutnost prošlosti“, nego svjedočenje vrednota i vrijednosti bez kojih će čovjek i svijet propasti. I na koncu, poznato nam je da naša „*skršenost*“ nije znak Božje odsutnosti i nemoći, nego naše ljudske krhkosti i potrebe Boga „među nama“.

Iskustvo *takvoga* Boga navelo je proroka da nam pomogne otkriti narav Boga u kojeg vjerujemo, i zato kaže:

Tvoja sloboda, radost je Božja. Bog u kojeg vjerujemo, kojeg navješćujemo, zbog kojeg trpimo i ponosimo se, nije Bog koji bi uživao u našim nesrećama. Sasvim suprotno: naša sloboda, njegova je radost. Bog je, doista žalostan, ako ima među nama ljudi koji su vezani okovima ovisnosti, teških grijeha i neslobode. Toliko ljubi našu slobodu, da je sam u osobi Isusa Krista umro za nju.

Pozivam vas, braćo i sestre, da preispitamo svoju sliku o Bogu u kojeg vjerujemo i o kojem govorimo. Ne dajte da vas ni „bog“, ni društvo, ni suvremeni mentalitet, ni sredina, opterete kompleksima vjerništva kao nečim što sputava čovjeka i čini ga infantilnim. Vjera jest za *slabe*,

ali da budu jaki. Vjera jest za *grešne*, ali da postanu čisti. Vjera jest za *opterećene*, ali da postanu slobodni. Vjera jest za *malene*, jer su samo po njoj veliki.

Neka ovo vaše hodočašće danas u vama stvori novu radost i rodi *novo* veselje. Ivan Krstitelj se raduje *Bogu-Isusu* u krilu Djevice Marije po kojoj Bog dolazi i ostaje među nama; Elizabeta se raduje toj *ženi* Mariji, majci „Gospodina mojega“ po kojoj Bog dolazi i ostaje među nama. Marija se raduje *novosti* Božjoj koja će svijetu pokazati put čovjekove radosti i novosti svijeta: neznatni i maleni postaju *važni*, silnici i bogati ostat će *bespomoćni*, gladni će imati dobara i *iskusit* će „Boga među nama“.

Ovdje, dragi hrvatski vojnici – hodočasnici, na vrelu svoje vjere i povijesti, napijte se čistom vjere i uspostavite odnos povjerenja s Bogom „među nama“. Budite i ostanite s majkom naše povijesti. Promatrajte taj drevno isklesani pralik „Gospe Velikog hrvatskog zavjeta“. Uočite njezinu pribranost i mir, okrenutost njezinog lica i srca k Bogu za ljude. Ova žena Marija, Djevica i Majka Isusova, prepoznala je izvanrednost Božjega govora za sebe i za svijet i zato je prihvatila ući u avanturu Božjeg plana o sebi i o svijetu. Učimo od nje kako ostati zdravi u bolesnim vremenima i kako pomoći bolesnom vremenu da ozdravi od svoje smrti. Amen.

Proslava 20. obljetnice osnutka 118. brigade

Propovijed biskupskog vikara za pastoral don Josipa Stanića, Gospić, 8. rujna 2011.

U kršćanskoj duhovnoj nauci uz tri bogoslovne kreposti (vjera, ufanje i ljubav) ističu se i četiri stožerne: razboritost, hrabrost, pravednost i umjerenost. Prve su tri tipično kršćanske, a druge četiri spadaju u opću ljudsku mudrost, no u kršćanstvu dobivaju naročit smisao.

Vjerovati znači prihvatiti Boga kao dar i njemu se darovati. Izgraditi onakav odnos kakav je kod djeteta spram roditelja u sretnoj obitelji.

Ufati se znači poduzeti, u svjetlu vjere, svoje puno samoostvarenje – što često znači i pridonijeti samoostvarenju drugih – i na tom djelu neumorno ustrajati, na temelju nade u Božju milost i njegova obećanja.

Ljubiti, bar pod jednim vidom, znači ne živjeti samo sebi nego i drugima koristiti. Promicati sam život i njegovu kvalitetu. Isus je među nas došao da bismo imali život, u punini da bismo ga imali. Kršćanska je ljubav dvokrilna – prema Bogu i prema ljudima.

Od četiriju stožernih kreposti uvijek se kao prva spominje razboritost. Tko je razborit? Onaj tko posjeduje umijeće da u pravi čas odabere prave vrijednosti i za njih se založi. Onaj koji vidi dalje od neposrednog i uspijeva sagledati posljedice, pa bira, tako da se u konačnici, kada se stvari sumiraju, ne zastidi zbog onoga što je učinio i onoga što jest. Razboritost stječemo poukom Sv. pisma i tolikih drugih izvora ljudske mudrosti. Stječemo je i promišljanjem nad vlastitim iskustvom, stalno ispravljajući i pravilno usmjeravajući sami sebe. I na to je ciljala Isusova riječ u današnjem evanđelju dok je pozivao na budnost govoreći o domaćinu koji pazi da mu kradljivac kuće ne prokopa.

Čitajući povjesnicu ustroja i formiranja 118. brigade, nisam se mogao oteti osjećaju, da su oni koji su joj dali život, kao i mnogi drugi naši branitelji, postupali upravo prema ovim riječima, ne dopuštajući tatima i lopovima, kradljivcima i probojivačima da otmu ono što im ne pripada.

Pravednost je nutarnji stav, vrlina, da svakomu damo ono što mu pripada.

U svemu je tome potrebna prava mjera ili umjerenost, a nadasve hrabrost da se pod svaku cijenu založimo za prave vrijednosti, uza sve moguće protivštine. Sam Duh Sveti potiče i odgaja kršćanina da njeguje sve ove kreposti, sve ove duhovne stavove. Prava je svetost u njihovoj skladnoj i postojanoj povezanosti. To se u kršćanskoj „moralci“ zove herojstvo kreposti: da ih vršimo postojano, u što većem stupnju i uzajamnoj usklađenosti tako da obuhvate svu našu duhovnu i tjelesnu aktivnost i trpljenje. Stoga je dobro ne zaboraviti riječi današnjeg psalma: nauči nas dane naše brojiti, da steknemo mudro srce.

Sagledavajući proživljeno iskustvo, u ovoj i ovakvim obljetnicama, vjerujem da živimo ponosni. Vi branitelji na doprinos koji ste ugradili u slobodu Domovine i naroda. Mi drugi ponosni na vas i iskreno vam zahvalni.

Pavao pišući Solunjanima, a po njima, obraćajući se kršćanima svih vremena pa i nama danas, usmjerava svoju molitvu i našu pažnju na ono najvažnije: Dao Gospodin te jedni prema drugima i prema svima obilovali ljubavlju! Učvrstio vam srca da budu besprijekorno sveta. O dolasku Gospodina našega Isusa. I svih svetih njegovih s njime. Amen! ■

Uvođenje u službu novog kapelana u Policijskoj akademiji

Propovijed policijskog kapelana fra Frane Musića, Zagreb, 9. rujna 2011.

Poštovani oče biskupe!

Braćo svećenici!

Načelnici, djelatnici i polaznici Policijske akademije!

Braćo i sestre u Kristu!

Mnogo je početaka i svaki je poseban, jedinstven i neponovljiv. Iako prije svakoga početka stoji mnoštvo upitnika, čini se kako ništa nije obilježeno nadom kao početak. Započinjući uvijek se nadamo. Prve izgovorene riječi, nesigurni koraci, prva slova, ocjene u školi, svjedodžbe i diplome, posao i samostalnost kao u nizu dragulji su složeni na jednu ogrlicu koja se zove život, osvjetljeni nadom i vjerom u bolje. Svoju ogrlicu danas dopunjam još jednim draguljem – službom policijskoga kapelana u Policijskoj akademiji – s neskrivenim žarom i vjerom u njezin pravi sjaj i da ću je s ponosom pokazivati svima koji me poznaju.

Bez uznositosti i velikih riječi, moleći Božji blagoslov, na početku službe raspirujem plamičak nade da ni jednomu djelatniku ni polazniku ove akademije neće nedostajati razloga za radost i ponos zbog svećeničke službe koju budem vršio. Taj plamičak nade koji tinja u mojemu srcu iznosim i povjeravam svima na brigu. Potrebno ga je čuvati i dopustiti mu da se rasplamsa i da donosi toplinu. Iskrena mi je i duboka želja da toplinu osjete svi čije sunce davno zađe, prema kojima život u svojim ne-

predvidivostima bijaše grub, navlastito mladi polaznici koji tek traže svoje mjesto pod svodom neizvjesne budućnosti. Pa i onda kada se ne mognu naći konkretna rješenja ni dati odgovori na mnoga i teška pitanja koja se utiskuju u vaše duše, svojom svećeničkom blizinom želim biti poticaj i ohrabrenje – prijatelj i brat – svjestan da se život ne daje svesti na formulu ni iskušani model.

Jedinstveni smo i neponovljivi, vrijedni i dragocjeni. Od naše različitosti i jedinstvenosti, posebnih niti i latica složen je zajednički cvijet u buketu nazvanom Ministarstvo unutarnjih poslova. Policijska akademija je rasadište, uzgajalište u kojemu se njeguje, zalijeva, obrezuje i dotjeruje cvijeće koje kasnije na različitim mjestima drage nam domovine treba biti ures, lijepa slika oku i srcu. Imajući takav cilj pred sobom ništa nam ne smije biti preteško.

Lijepa je i poticajna misao Majke Terezije: «Ne postoje velike stvari, samo male stvari učinjene s mnogo ljubavi.» Neka ovo bude misao vodilja, moto, u našem zajedničkom životu i radu na Policijskoj akademiji. Da bismo činili male stvari s mnogo ljubavi, itekako nam može pomoći evanđeoski ulomak koji smo slušali.

Isus suprotstavlja trun i brvno. Ova nam metafora govori o ljudskim odnosima, ali istodobno otkriva i moralni sud, prihvatljivo i neprihvatljivo ponašanje. Jer se čovjek može pre-

tvoriti u kopača po tuđemu životu i tražiti od drugoga previše, a ništa ne činiti da bi se sam mijenjao nabolje iako je to prijeko potrebno – *izvaditi najprije brvo iz svoga oka*. Previše je dežurnih kritičara i kritizera od kojih nikomu nije bolje, niti je svijet bolji, nego samo licemjerniji. Licemjerno je gledati i prosuđivati samo drugoga, upirati prstom u tuđe promašaje koji mogu biti neznatni u usporedbi s našima.

Ne smijemo biti ni slijepi, pretvarati se kao da ne vidimo ono što nije dobro. Dva su poziva, naoko nespojiva – policajac i svećenik – pozivi na otvorene oči i uočavanje onoga što nije dobro za osobno i zajedničko dobro. Više od svega za ova se dva poziva traži vjerodostojnost, dosljednost. Licemjernost, vađenje truna iz tuđega oka, a neuočavanje brvna u vlastitome nikako im ne priliči.

Kao svećenik od kojega očekujete vodstvo i smjernice za život i sam sam potrebit vodstva; poučavati i biti poučen, usmjeravati prema dobru i biti usmjeren svjestan da smo

uvijek na početku kako je to pred smrt istaknuo sv. Franjo, utemeljitelj reda kojemu pripadam: «Braćo, počnimo iznova, jer jedva da smo nešto učinili.» Za njega životopisac sv. Bonaventura zapisa da je *od svega uspio načiniti ljestve do Boga*. Koje li sreće biti na tome tragu, graditi ljestve do Boga po ljudima s kojima živimo!

Ovaj početak neka bude prva stepenica u zahvalnosti na povjerenoj službi. Stoga izričem Pavlove riječi koje smo čuli u čitanju: *Zahvalan sam Onomu koji mi dade snagu – Kristu Isusu, Gospodinu našem – jer me smatrao vrijednim povjerenja, kada u službu postavi mene...* Zahvalan sam na povjerenju i zajednici kojoj pripadam Hercegovačkoj franjevačkoj provinciji, kao i ocu biskupu Jurju Jezerincu.

Mudra je i vrijedna razmišljanja Ciceronova rečenica: *Principia omnium rerum exigua – Početci svih stvari su maleni*. Neka i ovaj početak bude malen u riječima, podržavan skromnošću i malim djelima učinjenim s ljubavi! ■

Posveta Crkve hrvatskih mučenika

Propovijed kardinala Josipa Bozanića, Udbina, 10. rujna 2011.

Liturgijska čitanja: Neh 8, 1-4a.5-6.8.10.; 2 Kor 4, 7-15; Mt 16, 13-19

Dragi hodočasnici! Draga braćo i sestre!

1. Posveta crkve uvijek je izniman događaj za vjernički narod, jer posveta prije svega govori otajstvom Božje prisutnosti, ali govori i o zauzetosti Crkve koja je dovršila jedan dio svoga djela, da bi plodonosnije očitovala pripadnost i ljubav prema Bogu i blišnjima. Stoga dan posvete crkve ulazi u jedan od najvažnijih spomena vjernika u zajedništvu kojemu je izvor Isus Krist.

Međutim, ovo danas nije posveta bilo koje crkve, na bilo kojemu mjestu i bilo kojega naslova. Radosni smo što se, nakon izvršenoga zahtjevnog posla, možemo naći ovdje na uzvisini, ponad Krbavskoga polja, s pogledom koji ne zahvaća samo ova poviješću bremenita hrvatska prostranstva, nego simbolički obuhvaća svu vremenitost i vječnost hrvatskoga naroda, smisao ljudskoga življenja i ljubavi, svjedočene u kršćanskoj vjeri i nadi.

Na ovom mjestu, s posebnim osjećajima bratskoga poštovanja, zahvaljujem pastiru ove biskupijske Crkve Gospičko-senjske, biskupu Mili Bogoviću što nas je danas okupio na Krbavi i čestitam mu na ovom djelu od nacionalnog značenja. Pozdravljam njegov kler, sve Bogu

posvećene osobe i sve vjernike laike Gospičko-senjske biskupije. Pozdravljam oce nadbiskupe i biskupe, mnogopoštovane provincijale te časne majke i provincijalke, sve svećenike i redovnike, kao i časne sestre redovnice. Pozdravljam hrvatske branitelje, sve predstavnike državnih, vojnih, županijskih i općinskih vlasti. Pozdravljam sve vas, dragi hodočasnici.

Ovdje na Udbini uzdiže se Crkva hrvatskih mučenika u koju je ugrađeno puno zalaganja, duhovnih i materijalnih darova, ustrajnosti u poteškoćama, vjerničkoga oduševljenja i nesebičnosti. Zahvalni smo za ljude koji su, vođeni neumornim nastojanjima gospičko-senjskoga biskupa, mons. Mile Bogovića, vizionara i idejnog začetnika ovoga projekta, ugradili sebe – poput živog kamenja – u ovaj dom. Danas se spominjemo koraka na tome nimalo jednostavnom putu koji je stvarala i pratila cijela Crkva u Hrvatskoj i hrvatski vjernici diljem Domovine i svijeta.

Danas osjećamo da se u ovoj Crkvi zrcali mukotrpn, zahvalni i ponosni hod hrvatskoga čovjeka i naroda u povijesnim mijenama, u kojima kao vjernici uvijek promatramo Božju prisutnost i znamo da samo s pouzdanjem u njega možemo vidjeti puni smisao svoga zemaljskog putovanja i povijesnih događaja u kojima sudjelujemo.

2. Čovjek je gradnjom bogoslužnih i molitvenih mjesta izricao svoju vjeru, a molitva Crkve neprestano objavljuje nutarnju vrijednost, sadržaj i narav zajednice koja moli. Tako posveta crkvene građevine očituje otajstvo zajednice Crkve. I svatko tko želi znati što je, ili, bolje, tko je Crkva, u današnjem obredu to lako vidi.

Sažetak toga sadržaja nalazi se u posvetnoj molitvi u kojoj molimo: "Ova kuća odražuje otajstvo Crkve, koju je Krist svojom krvlju posvetio". Posveta govori da je Crkva upućena na Krista i neodvojiva od Krista. Zato se naziva Zaručnicom. Ona je ujedno i Djevica koja posvema pripada Gospodinu i Majka, "plodna u sili Duha Svetoga".

Jasno je da mi, kršćani, ovaj dom ne vidimo isključivo kao svoje djelo, jer sve što kao vjernici činimo uvijek činimo kao dionici božansko-ljudskoga djela, kao nova stvorenja, kao novi Božji narod.

3. Prva odrednica izabranoga naroda jest Božja objava i njegova Riječ upućena ljudima. O njoj nam je progovorio navještaj čitanja iz Knjige Nehemijine.

Dirljivo je, braćo i sestre, čuti kako je narod plakao "slušajući riječi Zakona". U tim je riječima izabrani narod promatrao svoj životni put, svoj povijesni hod. Sjećao se svoga zajedništva s Bogom i vjernosti, ali i svoga kršenja Zakona, svojih lutanja i nevjere. Nad njihove osjećaje i spomen prostrla se Nehemijina utjeha: "Ne žalostite se: radost Gospodnja vaša je jakost". Ta ista riječ i nama je upućena, ali kao ostvarena riječ, kao Radosna vijest, kao Evanđelje Isusa Krista, kao Riječ nad svim riječima i kao Radost nad svim radostima.

Današnje Evanđelje donosi nam susret ljudskoga govora i Božje Riječi. Isus pita učenike što govore ljudi i za koga ga oni drže? Kao odgovor na to pitanje Isus dobiva dojmove, mišljenja, nagađanja i stavljanje Isusa u poznata ljudska iskustva i obrazloženja. Jedino Petar odgovara neočekivano. Apostol Petar odgovara snagom vjere koja ne dolazi od čovjeka, nego od Boga, od Oca koji je na nebesima. Govor vjere nadilazi sve zemaljske i ljudske razloge i vidi onkraj tih granica.

4. Što govore ljudi i što kažemo mi tko je Isus? Često čujemo odgovore na ta pitanja: odgovore kao mišljenja, odgovore kao osobne interese, kao društvena stajališta; odgovore kao poticaje na dobro, odgovore kao sukobljavanje ili ruganje...

Ovdje na Udbini, snažnije nego drugdje, to se pitanje proširuje i osjećamo da postoji jedno, koje danas ne smijemo prećuti: Što govore ljudi i što kažete vi: što je i tko je Crkva? Na to pitanje čuju se još raznolikiji odgovori, a nerijetko su is-

punjeni isključivo zemaljskim tumačenjima koja ne dohvaćaju bit i ne vode u razumijevanje. Svjedoci smo napada i nametanja viđenja Crkve kao zemaljske tvorevine. Takvi pokušaji – povijest je nebrojeno puta pokazala – nisu dosegli željeni cilj uklanjanja Crkve, nego su je ojačali u vjerodostojnosti, što se jasno odražava u mučenicima.

Molitva posvete crkve kaže da je crkva grad sagrađen na brdu, svima vidljiv i svima slavan! Na Udbini je ta slika itekako živa. Crkva je vidljiva i to po svojim vjernicima; po ponašanju i življenju onih koji su prihvatili da je Isus Spasitelj. Ona je i slavna, ali ne po slavi čovjeka, nego po proslavi Boga u Isusovu poniženju, po slavi na križu. Mi vjernici nastojimo Božju ljubav pretočiti u svakidašnji život, u odgovornost za svijet i bližnje, u brigu i nesebičnost.

5. Po Crkvi se Krist očituje da je živ, da djeluje u ljudima i povijesti. Za sebe je rekao da je Put, Istina i Život. Prostor na kojemu se nalazimo govori upravo o tome. Iz udoline koja je slika ljudskoga života, obilježenoga iskustvom ljepote, ali i trpljenja, uspinjali smo se hodočasničkim putem, imajući pred sobom cilj i noseći ne samo svoje živote, nego i one svojih bližnjih, svoga naroda i svijeta. Na tome putu postoje uzori onih koji su hodočastili prije nas, nadasve svetaca i onih ljudi koji su svoje živote darovali za druge.

Danas se s raznih strana ljudski putovi, kako pojedinaca tako i svega hrvatskoga naroda slijevaju na ovo mjesto, gdje progovara istina o ljudskoj prolaznosti, o otajstvu ljubavi, ali i otajstvo zla i mržnje. Cilj današnjeg hodočašća u ovu crkvu jest slavlje za ovim oltarom, slušanje Božje riječi u zajednici Crkve i preporod, pretvorba Duhom Svetim koji nas, grešne ljude, uvodi u svetost.

Dragi vjernici, na ovome spomen-mjestu ima puno poticaja za dublje razmišljanje o našem kršćanskom pozivu u konkretnosti društva u kojemu živimo. Ova crkva, nama kao vjernicima, ne vodi misao samo na početke kršćanstva u hrvatskome narodu, nego i na baštinu povijesti kršćanstva u našoj zemlji koja je vrlo duga, na što nas je, na današnji dan, prije sedamnaest godina u Zagrebu podsjetio blaženi papa Ivan Pavao II. To svjedoče brojni sveci i mučenici prvog tisućljeća kršćanstva: sveti Kvirin, biskup sisački, sveti Venancije i Dujam iz Solina, sveti Mavro iz Poreča te sveti Euzebije i Polion iz Vinkovaca. Ova crkva govori o temeljnoj istini naše vjere da kršćanstvo preobražava ljude i daruje vječni život s Bogom.

Krstionica, koja nas obličjem povezuje s hrvatskim stoljećima u krilu Katoličke Crkve, stavljena je u središte ove crkve, u križište horizontale i vertikale. Upravo tu se vidi da je cijela

povijest i svaki naš život preobražen u krštenju; da se rođenje i smrt potpuno razumiju u Isusu Kristu koji ostaje prisutan i djeluje po onima koji u nj vjeruju.

Ovu crkvu posvećujemo hrvatskim mučenicima, onima koji su prepoznati u našoj Crkvi kao uzori svjedočenja kršćanske ljubavi do prinošenja vlastita života. Oni su najljepši dragulji hrvatskoga naroda koji sjaje u našoj povijesnici. Tako primjeri sv. Nikole Tavelića, sv. Marka Križevčanina te bl. Alojzija Stepinca, sve do Drinskih mučenica, koje će biti proglašene blaženim 24. ovoga mjeseca u Sarajevu, u različitim vremenima govore istom snagom Kristove žrtve i predanja. Kršćanski mučenici premošćuju vremena i prostore, ohrabrujući nas da ni mi danas ne zamenarimo taj izvor u kojemu se vidi istina života.

6. Kristova žrtva obuhvaća sva ljudska trpljenja. Na hodočašću do ove crkve govorit će nam razni znakovi spomena i voditi nas do ovoga oltara. Sjećat ćemo se u kojim je sve okolnostima tijekom povijesti živio naš narod u svojoj vjeri, kakve su žrtve podnesene, što je ostalo i preživjelo od nastojanja.

Udbina se zemljopisno nalazi u središtu Hrvatske. Na ovome će se mjestu simbolički skupiti svi spomeni na stratišta hrvatskih ljudi, da bi bili prisutniji našem duhovnomu zrenju i razmatranju Kristova križa. Ovdje se s posebnim poštovanjem sjećamo svih rodoljuba koji su na Krbavskome polju 1493. godine branili svoje obitelji, svoju vjeru, svoj narod i svoju Domovinu. Povijesna su događanja često vodila iz nepravde u nepravdu, a posebno su bolne one koje ne dopuštaju živima spomen na njihove mrtve. Ipak, mislit ćemo prije svega na one ljude koji su očitovali da vole čovjeka i koji su branili slabije i potlačene.

U slavlju Kristova otajstva vršimo spomen i posadašnjujemo njegovu pobjedu nad smrću, tako često obilato sijanu, i jednako tako brižno sakrivanu. Hrvatski je narod to toliko puta okusio, do te mjere da mu je bilo zabranjeno i oplakivati svoje mrtve. Zemaljski su silnici mislili da se život može utrnuti i da se ljubav može zaboraviti. Kada se zapostavi istina da je život Božji dar, čini se da je čovjeku sve dopušteno. Posebno nam je pak na srcu da ne budu zaboravljeni oni kojima su razni režimi namijenili samo zaborav. I u novijoj povijesti doživjeli smo takvu neljudskost, a i danas je doživljavamo, dok još uvijek tražimo pogubljenje i nestale iz vremena nedavnoga ratnoga nasilja protiv Hrvatske.

7. Ispred Crkve hrvatskih mučenika naći ćemo se u hodu pokraj lika blaženog pape Ivana Pavla II. koji je Crkvu uveo u treće tisućljeće potičući nas da istražimo svoju prošlost, posebice ne-

pravdu i da otkrijemo blago svjedoka vjere, mučenika koji su sjeme novoga rasta u kršćanskome sebedarju. Dobro je znao da bez suočavanja s tim vrelom i istinom povijesnih događanja, ne postoji radost ni za pojedince ni za narode.

Crkva u hrvatskome narodu uvijek je bila osjetljiva na nepravdu i zločin. Upozoravala je i upozorava i danas da je pogubno poigravati se s povijesnom memorijom. Očito je da još i danas, ponajprije institucije hrvatske države, ne čine dovoljno da bi se osvijetlilo bolno vrijeme i postupanje komunističkoga režima i zločina koje su počinili nositelji ondašnje vlasti.

Crkva hrvatskih mučenika mjesto je gdje Kristov križ i vjera u uskrsnuće lome mržnju, čuvajući spomen i moleći za snagu opraštanja. Ali, što znači opraštanje, ako se ne dopušta niti govor o zlodjelima, a kamoli spremnost na traženje oprostjenja? Kako ići u susret budućnosti i preobražavati je kad zamučena prošlost navlači mutne zastore na sadašnjost?

Ipak, mi ćemo kao Crkva i dalje tražiti istinu o svim događanjima, naglašavajući žrtvu iz ljubavi kao istinski humus dobra u svijetu. Istodobno ćemo podupirati sva nastojanja institucija koje će promicati istinu i boriti se protiv zla. Crkva, poštujući razne povijesne okolnosti, jasno vidi snagu zla u svim totalitarističkim režimima dvadesetoga vijeka; i u fašizmu, i u nacizmu, i u komunizmu. Zlo u sva ta tri oblika snažno se obušilo upravo na kršćane i na Katoličku Crkvu.

Braće i sestre, svatko tko želi dobro svomu narodu, to ne može ostaviti po strani, bez stava i bez institucionalnoga i osobnoga suočavanja s istinom. To nas vjernike poziva na molitvu i na čišćenje spomena, u zahvalnosti za svjedoke vjere i čovječnosti u najtežim kušnjama. Stoga je odlukom Hrvatske biskupske konferencije određeno da će ubuduće glavno slavlje u Crkvi hrvatskih mučenika biti na posljednju subotu mjeseca kolovoza, kao spomen na žrtve daleke prošlosti i na žrtve nedavne prošlosti. Zbog toga će se odsada na nacionalnoj razini, u skladu s poticajima Europskog parlamenta, obilježavati Dan crkvenog spomena na žrtve totalitarnih režima upravo ovdje na Udbini.

Draga braće i sestre, a vi, što vi kažete što je Crkva? Ona je zajednica spomena i življenja Kristove prisutnosti, njegova uskrsnuća koje nas potiče da budemo dar drugima, do prinošenja vlastitoga života. Ona je pozvana da bude uvijek vjerna Kristu i njegovu Evanđelju. To najbolje vidimo u našoj nebeskoj Majci Mariji, čiji zagovor bez prestanka molimo. Ako to zaboravimo, ovdje u Crkvi hrvatskih mučenika na Udbini, u toj velikoj učionici života, toga ćemo se lakše prisjetiti i ponovno učiti od Gospodara povijesti. Amen. ■

<p style="text-align: center;">Uprava Vojne biskupije Vojni ordinarijat u Republici Hrvatskoj</p>	<p style="text-align: center;">Odjel za potporu Vojnom ordinarijatu (MORH)</p>	<p style="text-align: center;">Odjel za suradnju s Vojnim ordinarijatom (MUP)</p>
<p>Ksaverska cesta bb HR - 10 000 Zagreb tel: +385 1 4670 660 (centrala) tel: +385 1 4670 659 (centrala) faks: +385 1 4670 662 www.vojni-ordinarijat.hr uprava@vojni-ordinarijat.hr vojni.ordinarijat@morh.hr</p> <p>Mons. Juraj Jezerinac, vojni ordinarij</p> <p>O. Jakov Mamić, generalni vikar tel: +385 1 3784 489</p> <p>Don Josip Stanić, biskupski vikar za pastoral tel: +385 1 4670 660</p> <p>Robert Stipetić, kancelar tel: +385 1 4670 660 robert.stipetic@vojni-ordinarijat.hr</p> <p>Dragan Logarusić, ekonom tel: +385 1 4568 572 mob: +385 99 5793 911 dragan.logarusic@vojni-ordinarijat.hr</p> <p>S. M. Gordana Miškić, tajnica Vojnog ordinarijata tel: +385 1 3784 389 gordana.miskic@vojni-ordinarijat.hr</p> <p>Marinko Nikolić, osobni tajnik vojnog ordinarijata tel: +385 1 4568 587 marinko.nikolic@vojni-ordinarijat.hr</p>	<p>Vojni ordinarijat u RH Odjel za potporu Vojnom ordinarijatu Ksaverska cesta bb HR - 10 000 Zagreb tel: +385 1 4670 660 faks: +385 1 4670 662</p> <p>Bojnik Petar Klarić, načelnik Odjela tel: +385 1 4670 657 petar.klaric@vojni-ordinarijat.hr</p> <p>Vladimir Krpan, osobni tajnik generalnog vikara tel: +385 1 4568 580 vladimir.krpan@vojni-ordinarijat.hr</p> <p>Ivanka Crnjac, viši stručni savjetnik za organizaciju tel: +385 1 4568 577</p> <p>Mladen Čobanović, stručni savjetnik - arhivar tel: +385 1 4568 570</p> <p>Marija Vukovojać, stručni savjetnik tel: +385 1 4670 660</p>	<p>Policajska akademija Avenija Gojka Šuška 1 HR -10 000 Zagreb tel: +385 1 2391 525 (specijal 26 525) faks: +385 1 2391 496 (specijal 26 496)</p> <p>Josip Zagorščak, načelnik Odjela tel: +385 1 2391 525 (specijal 26 525) jzagorscak@mup.hr</p> <p>Mato Topić, policijski službenik za međunarodnu vjersku suradnju tel: +385 1 2391 527 (specijal 26 527) mob: 091 4554 649 (specijal 82 649) mtopic@mup.hr</p> <p>Mario Dokmanić, policijski službenik za međunarodnu vjersku suradnju tel: +385 1 2391 523 (specijal 26 523)</p> <p>Branko Šarkanj, policijski službenik za organizaciju i potporu tel: +385 1 2391 528 (specijal 26 528) mob: (specijal 82 958) bsarkanj@mup.hr</p> <p>Darko Šantek, policijski službenik za organizaciju i potporu tel: +385 1 2391 529 (specijal 26 529) mob: 091/4565 464 (specijal 82 644) dsantek@mup.hr</p> <p>Sanja Vrkljan Horvat, administrativna tajnica tel: +385 1 2391 525 (specijal 26 525)</p>

ZAŠTITNIK KAPELANIJE	POSTROJBA	KONTAKT UREDA	KAPELAN	POMOĆNIK KAPELANA
„Gospa Snježna“ 5. kolovoz	MORHI GSOSRH Staničeva 4 Zagreb	tel: 01/456-8080 faks: 01/456-7986	fra Marko Medo mob: 098/9044-000	npr Srećko Žmalec srecko.zmalec@morh.hr mob: 091/7635-866
„Bl. Alojzije Stepinac“ 10. veljače	Zapovjedništvo HKoV Karlovac	tel: 047/626-525 (536) faks: 047/626-456	vlč. Andrija Markač, dekan Karlovac mob: 098/213-393	stn Dražen Čulig drazen.culig@morh.hr mob: 091/8811-862
„Sv. Leopold Mandić“ 12. svibnja	Zapovjedništvo ZOD „FKF“ Osijek	tel: 031/236-623 faks: 031/236-841	o. Ante Mihaljević, dekan Osijek ante.mihaljevic@morh.hr mob: 098/269-599	sk Darko Boban mob: 091/799-1789 darko.boban@morh.hr
„Gospa Velikog hrvatskog krsnog zavjeta“ 11. rujna	2. motorizirana bojna „Pauči“ vojarna „Kralj Zvonimir“ Knin	tel: 022/617-841	fra Ivan Lukač mob: 098/9090-165	voj Marko Buzuk marko.buzuk@morh.hr mob: 091/533-8266
„Sv. Martin Tourski“ 11. studenoga	BSD Delnice	tel: 051/652-806 faks: 051/652-940	p. Mirko Vukoja mob: 099/6226-236	stn Anton Žic anton.zic@morh.hr mob: 098/917-0427
„Sv. Petar i Pavao“ 29. lipnja	Zapovjedništvo HRZ I ZPO Zagreb	tel: 01/6228-862 faks: 01/6228-484	o. Viktor Grbeša mob: 098/9737-473	voj Lorenz Tomkić mob: 098/946-7773
„Sv. Nikola Biskup“ 6. prosinca	Zapovjedništvo HRM Split	tel: 021/354-913 faks: 021/354-323	don Branimir Projić branimir.projic@morh.hr mob: 098/510-737	ds Manda Sartori mob: 099/5965-957
„Sv. Nikola Biskup“ 6. prosinca	Pomorska baza Split Split	tel: 021/354-160 (650) faks: 021/354-650	o. Jozo Mravak mob: 091/579-4868	sk Danijo Rajčić mob: 098/744-330
„Sv. Antun Pačovanski“ 13. lipnja	Dom Glavnog stožera Zagreb	tel: 01/6631-299 faks: 01/6631-397	o. Ivan Magdić mob: 091/8870-374	prč Damir Sedlar mob: 091/943-0134
„Sv. Petar i Pavao, apostoli“ 29. lipnja	VOB Ogulin	tel: 047/627-483 faks: 047/627-483	fra. Marijan Jelušić mob: 098/245-294	Nenad Veriga mob: 098/906-0816 mob: 091/908-3417
„Sv. Ilija Prorok“ 20. srpnja	Logistička pukovnija Petrijnja	tel: 044/562-350 (345) faks: 044/562-346	don Milenko Majić mmajic@morh.hr mob: 098/924-1483	Mario Barišić tel: 044/562-345
„Kraljica svete Krunice“ i „Sv. Ivan Kapistran“ 7. listopada	GOMB Vinkovci	tel: 032/348-460 faks: 032/348-460	vlč. Alojz Kovatek alozj.kovacek@morh.hr mob: 091/251-0821	npr Adam Dakić adam.dakic@morh.hr mob: 091/725-8290
„Uzvišenje svetog Križa“ 14. rujna	Gardijska motorizirana brigada Knin	tel: 022/617-810 faks: 022/617-722	fra Ilija Mikulić mob: 098/432-607	sžn Borislav Lapenda mob: 091/172-8512
„Sv. Franjo Asiški“ 4. listopada	1. motorizirana bojna „Vukovi“ voj. „Eugen Kvaternik“ Gospić			
„Sv. Anđeli čuvari“ 2. listopada	Inženjerska pukovnija Karlovac	tel: 047/626-781 faks: 047/626-622	p. Vladislav Mandura vladislav.mandura@morh.hr mob: 091/586-3400	ds Daniel Radinović 098/186-3426 tel: 047/626-621
„Bl. Ivan Merz“ 10. svibnja	SBO poligon „Eugen Kvaternik“ Slunj	Tel: 047/626-824 faks: 047/626-846		stn Jurica Hecimović jurica.hecimovic@gs.t-com.hr mob: 098/980-7134
„Sv. Bartolomej i sv. Petar Apostol“ 24. kolovoza	Počasnno-zaštitna bojna Zagreb	tel: 01/4566-344 (367) faks: 01/4566-368	o. Zdravko Barić mob: 091/576-2764	stn Dolores Rečić-Vragović drecic@morh.hr mob: 091/5570-112
„Sv. Mihael Arkandeo“ 29. rujna	HVU „Petar Zrinski“ Zagreb	tel: 01/3786-004 (272) faks: 01/3784-657	p. Zoran Vujičić mob: 098/337-162	prč Marijan Puljiz mob: 098/903-9305

„Sv. Gabriel Arkandeo“ 29. rujna	93. zrakoplovna baza Zadar	tel: 023/358-209 (239) faks: 023/358-209	o. Ivo Topalović, dekan Split mob: 098/423-533	npr Vinka Rogić vinka.rogic@morh.hr mob: 098/532-045
„Sv. Ivan Krstitelj“ 24. lipnja	SzOiDL Požega	tel/faks: 034/245-117	vč. Željko Volarić mob: 098/340-798	stn Antun Mandić amandic@morh.hr mob: 091/786-1333
„Sv. Obitelji“ 28. prosinca	ZVP Velika Buna	tel/faks: 01/2025-802	vč. Slavko Rajić slavko.rajic@morh.hr mob: 098/1632-359	prč Gordana Slukan mob: 091/530-7819
„Sv. Nikola Tavelić“ 14. studenog	Središnjica EI Zagreb	tel/faks: 01/6631-422	vč. Željko Savić mob: 098/197-5987	npr Ranko Vrbanić mob: 098/969-6794
„Sv. Sebastijan“ 20. siječnja	Pješaka pukovnija vojarna „Dračić“ Đakovo	tel: 031/839-166 faks: 031/839-329	p. Drago Majić mob: 098/186-6901	
„Majka Božja Kamenitih vrata“ 31. svibnja	MUP PU zagrebačka Petrinjska 20 10 000 Zagreb	tel: 01/4563 295 (293) faks: 01/4563 699	vč. David Klarić dklariac@mup.hr mob: 099/245-9276 (spec. 85 855)	Mišo Josipović mob: 099/229-2432 (spec. 25 293) mjosipovic@mup.hr
„Sv. Mihovil Arkandeo“, podružnica Split 29. rujna	MUP PU splitsko-dalmatinska 2. policijska postaja 21 000 Split	tel: 021/215-659 faks: 021/309-395	don Stjepan Lončar mob: 098/423-717	Luka Galić tel: 021/309 307 (specijal 41 987) mob: 098/9591 333
„Sv. Mihael Arkandeo“ 29. rujna	MUP Policijska akademija Av. G. Suška 1 10 000 Zagreb	tel: 01/2391-490 (526) faks: 01/2391-496	fra Frano Musić mob: 098/9787-443	Luka Norac Kevo tel: 01/2391 526 (specijal 26 526) mob: 098/918-7427
„Sv. Vid“ 15. lipnja	MUP PU primorsko-goranska 1. Policijska postaja 51 000 Rijeka	tel: 051/430-495 faks: 051/430-687	p. Minko Vukoja mob: 099/6226-236	Branko Mustapić mob: 091/731-7287
„Sv. Mihael Arkandeo“ 29. rujna	MUP Zagreb Sjedište i Ravnateljstvo Av. gr. Vukovara 33	tel: 01/6122-712 (715) faks: 01/3788-653	o. Stjepan Haračaj, dekan mob: 098/473-185	Vinko Bakula tel: 01/3788 853 (specijal 88 853) mob: 098/208-304
„Sv. Mauro“ 21. studenoga	MUP PU istarska Trg Republike 1 52 100 Pula		don Ivan Borić mob: 098/1935-705	
„Sv. Juraj“ 23. travnja	MUP PU varaždinska Ivana Milčeca 10 42 000 Varaždin	tel: 042/272-105	vč. Ivica Horvat mob: 098/763-822	
„Sv. Matej“ 21. rujna	MUP PU bjelovarsko-bilogorska Vlahe Paljetka bb 43 000 Bjelovar	fax: 043/886-955	vč. Damir Vrabec mob: 091/2376-470	
„Sv. Jeronim“ 30. rujna	MUP PU osječko-baranjska Trg Lavoslava Ružičke 1 31 000 Osijek	tel.: 031/237-553 faks: 031/237-267	p. Željko Rakošec mob: 099/7065-885	
„Sv. Luka evanđelist“ 18. listopada	MUP PU šibensko-kninska Velimira Skorpika 5 22 000 Šibenik		don Darko Poljak mob: 091/4446-432	
„Sveti Filip i Jakov, apostoli“ 3. svibnja	MUP PU zadarska Andrije Hebranga bb 23 000 Zadar			
„Sveti Marko Križevčanin“ 7. rujna	MUP PU koprvničko-križevačka Trg Eugena Kumičića 18 48 000 Koprivnica		vč. Ozren Bizek mob: 098/551-421	
„Sveti Hrvatski mučenici“ 9. rujna	MUP PU ličko-senjska Ulica Hrvatskog sokola 2 53 000 Gospić	tel/faks: 053/572-380	vč. Ivan Blaževac mob: 098/9048-983	